

ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเอื้อสังคมของนักเรียนอนุบาลและนักเรียนประถมศึกษาตอนต้น

เสนอต่อบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ
พฤษภาคม 2554

ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเอื้อสังคมของนักเรียนอนุบาลและนักเรียนประถมศึกษาตอนต้น

เสนอต่อบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ

พฤษภาคม 2554

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเอื้อสังคมของนักเรียนอนุบาลและนักเรียนประถมศึกษาตอนต้น

เสนอต่อบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ
พฤษภาคม 2554

กรรณก เตชะอมรพันธ์. (2554). *ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเอื้อสังคมของนักเรียนอนุบาลและนักเรียนประถมศึกษาตอนต้น*. ปริญญาโท กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม: อาจารย์ ดร.ดวงเดือน แซ่ตั้ง และรองศาสตราจารย์ประณต คำจิม.

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อ 1) เพื่อศึกษาพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมของนักเรียนอนุบาล และนักเรียนประถมศึกษาตอนต้น 2) เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมเอื้อสังคมของนักเรียนโดยจำแนกตามระดับชั้น ตัวแปรทางชีวสังคม และการอบรมเลี้ยงดู 3) เพื่อหาปัจจัยในการทำนายพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวม และลักษณะพฤติกรรมเอื้อสังคมของนักเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นอนุบาล 2 และระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร ในเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 3 จำนวน 371 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามลักษณะทางชีวสังคม แบบวัดการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครอง และแบบวัดพฤติกรรมเอื้อสังคม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐานคือ t-test การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ และการวิเคราะห์การถดถอยโลจิสติก สรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. นักเรียนประถมศึกษาตอนต้นมีพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมและรายด้านมากกว่านักเรียนอนุบาล
2. นักเรียนเพศหญิงมีพฤติกรรมเอื้อสังคมพลอยและโดยรวมมากกว่านักเรียนเพศชาย
3. นักเรียนที่บิดามีอาชีพรับราชการมีพฤติกรรมช่วยเหลือสูงกว่านักเรียนที่ไม่ทราบอาชีพของบิดา แต่อาชีพของมารดา การศึกษาของบิดาและมารดา และรายได้ของครอบครัวไม่พบว่าแตกต่างกัน
4. นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคมมากมีพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมและรายด้านมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมน้อย
5. นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนมากมีพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมและรายด้านมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนน้อย
6. นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมากมีพฤติกรรมการแบ่งปันและพฤติกรรมการพลอยมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลน้อย
7. นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองช้ามีพฤติกรรมช่วยเหลือมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองเร็ว
8. ระดับชั้น เป็นตัวแปรเพียงตัวเดียวที่สามารถทำนายพฤติกรรมช่วยเหลือได้ร้อยละ

9. ระดับชั้น และการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล ร่วมกันทำนายพฤติกรรมการแบ่งปันได้ ร้อยละ 6 โดยปัจจัยที่สามารถทำนายได้ดีที่สุดคือ ระดับชั้น รองลงมาคือ การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล

10. ระดับชั้น การอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเอง เพศ และการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล ร่วมกันทำนายพฤติกรรมพลบโยนได้ร้อยละ 9 โดยปัจจัยที่สามารถทำนายได้ดีที่สุดคือ ระดับชั้น รองลงมาคือ การอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเอง เพศ และการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล ตามลำดับ

11. ระดับชั้น การอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเอง และการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล ร่วมกันทำนายพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมได้ร้อยละ 10 โดยปัจจัยที่สามารถทำนายได้ดีที่สุดคือ ระดับชั้น รองลงมาคือ การอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเอง และการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล ตามลำดับ

12. ระดับชั้น สามารถทำนายการเกิดพฤติกรรมเอื้อสังคมแบบไม่ร้องขอได้ร้อยละ 24

FACTORS RELATED TO PROSOCIAL BEHAVIORS OF
EARLY CHILDHOOD STUDENTS

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Education Degree in Development Psychology
at Srinakharinwirot University

May 2011

Kornkanok Taechaamarant. (2011). *Factors related to prosocial behaviors of early childhood students*. Master Thesis, M.Ed. (Development Psychology).

Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee:

Dr.Duangduen Saetang and Assoc. Prof. Pranot Kaochim.

The purposes of the present study were to study early childhood students' prosocial behaviors, to compare early childhood students' prosocial behaviors according to bio-social and child-rearing variables, and to investigate the predictor variables in predicting early childhood students' prosocial behaviors.

The sample comprised 371 students who were second kindergarteners and third elementary students under Bangkok Education Service Area Office 3. The instruments used in this study were questionnaires on bio-social characteristics, parental child-rearing practices and prosocial behaviors. In order to test hypotheses, t-test, One-way ANOVA, Multiple Regression Analysis and Logistic Regression Analysis were performed using SPSS.

The findings were summarized as follows:

1. Third elementary students had a higher level of prosocial behaviors significantly than second kindergarteners at .001 level.
2. Girls had a higher level of comforting behaviors and prosocial behaviors significantly than boys at .05 level.
3. Students who had fathers working as government officials had a higher level of helping behaviors significantly than those who had fathers working as unidentified occupations at .05 level.
4. Students who reported receiving a higher level of prosocial behavior-oriented parental child-rearing practice had a higher level of prosocial behaviors significantly than who reported receiving a lower level of prosocial behavior-oriented parental child-rearing practice at .05 level.
5. Students who reported receiving a higher level of love-oriented parental child-rearing practice had a higher level of prosocial behaviors significantly than who reported receiving a lower level of love-oriented parental child-rearing practice at .01 level.
6. Students who reported receiving a higher level of reasons-oriented parental child-rearing practice had a higher level of sharing and comforting behaviors significantly than who reported receiving a lower level of reasons-oriented parental child-rearing practice at .05 level.

7. Students who reported receiving a lateness of independence training parental child-rearing practice had a higher level of helping behaviors significantly than who reported receiving a fastness of independence training parental child-rearing practice at .01 level.

8. Class level contributed significantly to the prediction of a student's helping behavior. 12 % of variance of a student's helping behavior was accounted for by the variance of class level.

9. Class level and reasons-oriented technique contributed significantly to the prediction of a student's sharing behavior. Altogether, 6 % of variance of a student's sharing behavior was accounted for by the variance of the two independent variables.

10. Class level, the independence training technique, gender and reasons-oriented technique contributed significantly to the prediction of a student's comforting behavior. Altogether, 9 % of variance of a student's comforting behavior was accounted for by the variance of the four independent variables.

11. Class level and two techniques of parental child-rearing practice included independence training and reasons-oriented techniques contributed significantly to the prediction of a student's prosocial behaviors. Altogether, 10 % of variance of a student's prosocial behaviors was accounted for by the variance of the three independent variables. Class level was the best predictor.

12. Class level contributed significantly to the prediction of a student's spontaneous prosocial behavior. 24 % of variance of a student's spontaneous prosocial behavior was accounted for by the variance of class level.

ปริญญาบัตร
เรื่อง

ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเอื้อสังคมของนักเรียนอนุบาลและนักเรียนประถมศึกษาตอนต้น
ของ
กรรณก เตชะอมรพันธ์

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

วันที่.....เดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2554

คณะกรรมการควบคุมปริญญาบัตร

คณะกรรมการสอบปากเปล่า

..... ประธาน

..... ประธาน

(อาจารย์ ดร.ดวงเดือน แซ่ตั้ง)

(รองศาสตราจารย์ ดร.นวลละอ อสุภาผล)

..... กรรมการ

..... กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ ประณต คำฉิม)

(อาจารย์ ดร.ดวงเดือน แซ่ตั้ง)

..... กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ ประณต คำฉิม)

..... กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ วัฒนา ศรีสัตย์วาจา)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความกรุณาและความช่วยเหลืออย่างดียิ่งของ อาจารย์ ดร.ดวงเดือน แซ่ตั้ง ประธานคณาจารย์ และรองศาสตราจารย์ ประณต คำฉิม ที่ได้ สละเวลาในการให้ความรู้ ให้คำปรึกษาแนะนำการแก้ไขข้อบกพร่องและข้อเสนอแนะต่าง ๆ ตั้งแต่ เริ่มต้นจนกระทั่งปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ด้วยดี ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งและขอกราบ ขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.นวลละอ อสุภผล รองศาสตราจารย์ ประณต คำฉิม รองศาสตราจารย์ วัฒนา และอาจารย์ ดร.นิยะดา จิตต์จรัส ที่ได้กรุณาสละเวลาเป็นกรรมการ สอบเค้าโครงปริญญานิพนธ์ และได้ให้ข้อคิดเห็นเสนอแนะเพิ่มเติมที่เป็นประโยชน์แก่ปริญญานิพนธ์

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.นวลละอ อสุภผล รองศาสตราจารย์ ประณต คำฉิม และรองศาสตราจารย์ วัฒนา ที่ได้กรุณาสละเวลาเป็นกรรมการสอบปากเปล่าปริญญานิพนธ์ และได้ให้ข้อคิดเห็นเสนอแนะเพิ่มเติมที่เป็นประโยชน์แก่ปริญญานิพนธ์

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ประณต คำฉิม รองศาสตราจารย์ วัฒนา ศรีสัตย์วาจา และอาจารย์อุษา ศรีจินดารัตน์ ที่ได้กรุณาเสียสละเวลาเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

ขอขอบคุณนายอาทิตย์ อมรชรร ที่ได้ช่วยวาดภาพการ์ตูนในแบบวัด ซึ่งใช้เป็นเครื่องมือใน การวิจัยครั้งนี้ และขอขอบคุณนางสาวจรรยาภรณ์ โชคชัยฐานะนันท์ และนางสาววิลาวัณย์ ดารานาย ที่คอยช่วยเหลือ และให้คำแนะนำในการทำวิจัยครั้งนี้มาโดยตลอด

ขอขอบคุณเพื่อน ๆ พี่น้อง และผู้ร่วมงามนของผู้วิจัยทุกท่านที่คอยช่วยเหลือ สนับสนุน และให้กำลังใจตลอดระยะเวลาที่ศึกษาและทำงานวิจัย

ท้ายสุดนี้ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ คุณแม่และน้องสาวที่คอยให้กำลังใจตลอดระยะเวลา ที่ได้มาศึกษาในมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร รวมทั้งผู้ให้ความช่วยเหลืออีกหลาย ท่านที่มีได้เอ่ยนามไว้ ณ ที่นี้

กรกนก เตชะอมรานันท์

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	3
ความสำคัญของการวิจัย.....	4
ขอบเขตของการวิจัย.....	4
ประชากร.....	4
กลุ่มตัวอย่าง.....	4
ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย.....	4
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
นิยามปฏิบัติการ.....	6
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	8
สมมติฐานที่ใช้ในการวิจัย.....	9
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	10
พฤติกรรมเอื้อสังคม.....	10
ความหมายและรูปแบบของพฤติกรรมเอื้อสังคม.....	10
สภาพการณ์ของพฤติกรรมเอื้อสังคม.....	12
ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเอื้อสังคม.....	12
แนวทางในการส่งเสริมพฤติกรรมเอื้อสังคมของเด็กวัยก่อนเข้าเรียน.....	14
การวัดพฤติกรรมเอื้อสังคม.....	15
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรชีวสังคมกับพฤติกรรมเอื้อสังคม.....	15
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับระดับชั้นกับพฤติกรรมเอื้อสังคม.....	17
การอบรมเลี้ยงดู.....	19
ความหมายของการอบรมเลี้ยงดู.....	19
ความสำคัญของการอบรมเลี้ยงดู.....	20
รูปแบบของการอบรมเลี้ยงดู.....	21
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอบรมเลี้ยงดูกับพฤติกรรมเอื้อสังคม.....	24

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	29
การกำหนดประชากรและการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง.....	29
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	30
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	35
วิธีดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	36
การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	36
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	38
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์และการแปลผล.....	38
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	39
5 สรุปผล อภิปรายผล ข้อเสนอแนะ.....	82
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	82
สมมติฐานการวิจัย.....	82
วิธีดำเนินการวิจัย.....	83
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	83
สรุปผลการวิจัย.....	84
อภิปรายผล.....	86
ข้อเสนอแนะ.....	100
บรรณานุกรม.....	102
ภาคผนวก.....	107
ภาคผนวก ก.....	108
ภาคผนวก ข.....	110
ภาคผนวก ค.....	113
ภาคผนวก ง.....	128
ประวัติผู้วิจัย.....	205

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 จำนวนกลุ่มตัวอย่างแยกตามโรงเรียนและระดับชั้น.....	30
2 จำนวน (คน) และร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามตัวแปร เพศ และระดับชั้นเรียน.....	39
3 จำนวน(คน) และร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามตัวแปรด้านครอบครัว.....	40
4 จำนวน (คน) และร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามตัวแปรการอบรมเลี้ยงดู.....	42
5 การเปรียบเทียบพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวม จำแนกตาม ระดับชั้นเรียน.....	44
6 การเปรียบเทียบพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวม จำแนกตามเพศ ในกลุ่มรวม.....	46
7 การเปรียบเทียบพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวม จำแนกตามการอบรม เลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคมในกลุ่มรวม.....	48
8 การเปรียบเทียบพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวม จำแนกตามการ อบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนในกลุ่มรวม.....	50
9 การเปรียบเทียบพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวม จำแนกตามการ อบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลในกลุ่มรวม.....	52
10 การเปรียบเทียบพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวม จำแนกตามการ อบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองในกลุ่มรวม.....	54
11 วิเคราะห์ความแปรปรวนของพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมของ นักเรียนโดยจำแนกตามการศึกษาของบิดา.....	56
12 วิเคราะห์ความแปรปรวนของพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมของ นักเรียนโดยจำแนกตามการศึกษาของมารดา.....	57
13 วิเคราะห์ความแปรปรวนของพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมของ นักเรียนโดยจำแนกตามอาชีพของบิดา.....	58
14 การเปรียบเทียบพฤติกรรมเอื้อสังคมด้านการช่วยเหลือของนักเรียนที่บิดามีอาชีพ แตกต่างกัน.....	59
15 วิเคราะห์ความแปรปรวนของพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมของ นักเรียนโดยจำแนกตามอาชีพของมารดา.....	60
16 วิเคราะห์ความแปรปรวนของพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมของนักเรียน โดยจำแนกตามรายได้ของครอบครัว.....	61

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
17 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สันระหว่างปัจจัยชีวสังคมและการอบรมเลี้ยงดูกับพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวม.....	63
18 แสดงตัวแปรที่สามารถทำนายพฤติกรรมการช่วยเหลือของนักเรียนในกลุ่มรวม.....	64
19 แสดงตัวแปรที่สามารถทำนายพฤติกรรมการแบ่งปันของนักเรียนในกลุ่มรวม.....	65
20 แสดงตัวแปรที่สามารถทำนายพฤติกรรมการปลอมโยนของนักเรียนในกลุ่มรวม.....	66
21 แสดงตัวแปรที่สามารถทำนายพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมของนักเรียนในกลุ่มรวม....	67
22 แสดงตัวแปรที่สามารถทำนายพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมของนักเรียนในกลุ่มย่อย.....	69
23 ความสามารถในการทำนายพฤติกรรมเอื้อสังคมแบบร้องขอ ($n = 35$) และแบบไม่ร้องขอ ($n = 333$) ของนักเรียนด้วยตัวทำนายที่ประกอบด้วยปัจจัยด้านชีวสังคม และปัจจัยการอบรมเลี้ยงดู.....	79
24 แสดงค่าอำนาจจำแนก (r) และค่า t ของแบบวัดการอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคม.....	111
25 แสดงค่าอำนาจจำแนก (r) และค่า t ของแบบวัดพฤติกรรมเอื้อสังคม.....	112
26 เปรียบเทียบพฤติกรรมการช่วยเหลือของนักเรียนจำแนกตามระดับชั้นในกลุ่มย่อย.....	129
27 เปรียบเทียบพฤติกรรมการแบ่งปันของนักเรียนจำแนกตามระดับชั้นในกลุ่มย่อย.....	132
28 เปรียบเทียบพฤติกรรมการปลอมโยนของนักเรียนจำแนกตามระดับชั้นในกลุ่มย่อย.....	135
29 เปรียบเทียบพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมของนักเรียนจำแนกตามระดับชั้นในกลุ่มย่อย	138
30 เปรียบเทียบพฤติกรรมการช่วยเหลือของนักเรียนจำแนกตามเพศในกลุ่มย่อย.....	141
31 เปรียบเทียบพฤติกรรมการแบ่งปันของนักเรียนจำแนกตามเพศในกลุ่มย่อย.....	144
32 เปรียบเทียบพฤติกรรมการปลอมโยนของนักเรียนจำแนกตามเพศในกลุ่มย่อย.....	147
33 เปรียบเทียบพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมของนักเรียนจำแนกตามเพศในกลุ่มย่อย.....	150
34 เปรียบเทียบพฤติกรรมการช่วยเหลือของนักเรียนจำแนกตามการอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคมในกลุ่มย่อย.....	153
35 เปรียบเทียบพฤติกรรมการแบ่งปันของนักเรียนจำแนกตามการอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคมในกลุ่มย่อย.....	156
36 เปรียบเทียบพฤติกรรมการปลอมโยนของนักเรียนจำแนกตามการอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคมในกลุ่มย่อย.....	159
37 เปรียบเทียบพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมของนักเรียนจำแนกตามการอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคมในกลุ่มย่อย.....	162

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
38 เปรียบเทียบพฤติกรรมกรรมการช่วยเหลือของนักเรียนจำแนกตามการอบรมเลี้ยงดู แบบรักษานับสนุนในกลุ่มย่อย.....	165
39 เปรียบเทียบพฤติกรรมกรรมการแบ่งปันของนักเรียนจำแนกตามการอบรมเลี้ยงดู แบบรักษานับสนุนในกลุ่มย่อย.....	168
40 เปรียบเทียบพฤติกรรมกรรมการปลอมโยนของนักเรียนจำแนกตามการอบรมเลี้ยงดู แบบรักษานับสนุน ในกลุ่มย่อย.....	171
41 เปรียบเทียบพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมของนักเรียนจำแนกตามการอบรมเลี้ยงดู แบบรักษานับสนุนในกลุ่มย่อย.....	174
42 เปรียบเทียบพฤติกรรมกรรมการช่วยเหลือของนักเรียนจำแนกตามการอบรมเลี้ยงดู แบบใช้เหตุผลในกลุ่มย่อย.....	177
43 เปรียบเทียบพฤติกรรมกรรมการแบ่งปันของนักเรียนจำแนกตามการอบรมเลี้ยงดู แบบใช้เหตุผล ในกลุ่มย่อย.....	180
44 เปรียบเทียบพฤติกรรมกรรมการปลอมโยนของนักเรียนจำแนกตามการอบรมเลี้ยงดู แบบใช้เหตุผลในกลุ่มย่อย.....	183
45 เปรียบเทียบพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมของนักเรียนจำแนกตามการอบรมเลี้ยงดู แบบใช้เหตุผลในกลุ่มย่อย.....	186
46 เปรียบเทียบพฤติกรรมกรรมการช่วยเหลือของนักเรียนจำแนกตามการอบรมเลี้ยงดู แบบให้พึ่งตนเองในกลุ่มย่อย.....	189
47 เปรียบเทียบพฤติกรรมกรรมการแบ่งปันของนักเรียนจำแนกตามการอบรมเลี้ยงดู แบบให้พึ่งตนเองในกลุ่มย่อย.....	192
48 เปรียบเทียบพฤติกรรมกรรมการปลอมโยนของนักเรียนจำแนกตามการอบรมเลี้ยงดูแบบ ให้พึ่งตนเองในกลุ่มย่อย.....	195
49 เปรียบเทียบพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมของนักเรียนจำแนกตามการอบรมเลี้ยงดู แบบให้พึ่งตนเองในกลุ่มย่อย.....	198
50 วิเคราะห์ความแปรปรวนของพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมของนักเรียน โดยจำแนกตามการศึกษาของบิดา ในกลุ่มย่อย.....	201

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
51 วิเคราะห์ความแปรปรวนของพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมของนักเรียน โดยจำแนกตามการศึกษาของมารดา ในกลุ่มย่อย.....	202
52 วิเคราะห์ความแปรปรวนของพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมของนักเรียน โดยจำแนกตามอาชีพของมารดา ในกลุ่มย่อย.....	203
53 วิเคราะห์ความแปรปรวนของพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมของนักเรียน โดยจำแนกตามรายได้ของครอบครัว ในกลุ่มย่อย.....	204

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สภาพสังคมไทยในปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างมากอันเนื่องมาจากความเจริญก้าวหน้าอย่างรวดเร็วทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และเทคโนโลยี ทำให้เกิดคำพูดของคนในยุคสมัยนี้ที่ว่า เวลาเป็นเงินเป็นทอง ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงวิถีการดำเนินชีวิตของคนในสังคมได้อย่างชัดเจนว่าทุกคนต้องเร่งรีบ ทำงานแข่งขันกับเวลาเพื่อให้ได้ประโยชน์สูงสุด เพื่อยกระดับฐานะ ความมีหน้ามีตาในสังคม และสนองความต้องการทางด้านวัตถุของตนจนทำให้เกิดพฤติกรรมความเห็นแก่ตัว เอาแต่ใจ ซิงดีซิงเด่น เอาใจเอาเปรียบกันมากขึ้น แต่ในทางกลับกัน พฤติกรรมการช่วยเหลือ แบ่งปัน ความมีน้ำใจ ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่เอื้อต่อสังคม ทำให้สังคมไทยน่าอยู่น่ากลับลดน้อยลงทุกทีๆ ดังนั้นจึงควรหันมาสนใจใน重要性ของพฤติกรรมต่าง ๆ เหล่านี้ พัฒนาบุคคลให้มีความเจริญทางด้านจิตใจเท่าเทียมหรือมากกว่าความเจริญทางด้านวัตถุ ให้มีคุณธรรม จริยธรรม พฤติกรรมเอื้อสังคมถือเป็นคุณธรรม จริยธรรมอย่างหนึ่งที่สำคัญ ควรปลูกฝังแก่เด็กและเยาวชนตั้งแต่เยาว์วัยเนื่องจากเด็กเป็น “ไม้อ่อนที่ตัดง่าย” ซึ่งจิตลักษณะทางจริยธรรมที่ควรปลูกฝังในช่วงอายุนี้คือ นักเรียนอนุบาลถึงประถมต้น (3-8 ขวบ) เป็นช่วงที่ควรปลูกฝังจิตลักษณะ เพื่อส่งเสริมคุณภาพให้เด็กเป็นคนดีและเป็นคนเก่งเมื่อเติบโตขึ้น (ดวงเดือน พันธุมนาวิณ. 2538) ดังนั้นการเสริมสร้างให้เด็กมีพัฒนาการที่เหมาะสมทั้งร่างกายและจิตใจ จึงเป็นการป้องกันปัญหาที่จะเกิดขึ้นต่อตัวเด็กเองเมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่ รวมทั้งยังเป็นการป้องกันปัญหาที่จะเกิดขึ้นต่อสังคมในอนาคตอีกด้วย

เด็กอนุบาล หรือวัยเด็กตอนต้น ซึ่งนักจิตวิทยามักเรียกเด็กวัยนี้ว่าเป็น วัยก่อนเข้ากลุ่มเพื่อน (Pregang age) เนื่องจากเป็นระยะที่เด็กกำลังเรียนรู้รากฐานพฤติกรรมทางสังคมในอันที่จะช่วยเตรียมชีวิตเขาสำหรับชีวิตสังคมที่มีระบบสูงขึ้น (ประณต คำนิม. 2549) ซึ่งการเรียนรู้พฤติกรรมทางสังคมที่สำคัญอย่างหนึ่งก็คือ พฤติกรรมที่เอื้อต่อสังคม เช่น การช่วยเหลือ การแบ่งปัน การปลอบโยน พฤติกรรมต่าง ๆ เหล่านี้จะช่วยให้เด็กมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนหรือบุคคลในสังคมในทางบวกและเป็นที่รักที่ยอมรับของเพื่อน ซึ่งเพียเจต์ได้ให้แนวคิดสำคัญ 2 อย่างที่เกี่ยวข้องโดยตรงคือ แนวคิดด้านการรู้คิดแบบยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง (Egocentrism) ซึ่งเป็นลักษณะการคิดในขั้นก่อนปฏิบัติการ (Preoperational thinking) ซึ่งเกิดขึ้นกับเด็กในช่วงอายุ 2-7 ปี เมื่อมองเห็นสิ่งใดก็มักคิดว่าผู้อื่นจะเห็นเช่นเดียวกับตน เด็กยังเข้าใจไม่ชัดเจนว่าทำไมคนอื่นจึงมองเห็นต่างไปจากตนได้ ส่วนแนวคิดด้านการรู้คิดแบบไม่ยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง (Decentralization) เป็นลักษณะการคิดในขั้นปฏิบัติการ (Operational thinking) ซึ่งเกิดขึ้นกับเด็กอายุระหว่าง 7-11 ปี เด็กสามารถพิจารณาสิ่งใดสิ่งหนึ่งได้หลายลักษณะ หรือมองเหตุการณ์หนึ่ง ๆ ได้หลายแง่มุม เพียเจต์เชื่อว่าปัจจัยสำคัญที่ทำให้เด็กสามารถเอาชนะการคิดแบบยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง และเรียนรู้ที่จะคำนึงถึง

ความรู้สึกนึกคิดของผู้อื่นคือ ประสบการณ์ทางสังคมที่เด็กได้รับจากการติดต่อสัมพันธ์กับบุคคลอื่นในสังคม และได้รับข้อมูลย้อนกลับจากสังคม ประสบการณ์ทางสังคมจะช่วยกล่อมเกลายให้เด็กรู้จักคิดพิจารณาสถานการณ์ต่าง ๆ จากมุมมองของผู้อื่น จากแนวคิดของเพียเจต์จึงกลายเป็นรากฐานของทฤษฎีการหยั่งลึกทางสังคมของเซลแมนที่กล่าวถึง ความสามารถในการสวมบทบาทหรือการเอาใจเขามาใส่ใจเรา ความสามารถดังกล่าวนี้จะพัฒนาขึ้นในระบบการรู้คิดของบุคคลเป็นขั้นตอนตามวัย (ตั้งแต่วัยเด็กถึงวัยรุ่น) และตามประสบการณ์ทางสังคมที่ได้รับ (งามตา วณิชานนท์. 2545; อ้างอิงจาก Selman. 1980: 23-24) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ยูคูเรล เซมิน (วันดี ละอองทิพรส. 2540; อ้างอิงจาก Ugurel-Semin. 1952) ได้ศึกษาทดลองการแบ่งปันลูกนัทให้กับตนเองและคนอื่นในเด็กอายุ 4-16 ปีพบว่าพฤติกรรมเห็นแก่ตัวลดน้อยลงตามอายุ ส่วนความเอื้อเฟื้อจะเพิ่มขึ้นตามอายุจนถึงอายุจุดสูงสุดคือ 7 ปี แสดงให้เห็นว่าพฤติกรรมเอื้อสังคมนี้จะเพิ่มมากในช่วงอายุ 6-7 ปี พฤติกรรมเอื้อสังคมจะเด่นชัดขึ้นไปตามอายุ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่ศึกษาพฤติกรรมเอื้อสังคมของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งเป็นช่วงที่กำลังจะเปลี่ยนช่วงชั้น และทำให้เห็นพัฒนาการของพฤติกรรมเอื้อสังคมได้ชัดเจนมากขึ้น

การศึกษาวิจัยเกี่ยวกับคุณธรรมจริยธรรมของเด็กก่อนวัยเรียนถึงอายุ 10 ขวบควรทำการศึกษาวิจัยที่บริบทของเด็กเป็นสำคัญด้วย เช่น บิดามารดา และครู เป็นต้น บริบทเหล่านี้มีอิทธิพลสำคัญยิ่งต่อการอบรมปลูกฝังคุณธรรมจริยธรรม ตลอดจนเป็นแบบอย่างในการชี้นำและเสริมสร้างคุณธรรมจริยธรรมของเด็กเล็ก (ตุจเดือน พันธุมนาวิ. 2551) ดังนั้นการปลูกฝังหรือพัฒนาพฤติกรรมเอื้อสังคมให้กับเด็ก สถาบันทางสังคมที่สำคัญที่สุดก็คือสถาบันครอบครัว เด็กจะได้เรียนรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมเอื้อสังคมจากการอบรมเลี้ยงดู ซึ่งจะเป็นผลให้เกิดบุคลิกภาพและพฤติกรรมต่าง ๆ ของเด็ก บุคคลในครอบครัวที่ใกล้ชิดเด็กจึงมีบทบาทสำคัญในด้านการอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งเน้นพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยตรงเช่น ให้เด็กช่วยเหลืองานบ้านเล็ก ๆ น้อย ๆ การช่วยดูแลน้อง หรือการเป็นตัวแบบของพฤติกรรมต่าง ๆ เช่น การบริจาคสิ่งของให้ผู้อื่น การทำบุญ หรือการเปิดโอกาสให้เด็กได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ เหล่านี้ด้วย เพราะเด็กวัยนี้เป็นวัยเลียนแบบ เด็กจะเรียนรู้พฤติกรรมต่าง ๆ จากการสังเกตการกระทำของผู้ที่เลี้ยงดู หรือบุคคลที่เขาต้องการเลียนแบบ (ประณต คำฉิม. 2549) สำหรับเด็กนั้นตัวแบบที่กระทำพฤติกรรมช่วยเหลือจะทำให้เด็กเรียนรู้ว่าจะแสดงพฤติกรรมนั้นอย่างไร และทำให้เด็กมีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมเอื้อสังคมต่อไปในภายหน้า(Eisenberg; & Fabes. 1998) ซึ่งดวงเดือน พันธุมนาวิ (2538) ก็ได้เสนอแนะแนวทางในการพัฒนาจริยธรรมในเด็กแรกเกิดถึงอายุก่อน 10 ขวบว่า ควรพัฒนาจิตลักษณะควบคู่ไปกับการพัฒนาพฤติกรรม จิตลักษณะอย่างหนึ่งที่สำคัญคือ ทักษะติดต่อคุณธรรม หรือค่านิยม โดยการสอนให้เด็กเห็นความสำคัญ เห็นประโยชน์ของการทำความดี โดยผู้ใหญ่จะต้องเป็นแบบอย่างด้วย สอดคล้องกับงานวิจัยของสารภี โชติรัตน์ (2541) ได้ทำการศึกษาพฤติกรรมจริยธรรมของนักเรียนอนุบาลโดยใช้ตัวแบบ ผลพบว่าเด็กมีพฤติกรรมจริยธรรมมากขึ้น ดังนั้นการอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งเน้นพฤติกรรมเอื้อสังคม และการเป็นตัวอย่างที่ดีให้เด็กจึงเป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้เด็กมีพฤติกรรมเอื้อสังคมมากขึ้น

นอกจากนี้การอบรมเลี้ยงดูบุตรยังต้องให้ทั้งความรัก เอาใจใส่ และมีเหตุมีผลในการกระทำควบคู่กันไป จรรยา สุวรรณทัตและลัดดาวัลย์ เกษมเนตร (2533) ได้เสนอแนะว่าถ้าใช้การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนมากแล้ว ควรใช้การอบรมแบบใช้เหตุผลควบคู่ไปด้วย จะช่วยให้เด็กมีการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมสูงกว่าการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนมากแต่ใช้เหตุผลน้อยซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ รัตนาดี รอดภิรมย์ (2533) พบว่า เด็กที่ได้รับการเลี้ยงดูจากบิดามารดาหรือผู้ปกครองแบบใช้อำนาจกึ่งตามใจ มีพฤติกรรมการช่วยเหลือสูงกว่าที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจ หรือตามใจ งานวิจัยของลักษณะเสด็จ ทองคำ (ดุจเดือน พันธุมนาวิณ. 2551; อ้างอิงจากลักษณะเสด็จ ทองคำ. 2546) ได้ศึกษานักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 340 คน เกี่ยวกับปัจจัยเชิงเหตุของพฤติกรรมวินัยในตนเอง ปรากฏผลส่วนหนึ่งว่า นักเรียนที่รายงานว่าได้รับการเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนและใช้เหตุผลมาก เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมวินัยในตนเองมาก และงานวิจัยของนอกจากนี้ยังได้มีการศึกษาวิจัยพบว่าความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมพื้นฐานของผู้ปกครอง-ครู กับค่านิยมพื้นฐานของนักเรียนว่า มีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญ กล่าวคือ นักเรียนของผู้ปกครอง-ครูที่มีค่านิยมพื้นฐานที่น่าปรารถนาสูง เป็นผู้มีค่านิยมเหล่านี้สูงด้วย จึงอาจกล่าวได้ว่าครอบครัวและโรงเรียนเป็นสถาบันสำคัญในการถ่ายทอดทางสังคมเกี่ยวกับค่านิยมด้านคุณธรรม(ดุจเดือน พันธุมนาวิณ. 2551; อ้างอิงจาก พันธุม คำ โพนทอง. 2533)

การเปิดโอกาสให้เด็กได้ทำสิ่งต่าง ๆ ในชีวิตประจำวันด้วยตนเอง หรือช่วยทำหน้าที่ เล็ก ๆ น้อย ๆ ภายในบ้าน เป็นการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองเร็วซึ่งทำให้เด็กรู้จักช่วยเหลือตนเองและเมื่อรู้จักช่วยเหลือตนเองแล้ว เด็กก็จะเริ่มเรียนรู้การช่วยผู้อื่น และการที่เด็กรู้จักช่วยเหลือตนเองและคนในบ้านแล้ว เด็กก็จะมีแนวโน้มที่จะช่วยเหลือคนอื่นนอกบ้านด้วย (Eisenberg; & Fabes. 1998) ซึ่งการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้พึ่งตนเองนี้ จะให้ผลดีต่อการพัฒนาจิตลักษณะของเด็ก โดยเฉพาะเมื่อใช้การอบรมเลี้ยงดูแบบนี้ในขณะที่เด็กยังเล็ก (ดวงเดือน พันธุมนาวิณ, อรพินทร์ ชูชม; และงามตา วนินทานนท์. 2528) เพราะขณะที่ทำ สำเร็จเด็กจะเกิดความพอใจในพฤติกรรมเหล่านี้ และรู้สึกของความสำเร็จด้วย เมื่อเด็กโตมีความสามารถมากขึ้น จะทำให้เด็กมีความมานะบากบั่น ไม่กลัวความล้มเหลว ซึ่งเป็นลักษณะความพร้อมทางจิตใจในการที่เด็กจะได้รับการพัฒนาทางจริยธรรมต่อไป (ดวงเดือน พันธุมนาวิณ. 2538)

จากที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่าพฤติกรรมเอื้อสังคมนั้นเป็นพฤติกรรมพึงประสงค์ที่จะทำให้สังคมของเราน่าอยู่ ทำให้การปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลดำเนินไปได้ด้วยดี เราจึงควรทราบปัจจัยเชิงเหตุที่เกี่ยวข้องหรือมีผลต่อพฤติกรรมเอื้อสังคมของเด็ก เพื่อนำไปพัฒนาเด็กได้อย่างเหมาะสม แต่จากการศึกษางานวิจัยผู้วิจัยไม่ค่อยพบการทำวิจัยเรื่องนี้ที่เป็นการศึกษา ณ ช่วงเวลาปัจจุบัน

ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่ศึกษาว่าตัวแปรทางชีวสังคม การอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคม การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล และการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองเร็ว เกี่ยวข้องหรือส่งผลต่อพฤติกรรมเอื้อสังคมของเด็กอย่างไร

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมเอื้อสังคมของนักเรียนอนุบาล และนักเรียนประถมศึกษาตอนต้นรายด้านและโดยรวม
2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมเอื้อสังคมของนักเรียนโดยจำแนกตามระดับชั้น ตัวแปรทางชีวสังคม และการอบรมเลี้ยงดู
3. เพื่อหาปัจจัยในการทำนายพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวม และลักษณะพฤติกรรมเอื้อสังคมของนักเรียน

ความสำคัญของการวิจัย

เพื่อให้ทราบถึงพฤติกรรมเอื้อสังคมของนักเรียนอนุบาลและนักเรียนประถมศึกษาตอนต้นในปัจจุบัน และทำให้ทราบถึงปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเอื้อสังคมของนักเรียนอนุบาลและนักเรียนประถมศึกษาตอนต้น ซึ่งจะช่วยให้พ่อแม่ ครู และผู้ที่เกี่ยวข้องได้ใช้เป็นแนวทางในการส่งเสริมและพัฒนาให้เด็กได้มีพฤติกรรมเอื้อสังคมมากยิ่งขึ้น

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้ เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นอนุบาล 2 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553 ของโรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษา กรุงเทพมหานคร ในเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานครเขต 3 จำนวน 24,923 คน

กลุ่มตัวอย่าง

เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นอนุบาล 2 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553 ของโรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร ในเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานครเขต 3 จำนวน 371 คน

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

1. ตัวแปรอิสระ ประกอบด้วย
 - 1.1 ตัวแปรชีวสังคม
 - 1.1.1 ระดับชั้น
 - 1.1.2 เพศ
 - 1.1.3 การศึกษาของบิดา
 - 1.1.4 การศึกษาของมารดา
 - 1.1.5 อาชีพของบิดา

- 1.1.6 อาชีพของมารดา
- 1.1.7 รายได้ของครอบครัว
- 1.2 ตัวแปรด้านการอบรมเลี้ยงดู
 - 1.2.1 การอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคม
 - 1.2.2 การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน
 - 1.2.3 การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล
 - 1.2.4 การอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเอง
- 2. ตัวแปรตาม ได้แก่
 - 2.1 รูปแบบพฤติกรรมเอื้อสังคม แบ่งออกเป็น 4 แบบ ได้แก่
 - 2.1.1 พฤติกรรมการแบ่งปัน
 - 2.1.2 พฤติกรรมการช่วยเหลือ
 - 2.1.3 พฤติกรรมการปลอบโยน
 - 2.1.4 พฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวม
 - 2.2 ลักษณะพฤติกรรมเอื้อสังคม แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ ได้แก่
 - 2.2.1 พฤติกรรมเอื้อสังคมแบบร้องขอ
 - 2.2.2 พฤติกรรมเอื้อสังคมแบบไม่ร้องขอ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. นักเรียนอนุบาล หมายถึง นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ระดับชั้นอนุบาล 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553
2. นักเรียนประถมศึกษาตอนต้น หมายถึง นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553
3. ระดับการศึกษาของบิดามารดา หมายถึง ระดับการศึกษาสูงสุดที่บิดาและมารดาได้รับ โดยพิจารณาแยกกัน
4. อาชีพของบิดามารดา หมายถึง อาชีพหลักของบิดาและมารดาของเด็กในกลุ่มตัวอย่าง โดยพิจารณาแยกกัน
5. รายได้ของครอบครัว หมายถึง รายได้ของบิดาและมารดารวมกันต่อเดือน

นิยามศัพท์ปฏิบัติการ

1. รูปแบบพฤติกรรมเอื้อสังคม หมายถึง การกระทำที่เด็กได้กระทำเพื่อประโยชน์ของผู้อื่น การกระทำดังกล่าวอาจจะแสดงออกในรูปแบบของพฤติกรรมดังนี้

1.1 การช่วยเหลือ (Helping) หมายถึง ความพยายามที่จะบรรเทาความต้องการของผู้อื่น รวมทั้งการช่วยเหลือให้ผู้อื่นบรรลุถึงเป้าหมาย การให้ข้อมูล หรือการให้สิ่งของที่ไม่ใช่ของตนเอง เช่น การช่วยเพื่อนเก็บของเล่น ช่วยครูยกของ เป็นต้น

1.2 การแบ่งปัน (Sharing) หมายถึง การให้สิ่งของที่เป็นของตนเอง หรือเป็นสิ่งของของตนเองเคยครอบครองอยู่ เช่น ของเล่น เครื่องเล่น ของกิน ของใช้ เป็นต้น

1.3 การปลอบโยน (Comforting) หมายถึง ความพยายามที่จะบรรเทาความทุกข์ของผู้อื่น โดยใช้คำพูดหรือการกระทำเพื่อให้ผู้อื่นผ่อนคลายความกังวล

2. ลักษณะพฤติกรรมเอื้อสังคมแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ คือ

2.1 พฤติกรรมเอื้อสังคมแบบร้องขอ (Asked-for prosocial behavior) หมายถึง พฤติกรรมเอื้อสังคมที่ผู้รับความช่วยเหลือร้องขอความช่วยเหลือทั้งทางวาจาและท่าทาง ซึ่งผู้ร้องขอความช่วยเหลืออาจจะเป็นบุคคลที่สามก็ได้

2.2 พฤติกรรมเอื้อสังคมแบบไม่ร้องขอ (Spontaneous prosocial behavior) หมายถึง พฤติกรรมเอื้อสังคมที่ผู้กระทำริเริ่มกระทำด้วยตนเอง โดยที่ผู้รับความช่วยเหลือหรือคนอื่นไม่ได้ขอ(ทางวาจาหรือท่าทาง)

ในการวิจัยครั้งนี้แบบวัดพฤติกรรมเอื้อสังคมแบ่งออกเป็น 2 ฉบับคือ ฉบับแรกเป็นแบบวัดสำหรับนักเรียนอนุบาลมีลักษณะเป็นรูปภาพมี 3 ตัวเลือก และฉบับที่สองเป็นแบบวัดสำหรับนักเรียนประถมศึกษาตอนต้น มีลักษณะเป็นข้อคำถามที่มี 3 ตัวเลือก โดยผู้วิจัยได้สร้างแบบวัดนี้โดยยึดตามแนวคิดของไอเซนเบิร์ก และคนอื่น (Eisenberg; et al. 1984) ในการสร้างข้อคำถามแบบวัดมีจำนวนทั้งหมด 21 ข้อ แบ่งเป็นพฤติกรรมแบ่งปัน 7 ข้อ พฤติกรรมช่วยเหลือ 7 ข้อ และพฤติกรรมปลอบโยน 7 ข้อ สำหรับนักเรียนอนุบาลผู้วิจัยจะอ่านข้อคำถามให้เด็กฟังทีละข้อ แล้วให้เด็กเลือกตอบว่าจะกระทำแบบภาพใดจาก 3 ภาพการกระทำ ส่วนนักเรียนประถมศึกษาจะให้เด็กเลือกตอบในกระดาษคำตอบด้วยตนเอง ให้ 0 คะแนน เมื่อนักเรียนไม่มีพฤติกรรมเอื้อสังคมเลย ให้ 1 คะแนน เมื่อนักเรียนมีพฤติกรรมเอื้อสังคมที่เกิดจากการร้องขอ ให้ 2 คะแนนเมื่อนักเรียนมีพฤติกรรมเอื้อสังคมที่เกิดขึ้นเองโดยไม่ต้องร้องขอ ดังนั้นนักเรียนที่ได้คะแนนระหว่าง 1 – 21 คะแนน แสดงว่า มีพฤติกรรมเอื้อสังคมแบบร้องขอ และนักเรียนที่ได้คะแนนอยู่ระหว่าง 21 – 42 คะแนน แสดงว่า มีพฤติกรรมเอื้อสังคมแบบไม่ร้องขอ

3. การอบรมเลี้ยงดู หมายถึง วิธีการที่บิดามารดา หรือผู้ที่อยู่ใกล้ชิดเด็กได้มีปฏิสัมพันธ์กับเด็กทั้งด้านคำพูดและการกระทำ การถ่ายทอดสิ่งต่าง ๆ จากผู้เลี้ยงดูไปสู่เด็ก แบ่งออกเป็น 4 รูปแบบ คือ

3.1 การอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคม หมายถึง การที่บิดา มารดา หรือผู้เลี้ยงดูปลูกฝังให้เด็กมีพฤติกรรมเอื้อสังคมได้แก่ การช่วยเหลือ การแบ่งปัน และการพลอบโยน รวมทั้งให้เด็กมีทัศนคติที่ดีต่อพฤติกรรมเอื้อสังคมดังกล่าว ตลอดจนการเป็นตัวอย่างที่ดีในเรื่องการมีพฤติกรรมเอื้อสังคมของบิดา มารดา หรือผู้เลี้ยงดู

การอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคมสามารถวัดได้จากแบบวัดการอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเองจากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และนิยามพฤติกรรมเอื้อสังคมในการวิจัยครั้งนี้ โดยนำไปวัดกับบิดา มารดา หรือผู้เลี้ยงดู ลักษณะของแบบวัดเป็นแบบสอบถามที่มีลักษณะเป็นแบบวัดมาตราส่วนประมาณค่า 6 ระดับคือ จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย โดยให้ผู้ตอบเลือกตอบอย่างใดอย่างหนึ่ง จำนวน 20 ข้อ คะแนนสูงกว่าค่าเฉลี่ย หมายถึง บิดาหรือมารดา มีการอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคมมาก และคะแนนต่ำกว่าค่าเฉลี่ย หมายถึง บิดาหรือมารดา มีการอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคมน้อย

3.2 การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน หมายถึง การที่บิดา มารดา หรือผู้เลี้ยงดูปฏิบัติต่อบุตร โดยการแสดงความรักใคร่ เอาใจใส่ทุกข์สุขของบุตร มีความใกล้ชิดและได้ทำกิจกรรมต่าง ๆ ร่วมกัน ให้การช่วยเหลือสนับสนุนและยอมรับความสามารถของบุตร

การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนสามารถวัดได้จากแบบวัดการอบรมเลี้ยงดูของดวงเดือน พันธุมนาวิน และคณะ (2528) โดยนำไปวัดกับบิดา มารดา หรือผู้เลี้ยงดู ลักษณะของแบบวัดเป็นแบบสอบถามที่มีลักษณะเนื้อหาตั้งกล่าวข้างต้น จำนวน 10 ข้อ แต่ละข้อประกอบด้วยมาตรประเมินค่า 6 ระดับคือ จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย โดยให้ผู้ตอบเลือกตอบอย่างใดอย่างหนึ่ง คะแนนสูงกว่าค่าเฉลี่ย หมายถึง บิดาหรือมารดา มีการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนมาก และคะแนนต่ำกว่าค่าเฉลี่ย หมายถึง บิดาหรือมารดา มีการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนน้อย

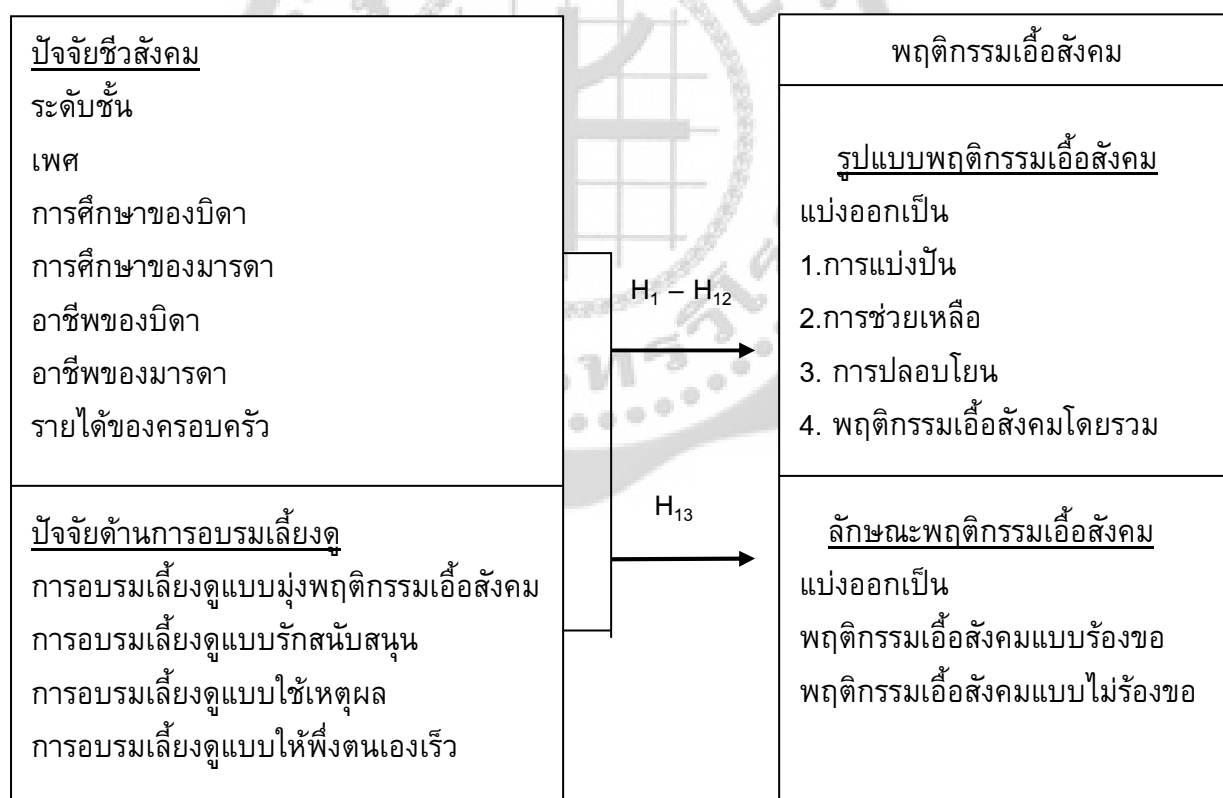
3.3 การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล หมายถึง การที่บิดา มารดา หรือผู้เลี้ยงดูอธิบายให้เหตุผลแก่บุตร ในขณะที่มีการส่งเสริม หรือขัดขวางการกระทำของบุตรหรือลงโทษบุตร มีการให้รางวัลและลงโทษบุตรอย่างเหมาะสมกับการกระทำของบุตรมากกว่าที่จะปฏิบัติต่อบุตรตามอารมณ์ของตนเอง

การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลสามารถวัดได้จากแบบวัดการอบรมเลี้ยงดูของดวงเดือน พันธุมนาวิน และคณะ (2528) โดยนำไปวัดกับบิดา มารดา หรือผู้เลี้ยงดู ลักษณะของแบบวัดเป็นแบบสอบถามที่มีลักษณะเนื้อหาตั้งกล่าวข้างต้น จำนวน 10 ข้อ แต่ละข้อประกอบด้วยมาตรประเมินค่า 6 ระดับคือ จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย โดยให้ผู้ตอบเลือกตอบอย่างใดอย่างหนึ่ง คะแนนสูงกว่าค่าเฉลี่ย หมายถึง บิดาหรือมารดา มีการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมาก และคะแนนต่ำกว่าค่าเฉลี่ย หมายถึง บิดาหรือมารดา มีการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลน้อย

3.4 การอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองเร็ว หมายถึง การที่บิดา มารดา หรือผู้เลี้ยงดู เปิดโอกาสให้เด็กได้ทำกิจกรรมต่าง ๆ ในชีวิตประจำวันด้วยตนเองหรือภายใต้การแนะนำ และฝึกฝนจากบิดามารดาหรือผู้เลี้ยง

การอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองสามารถวัดได้จากแบบวัดการอบรมเลี้ยงดูของดวงเดือน พันธุนาวิน และคณะ (2528) โดยนำไปวัดกับบิดา มารดา หรือผู้เลี้ยงดู ลักษณะของแบบวัดเป็นแบบสอบถามที่มีลักษณะเนื้อหาตั้งกล่าวข้างต้น จำนวน 10 ข้อ ให้บิดา มารดา หรือผู้เลี้ยงดู รายงานตนเองว่าได้เริ่มฝึกให้เด็กกระทำการต่าง ๆ เหล่านี้เมื่อเด็กอายุเท่าใด ให้ตอบตามอายุเด็กจาก 1-10 ปี คะแนนสูงกว่าค่าเฉลี่ย หมายถึง บิดาหรือมารดาฝึกเด็กให้พึ่งตนเองเร็วคือเมื่อเด็กอายุน้อย และคะแนนต่ำกว่าค่าเฉลี่ย หมายถึง บิดาหรือมารดาฝึกเด็กให้พึ่งตนเองช้าคือเมื่อเด็กอายุมาก

กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมุติฐานในการวิจัย

1. นักเรียนประถมศึกษาตอนต้นมีพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมมากกว่านักเรียนอนุบาล
2. นักเรียนที่มีเพศแตกต่างกันมีพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมต่างกัน
3. นักเรียนที่มีบิดามีการศึกษาต่างกันมีพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมต่างกัน
4. นักเรียนที่มีมารดาที่มีการศึกษาต่างกันมีพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมต่างกัน
5. นักเรียนที่มีบิดามีอาชีพต่างกันมีพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมต่างกัน
6. นักเรียนที่มีมารดามีอาชีพต่างกันมีพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมต่างกัน
7. นักเรียนที่มีรายได้ของครอบครัวต่างกันมีพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมต่างกัน
8. นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคมมากมีพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคมน้อย
9. นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนมากมีพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนน้อย
10. นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมากมีพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเหตุผลน้อย
11. นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งให้พึ่งตนเองเร็วมีพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งให้พึ่งตนเองช้า
12. มีปัจจัยอย่างน้อย 1 ตัวที่สามารถทำนายรูปแบบพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมของนักเรียนได้
13. มีปัจจัยอย่างน้อย 1 ตัวที่สามารถทำนายลักษณะพฤติกรรมเอื้อสังคมของนักเรียนได้

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. พฤติกรรมเอื้อสังคม
 - 1.1 ความหมายและรูปแบบของพฤติกรรมเอื้อสังคม
 - 1.2 สภาพการณ์ของพฤติกรรมเอื้อสังคม
 - 1.3 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเอื้อสังคม
 - 1.4 แนวทางในการส่งเสริมพฤติกรรมเอื้อสังคมของเด็กวัยก่อนเข้าเรียน
 - 1.5 การวัดพฤติกรรมเอื้อสังคม
2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรชีวสังคมกับพฤติกรรมเอื้อสังคม
3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับระดับชั้นกับพฤติกรรมเอื้อสังคม
4. การอบรมเลี้ยงดู
 - 4.1 ความหมายของการอบรมเลี้ยงดู
 - 4.2 ความสำคัญของการอบรมเลี้ยงดู
 - 4.3 รูปแบบของการอบรมเลี้ยงดู
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอบรมเลี้ยงดูกับพฤติกรรมเอื้อสังคม
 - 5.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคมกับพฤติกรรมเอื้อสังคม
 - 5.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนกับพฤติกรรมเอื้อสังคม
 - 5.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลกับพฤติกรรมเอื้อสังคม
 - 5.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองกับพฤติกรรมเอื้อสังคม

1. พฤติกรรมเอื้อสังคม

1.1 ความหมายและรูปแบบของพฤติกรรมเอื้อสังคม

มีผู้ให้ความหมายของพฤติกรรมที่เอื้อต่อสังคมไว้อย่างหลากหลายดังนี้

ไอเซนเบิร์ก และคนอื่น (Eisenberg; et al. 1984) ให้คำจำกัดความของพฤติกรรมเอื้อสังคมว่า เป็นพฤติกรรมที่เป็นประโยชน์ต่อผู้อื่น และมีเจตนาหรือความตั้งใจที่ทำประโยชน์นั้นด้วย และยังสามารถกล่าวอีกว่า นอกจากจะตั้งใจทำประโยชน์ให้ผู้อื่นแล้ว ต้องไม่ควรจะถูกจูงใจให้กระทำ โดยคาดหวังรางวัลจากภายนอก ถ้าบุคคลนั้นทำประโยชน์ต่อผู้อื่นโดยบังเอิญ หรือพยายามกระทำ

เพื่อให้ตัวเองดูดี การกระทำเหล่านั้นไม่ถือว่าเป็นพฤติกรรมเอื้อสังคม นอกจากนี้พฤติกรรมเอื้อสังคมยังได้ถูกแบ่งเป็นพฤติกรรมตอบสนองต่าง ๆ ดังนี้

1. การแบ่งปัน (Sharing) หมายถึง การให้สิ่งของที่เป็นของตนเอง หรือเป็นสิ่งของของตนเองเคยครอบครองอยู่ ค่าของการสูญเสียนั้นจะเป็นรูปธรรม ซึ่งการสูญเสียของชั่วคราวหรือถาวรนั้นเด็กเล็กอาจจะคาดการณ์ไว้ก่อนแล้วหรือไม่ก็ได้

2. การช่วยเหลือ (Helping) หมายถึง ความพยายามที่จะบรรเทาความต้องการของผู้อื่น โดยไม่มีอารมณ์เข้ามาเกี่ยวข้อง รวมทั้งการช่วยเหลือให้ผู้อื่นบรรลุถึงเป้าหมาย การให้ข้อมูล หรือการให้สิ่งของที่ไม่ใช่ของตนเอง พฤติกรรมดังกล่าวจะไม่ได้เกี่ยวกับการสูญเสียสิ่งของที่เคยครอบครองมาก่อน แต่ค่าของการสูญเสียจะเป็นเรื่องเวลา และความพยายาม

3. การปลอบโยน (Comforting) หมายถึง ความพยายามที่จะบรรเทาความทุกข์ของผู้อื่น โดยใช้คำพูดหรือการกระทำเพื่อให้ผู้อื่นผ่อนคลายความกังวล ซึ่งพฤติกรรมนี้จะเกี่ยวข้องกับเวลาและความเอาใจใส่

ไบเออร์ฮอฟ (Bierhoff, 2002) ได้ให้ความหมายว่า เป็นการกระทำที่ตั้งใจจะแก้ไขสถานการณ์ของผู้รับความช่วยเหลือ ผู้ที่เข้าไปช่วยเหลือไม่ได้กระทำไปตามภาระหน้าที่หรือความจำเป็น และผู้รับความช่วยเหลือจะเป็นบุคคลทั่วไปไม่ใช่องค์กรต่าง ๆ

วิดยา และคริสตี (Vidya; & Christi, 2009) กล่าวว่า พฤติกรรมเอื้อสังคม คือ พฤติกรรมใด ๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อผู้อื่น เช่น การแบ่งปัน การร่วมมือทั้งในการเล่นและการทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้เสร็จสมบูรณ์ และการปลอบโยนผู้อื่น

กรูเสค แฮสติงส์ และอัลมาส (Grusec, Hastings; & Almas, 2009: 1) ให้ความหมายว่า พฤติกรรมเอื้อสังคม เป็นพฤติกรรมอาสาสมัครที่มีเจตนาจะทำประโยชน์ให้กับผู้อื่น ไม่ได้กระทำตามคำขอร้องหรือคำสั่ง และการกระทำนั้นจะมาจากแรงจูงใจภายในมากกว่าการหวังรางวัลจากภายนอกหรือกลัวการถูกลงโทษ

สุกานดา นิมทองคำ (2535: 23) ให้ความหมายว่า เป็นการกระทำที่ผู้กระทำตั้งใจจะกระทำลงไปเพื่อช่วยเหลือผู้อื่น โดยไม่หวังผลตอบแทนล่วงหน้า แม้ว่าการกระทำพฤติกรรมนั้น ผู้กระทำอาจต้องเสียสละทั้งร่างกาย ทรัพย์สิน เงินทอง เวลา หรือแม้แต่เสียชีวิตก็ตาม และพฤติกรรมที่เอื้อต่อสังคมอาจแสดงออกในรูปแบบของพฤติกรรมการช่วยเหลือ ความเอื้อเฟื้อ หรือการแบ่งปัน เป็นต้น ไอเซนเบิร์ก และมัสเซน และคนอื่น (Eisenberg; & Mussen, 1989: 3) กล่าวว่า พฤติกรรมเอื้อสังคม หมายถึง การกระทำที่เป็นอาสาสมัครโดยมีเจตนาช่วยเหลือ หรือทำประโยชน์เพื่อกลุ่มบุคคลอื่น และรวมถึงการกระทำอย่างกระตือรือร้น ความหมายของพฤติกรรมเอื้อสังคมนี้ยังรวมถึงรูปแบบของกิจกรรมต่าง ๆ คือ การช่วยเหลือ (Helping) การปลอบโยน (Comforting) การแบ่งปัน (Sharing) และการช่วยชีวิต (Rescuing)

จากความหมายที่ได้กล่าวมาข้างต้น พอจะสรุปได้ว่า พฤติกรรมเอื้อสังคม หมายถึง การกระทำที่ผู้กระทำได้กระทำเพื่อประโยชน์ของผู้อื่น การกระทำดังกล่าวแสดงออกในรูปแบบของพฤติกรรมการช่วยเหลือ การแบ่งปัน และการปลอบโยน

1.2 สภาพการณ์ของพฤติกรรมเอื้อสังคม

ไอเซนเบิร์ก และคนอื่น (Eisenberg; et al. 1984) ได้กล่าวว่า มีลักษณะที่พิเศษของพฤติกรรมเอื้อสังคมที่อาจจะสำคัญพอ ๆ กับการแบ่งแยกวิธีการตอบสนองการเอื้อสังคมที่หลากหลาย ลักษณะที่พิเศษนี้หมายถึง แหล่งของการริเริ่มการกระทำพฤติกรรมเอื้อสังคม ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะคือ

1. พฤติกรรมเอื้อสังคมที่เกิดขึ้นเองหรือเป็นไปตามธรรมชาติ (Spontaneous prosocial behavior) หมายถึง พฤติกรรมเอื้อสังคมที่ผู้กระทำริเริ่มกระทำด้วยตนเอง โดยที่ผู้รับความช่วยเหลือหรือคนอื่นไม่ได้ขอร้อง(ทางวาจาหรือท่าทาง)

2. พฤติกรรมเอื้อสังคมที่มีการร้องขอจากบุคคลอื่น (Asked-for prosocial behavior) หมายถึง พฤติกรรมเอื้อสังคมที่ผู้รับความช่วยเหลือร้องขอความช่วยเหลือทั้งทางวาจาและท่าทาง ซึ่งผู้ร้องขอความช่วยเหลืออาจจะเป็นบุคคลที่สามก็ได้

จากที่กล่าวมาข้างต้น พฤติกรรมเอื้อสังคมที่เกิดขึ้นเองนั้นถือว่าการริเริ่มด้วยตนเอง ถึงแม้ว่าบ่อยครั้งที่เด็กมักจะตอบสนองต่อเหตุการณ์ที่มีลักษณะบ่งบอกความต้องการของผู้อื่นอย่างชัดเจน ในทางตรงกันข้ามพฤติกรรมเอื้อสังคมที่มีการขอร้องนั้นจะเป็นการริเริ่มด้วยคนอื่น และเกี่ยวข้องกับเด็กที่ยินยอมทำตามคำขอร้องของผู้รับความช่วยเหลือ หรือบุคคลที่สาม

นอกจากนี้คุณค่าและผลประโยชน์ของพฤติกรรมเอื้อสังคมทั้งสองลักษณะที่กล่าวมายังมีความแตกต่างกันคือ ในสถานการณ์ที่เด็กถูกขอร้องโดยตรงให้ช่วยเหลือ เด็กจะถูกขอร้องให้ทำตามและไม่แสดงการกระทำที่ไม่เชื่อฟัง ดังนั้นผลประโยชน์ที่เห็นได้ชัดเจนนที่สุดของการทำตามคำขอร้องคือ การได้หลีกเลี่ยงความขัดแย้งระหว่างบุคคลอันเป็นผลมาจากการไม่เชื่อฟังหรือไม่ยินยอมทำตาม และการได้รับรางวัลที่เป็นรูปธรรมหรือรางวัลจากภายในตัวบุคคล(การยอมรับ)จากผู้ขอความช่วยเหลือ ส่วนคุณค่าของพฤติกรรมเอื้อสังคมที่มีการขอร้องนั้นจะต่ำ เพราะการตอบสนองต่อการขอร้องโดยตรงอาจจะทำได้ง่าย และคุณค่าอีกอย่างหนึ่งก็คือ เด็กจะถูกตีตราว่าเป็นเด็กที่ง่าย และยินยอมที่จะทำตามคำขอร้องในครั้งต่อ ๆ ไป

ในทางตรงกันข้ามพฤติกรรมเอื้อสังคมที่เกิดขึ้นเองนั้นเป็นการยินยอมกระทำโดยธรรมชาติและไม่ละทิ้งหรือละเลยต่อการจัดหาความช่วยเหลือ ทำให้การตอบสนองระหว่างบุคคลในทางลบน้อยกว่าการปฏิเสธคำร้องขอความช่วยเหลือ นอกจากนี้แรงจูงใจของการกระทำที่เกิดขึ้นเองไม่ได้ทำเพื่อหลีกเลี่ยงการลงโทษทางลบถ้าหากไม่ยินยอมกระทำ ดังนั้นสถานการณ์ของการแสดงพฤติกรรมเอื้อสังคมที่เกิดขึ้นเองจะมีความสัมพันธ์กับเป้าหมายส่วนบุคคล และลักษณะบุคลิกภาพ มากกว่าสถานการณ์ของพฤติกรรมเอื้อสังคมที่มีการร้องขอ

1.3 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเอื้อสังคม (วันดี ละอองทิพรส. 2540: 27-30; อ้างอิงจาก Shaffer. 1994: 363-397)

ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ (Psychoanalytic theory) ของ ฟรอยด์ ได้อธิบายไว้ว่า พฤติกรรมต่าง ๆ เกิดจากแรงขับของอิด (Id) เป็นพื้นฐาน ที่จะสนองความพอใจและสิ่งที่เป็นประโยชน์ต่อตนเอง

เท่านั้น พรอยด์ได้เน้นถึงสภาวะที่จำเป็นต่อการพัฒนาพฤติกรรมที่เอื้อสังคม คือ การได้รับความอบอุ่นจากครอบครัว การอบรมเลี้ยงดู และความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่กับเด็ก กฎหลักของการมีพฤติกรรมเอื้อสังคมเป็นสิ่งที่มียู่ภายในอุดมคติของอีโก้ (Ego ideal) การที่เด็กจะช่วยเหลือผู้อื่นนั้นก็เพื่อจะหลีกเลี่ยงการถูกลงโทษจากมโนธรรม (Conscience) เช่น ความรู้สึกผิด ความละอายใจหรือขายหน้า เมื่อไม่ได้กระทำพฤติกรรมเช่น การให้ความช่วยเหลือ เป็น

ส่วนทฤษฎีชีววิทยา (Biological theory) มีความเชื่อว่า พฤติกรรมเอื้อสังคมเป็น สัญชาตญาณ และเป็นส่วนประกอบพื้นฐานของธรรมชาติมนุษย์ หลักการของทฤษฎีนี้ก็คือนั่นคือว่า ทุก ๆ สิ่งไม่ว่าจะเป็นมนุษย์หรือสัตว์ ย่อมต้องได้รับการปกป้องจากศัตรูตามธรรมชาติ และได้รับการตอบสนองความต้องการพื้นฐาน เมื่อพวกเขาอาศัยอยู่ในหน่วยสังคมเดียวกัน หากความคิดนี้ถูกต้องแสดงว่าบุคคลที่มีพฤติกรรมเอื้อสังคมก็น่าที่จะมียีนแห่งความเอื้อเพื่อ (Altruistic gene) คงอยู่ และสืบทอดต่อไปจนถึงลูกหลาน ถ้าหากพฤติกรรมเอื้อสังคมมียีนเป็นตัวกำหนดแล้ว อะไรคือสิ่งที่ทำให้พฤติกรรมดังกล่าวบางครั้งมีแนวโน้มที่ลดลง ฮอฟแมน (Hoffman, 1981,1988) ได้เสนอแนะว่าความสามารถในการร่วมรู้สึก (Empathy) อาจจะเป็นสื่อกลางที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเอื้อสังคมด้วย แม้กระทั่งในเด็กแรกเกิดอาจจะแสดงถึงความร่วมรู้สึกแบบง่าย ๆ โดยเด็กเหล่านี้จะแสดงออกถึงความกตัญญูทางสีหน้า เมื่อได้ยินเสียงร้องไห้จากเด็กทารกคนอื่นที่อยู่รอบข้าง

สำหรับทฤษฎีพฤติกรรมนิยมหรือทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม มีแนวความคิดหลักว่าบุคคลจะแสดงพฤติกรรมซ้ำเมื่อเขาได้รับรางวัลจากการกระทำพฤติกรรมนั้น และจะหลีกเลี่ยงการกระทำพฤติกรรมซ้ำหากการกระทำนั้นได้รับการลงโทษ และพฤติกรรมเอื้อสังคมยังมีส่วนเกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ทางสังคม และการให้แรงเสริมอีกด้วย สำหรับทฤษฎีนี้สามารถอธิบายพฤติกรรมเอื้อสังคมได้เป็น 3 แนวทางด้วยกันคือ

1. ภาวะการตอบสนองต่อความร่วมมือ ความสามารถในการร่วมรู้สึก อาจจะช่วยในการอธิบายว่า ทำไมเราจะต้องช่วยเหลือ ปลอดภัย หรือแบ่งปันให้คนอื่น ในสถานการณ์ที่ไม่มีรางวัลอย่างเห็นได้ชัด ในการสนับสนุนให้ประกอบพฤติกรรมช่วยเหลือนั้น ความสามารถในการร่วมรู้สึกนั้นคือ การที่บุคคลรับรู้และเข้าใจในอารมณ์ความรู้สึกของบุคคลอื่น ถ้าบุคคลที่มีความร่วมรู้สึกได้เห็นบุคคลอื่นมีความสุข เขาผู้นั้นก็จะพลอยมีความสุขและความพึงพอใจร่วมด้วย และยังช่วยสนับสนุนให้บุคคลนั้นมีความสุขยาวนานต่อไป ในทำนองเดียวกัน ผู้ที่มีความร่วมรู้สึกจะรับรู้ความเจ็บปวด ความทุกข์เมื่อเขาได้พบเห็นบุคคลที่แสดงออกถึงความไม่สบายใจ การช่วยเหลือผู้ตกอยู่ในความทุกข์ ไม่เพียงแต่จะทำให้ผู้นั้นผ่อนคลายความทุกข์แล้ว แต่ยังทำให้ผู้ให้ความช่วยเหลือมีความสบายใจขึ้นด้วย เด็กเริ่มต้นที่จะเชื่อมโยงความสามารถในการร่วมรู้สึกเข้ากับการกระทำเมื่อไหร่และอย่างไรนั้น แมคโคบี (Maccoby) ได้ให้ข้อเสนอแนะไว้ว่า ความสามารถในการร่วมรู้สึกที่เป็นสื่อกลางของพฤติกรรมเอื้อสังคม อาจจะมีการพัฒนาโดยผ่านการเรียนรู้แบบมีเงื่อนไขคลาสสิก (Classical condition) ซึ่งจะเริ่มต้นในช่วงระยะแรกของชีวิต

2. การสอนโดยตรงในเรื่องของพฤติกรรมเอื้อสังคม นักทฤษฎีการเรียนรู้แบบการกระทำ (Operant learning) ได้อธิบายไว้ว่า บ่อยครั้งที่บุคคลอาจจะแสดงพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยปราศจาก

การคาดหวังสิ่งตอบแทนในทันที ซึ่งเป็นเพราะว่ารางวัลที่เคยได้รับมาก่อนหน้านี้ สำหรับพฤติกรรมในทำนองเดียวกัน ได้กลายเป็นแรงเสริมที่เกิดขึ้นภายในตัวบุคคลนั้น กระบวนการในการทำงานจะเป็นไปในลักษณะที่พ่อแม่ ครู หรือตัวแทนทางสังคมคนอื่น ๆ ได้สั่งสอนชี้แนะให้เห็นถึงคุณค่าดีของการประกอบพฤติกรรมเอื้อสังคม และได้ให้รางวัลกับเด็กที่ปฏิบัติตาม รางวัลนี้จะก่อให้เกิดความรู้สึกทางด้านบวก อันนำไปสู่การเชื่อมโยงกับการกระทำเอื้อสังคม และบุคคลในวัฒนธรรมส่วนใหญ่ จะได้รับการสรรเสริญเป็นระยะ การระลึกถึง หรือรูปแบบของแรงเสริมภายนอกอื่น ๆ ต่อการแสดงความเมตตากรุณาของพวกเขา ซึ่งการกระทำพฤติกรรมเอื้อสังคมอาจจะยังคงสร้างความพึงพอใจให้พวกเขา และสิ่งนี้ได้กลายเป็นตัวด้านทานมิให้การกระทำพฤติกรรมดังกล่าวหมดไป

3. การเรียนรู้พฤติกรรมเอื้อสังคมโดยการสังเกต แม้จะมีการยอมรับว่าการกระทำพฤติกรรมเอื้อสังคมอาจได้มาโดยผ่านกระบวนการเรียนรู้ที่มีเงื่อนไข หรือการสั่งสอนโดยตรง แต่แบนดูรา (Bandura) มีความเชื่อว่าอิทธิพลที่มีผลมากที่สุดต่อการแสดงพฤติกรรมเอื้อสังคมของเด็กคือ พฤติกรรมของบุคคลอื่นอันเป็นตัวแทนของสังคมที่เด็กพบเห็น ซึ่งความคิดดังกล่าวอาจจะเป็นสิ่งที่ถูก เพราะปัจจุบันเป็นที่ปรากฏแล้วว่าเด็กที่ได้เห็นตัวแทนแสดงพฤติกรรมความกรุณาหรือใจบุญ เด็กเหล่านั้นมักจะเป็นผู้ที่มีความเอื้อเฟื้อมากกว่า โรเซนฮานและไวท์ (Rosenhan; & White. 1967) ยังพบอีกว่า 47.5% ของเด็กที่ได้เห็นตัวแทนแสดงพฤติกรรมการบริจาค เด็กเหล่านี้จะบริจาคของขวัญให้กับกองทุนเด็กพิการเมื่อตัวแทนไม่อยู่ และเด็กในกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้เห็นตัวแทนแสดงพฤติกรรมการบริจาคมานั้นพบว่า ไม่มีเด็กในกลุ่มควบคุมบริจาคของขวัญให้กับกองทุนเด็กพิการ ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่า ตัวแบบทางสังคมสามารถส่งเสริมให้เด็กเกิดพฤติกรรมเอื้อสังคมได้

นอกจากนี้ยังมีทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเอื้อสังคมอีกหนึ่งทฤษฎีคือ ทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญา ที่กล่าวว่า การแสดงออกถึงพฤติกรรมเอื้อสังคม เช่น ความร่วมมือ การแบ่งปัน การให้ความอบอุ่น การปลอบโยน และการอาสาสมัครเพื่อช่วยเหลือผู้อื่นจะเพิ่มขึ้นตลอดช่วงวัยเด็ก (Chapman; et al. 1987; Eisenberg, Lennon; & Roth. 1983; Kohlberg. 1969) แต่จะนำไปกล่าวโดยละเอียดในหัวข้องานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับระดับชั้นกับพฤติกรรมเอื้อสังคม

1.4 แนวทางในการส่งเสริมพฤติกรรมเอื้อสังคมของเด็กวัยก่อนเข้าเรียน (บังอร จำปา. 2538)

1. การให้ความรักความอบอุ่น ได้ปฏิบัติต่อเด็กด้วยความรัก ทะนุถนอมและส่งเสริมความก้าวหน้าของเด็ก เด็กจะเป็นคนที่รู้จักช่วยเหลือและคิดถึงผู้อื่นซึ่งลักษณะนี้อาจเป็นปฏิกิริยาสะท้อนจากความผูกพันที่มั่นคงของเด็กกับผู้ปกครอง นอกจากผู้ปกครองแล้ว ครูสามารถจะช่วยให้เด็กมีพฤติกรรมช่วยเหลือได้โดยการตั้งใจฟังเด็ก พูดคุย คอยส่งเสริมและสนับสนุนเมื่อเด็กแสดงพฤติกรรมช่วยเหลือ

2. การอธิบายและให้กฎเกณฑ์ การอธิบายให้เด็กรู้ว่ากฎเกณฑ์และมาตรฐานของสังคมเป็นอย่างไร การให้เหตุผลเกี่ยวกับการปฏิบัติอย่างเมตตากรุณาจะทำให้เด็กมีกิริยาที่เต็มไปด้วยความกรุณาและช่วยเหลือผู้อื่น ผู้ปกครองส่วนใหญ่ใช้เวลาอย่างมากที่จะบอกแก่เด็กว่า อย่าทำสิ่ง

นั่นสิ่งนี้ งานวิจัยได้ชี้ให้เห็นว่า สิ่งสำคัญคือ ต้องบอกแก่เด็กว่าทำไมเขาจึงไม่ควรทำ ถ้าเขาทำการกระทำของเขาจะกระทบกระเทือนคนอื่นอย่างไร ซึ่งสำคัญเท่า ๆ กับการกำหนดเอากฎเกณฑ์หรือแนวทางที่ควรปฏิบัติ

3. การให้เด็กรู้จักช่วยทำสิ่งต่าง ๆ ได้แก่ การอบรมให้เด็กรู้จักช่วยเหลือคนอื่นทั้งในบ้านและโรงเรียนตั้งแต่เด็ก เช่น ช่วยทำกับข้าว ดูแลสัตว์เลี้ยง บริจาคของเล่นแก่โรงพยาบาลและคนจนช่วยเหลือเพื่อนบ้าน ซึ่งเป็นการสอนให้เด็กรู้จักช่วยเหลือและแบ่งปันเพื่อน

4. การเป็นแบบอย่างทางความคิด และพฤติกรรมที่แสดงให้เห็นถึงความมีน้ำใจ การแสดงด้วยการกระทำให้เด็กนึกถึงความคิด ความกรุณา ความช่วยเหลือเป็นสิ่งสำคัญ ถ้ามีความขัดแย้งระหว่างสิ่งที่ผู้ใหญ่พูด และสิ่งที่ผู้ใหญ่ทำ เด็กจะเลียนแบบการกระทำของผู้ใหญ่ ดังนั้นการกำหนดกฎเกณฑ์หรือแนวทางอย่างชัดเจนก็จะช่วยทำให้ดีขึ้น ถ้าพฤติกรรมของผู้ใหญ่ไม่ได้เป็นอย่างที่สอนเด็กไว้

1.5 การวัดพฤติกรรมเอื้อสังคม

จากการศึกษาค้นคว้างานวิจัยต่าง ๆ ทำให้ทราบได้ว่ามีวิธีการวัดพฤติกรรมเอื้อสังคมอยู่ 3 วิธีการใหญ่ ๆ ดังนี้

1. การวัดโดยการทดลอง (Experimental/ Labatory method) วิธีนี้ผู้ทดลองจะมีการสมมติสถานการณ์ที่เป็นตัวกระตุ้นให้เด็กได้แสดงพฤติกรรมเอื้อสังคม เพื่อให้ผู้ทดลองได้สังเกต

2. การวัดโดยการสังเกต (Observation method) ส่วนใหญ่แล้ววิธีการนี้จะใช้วัดกับเด็กเล็ก โดยจะสังเกตพฤติกรรมเอื้อสังคมของเด็กที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติหรือในสภาพการณ์จริง (naturalistic) เช่น ในห้องเรียน ที่บ้าน ห้องทดลอง เป็นต้น

3. การวัดจากการรายงานตนเอง (Self-report) หรือการตอบแบบสอบถาม (Questionnaire) วิธีการนี้มักจะใช้วัดกับเด็กวัยเรียนไปจนถึงผู้ใหญ่ โดยการให้ตอบข้อคำถามที่เกี่ยวกับพฤติกรรมเอื้อสังคมว่าตนกระทำพฤติกรรมนั้นมากน้อยเพียงใด แต่ถ้าเป็นการวัดในเด็กเล็กหรือวัยก่อนเข้าเรียนจะใช้เป็นรูปภาพแล้วให้เด็กเลือกตอบว่าจะกระทำพฤติกรรมตามภาพใด หรืออาจจะใช้เป็นการรายงานจากคนอื่น (Other-report) เช่น พ่อแม่ ครู เพื่อน

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้วัดพฤติกรรมเอื้อสังคมของนักเรียนโดยการวัดจากการรายงานตนเอง (Self-report) ซึ่งผู้วิจัยจะเป็นผู้ตอบแบบวัดด้วยตนเอง

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรชีวสังคมกับพฤติกรรมเอื้อสังคม

โดยปกติทั่วไปแล้วเพศหญิงนั้นมักจะถูกคาดหวังและเชื่อว่าจะมีความรับผิดชอบมากกว่า มีความรู้สึกเห็นอกเห็นใจ และมีพฤติกรรมเอื้อสังคมมากกว่า ในทางตรงกันข้ามเพศชายก็มักจะถูกคิดว่าเป็นคนมีอิสระ ชอบความสำเร็จ ซึ่งก็สอดคล้องกับงานวิจัยของ ไวท์ดิง และ เอ็ด (Whiting; & Edwards. 1998; อ้างอิงจาก Eisenberg; & Fabes. 1973) ได้ทำการศึกษาวิจัยแล้วพบว่า การให้

ความช่วยเหลือ หรือสนับสนุนโดยทั่วไปแล้วผู้หญิงจะช่วยมากกว่าผู้ชาย แต่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญเฉพาะในเด็กที่มีอายุมากกว่า ไม่ใช่กับเด็กที่มีอายุน้อยกว่า

ในปี 1996 Eisenberg and Fabes ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความแตกต่างระหว่างเพศ และความแตกต่างทางด้านอายุในการตอบสนองต่อการเอื้อสังคมของเด็ก พบว่า เพศมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในพฤติกรรมเอื้อสังคมเมื่อผู้รับความช่วยเหลือเป็นผู้ใหญ่ หรือคนไม่รู้จัก มากกว่าเมื่อผู้รับความช่วยเหลือเป็นเด็ก และยิ่งพบอีกว่าจะพบความแตกต่างทางเพศอย่างชัดเจนสำหรับการวัดด้วยการรายงานตนเองหรือคนอื่นรายงาน มากกว่าการวัดด้วยการสังเกต แต่ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของไอเซนเบิร์ก และแฮนด์ (Eisenberg; & Hands. 1979) ได้ศึกษาพฤติกรรมที่เอื้อต่อสังคมของเด็กก่อนวัยเรียนอายุ 48-63 เดือน ผลการศึกษาพบว่า ไม่พบความแตกต่างระหว่างเพศในการแสดงพฤติกรรมเอื้อสังคม

ส่วนงานวิจัยในประเทศของจิราภรณ์ สุทธิรักษ์ (2545) ได้ศึกษาเปรียบเทียบตัวแปรด้านพฤติกรรมเชิงจริยธรรมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีปัจจัยทางชีวสังคมและลักษณะทางจิตต่างกัน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนหญิงมีพฤติกรรมเชิงจริยธรรมสูงกว่านักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ในทำนองเดียวกันสมศักดิ์ ศรีศักดิ์ (2546) ได้ศึกษาพฤติกรรมจริยธรรมทางจริยธรรมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสุพรรณบุรี และเปรียบเทียบพฤติกรรมทางจริยธรรม โดยจำแนกตามเพศ และสถานภาพทางครอบครัว ประชากรคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสุพรรณบุรี ปีการศึกษา 2545 จำนวน 10,537 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชายและหญิง และนักเรียนที่มีสถานภาพทางครอบครัวแตกต่างกันมีพฤติกรรมทางจริยธรรมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งก็สอดคล้องกับงานวิจัยของ ลัดดาวัลย์ เกษมเนตร และ วิลาสลักษณ์ ชวัลลี (2524) ได้ศึกษาวัฒนธรรมทางจิตใจของไทย 5 ด้านคือ ความซื่อสัตย์ การมีสัมมาคารวะต่อบิดามารดาและผู้อาวุโส ความเอื้อเฟื้อ ความกตัญญู กตเวที และการยึดบาปบุญกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่านักเรียนหญิงมีการอนุรักษ์วัฒนธรรมทางจิตใจทั้ง 5 ด้าน มากกว่านักเรียนชาย และนักเรียนที่มีฐานะความเป็นอยู่แตกต่างกันได้รับการถ่ายทอดและมีการอนุรักษ์เรื่องความซื่อสัตย์ การมีสัมมาคารวะ ความเอื้อเฟื้อไม่แตกต่างกัน นักเรียนที่บิดามารดามีระดับการศึกษาสูง ได้รับการถ่ายทอดและมีการอนุรักษ์วัฒนธรรมทางจิตใจทั้ง 5 ด้านมากกว่านักเรียนที่บิดามารดามีระดับการศึกษาต่ำ

ส่วนใหญ่ผลการวิจัยปรากฏผลสอดคล้องกันว่า โดยรวมแล้วนักเรียนหญิงเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมเชิงจริยธรรมมากกว่านักเรียนชาย (ดูเดือน พันธุมนาวิน. 2551; อ่างอิงจาก กัลยา ศรีปาน. 2542; ชัยณรงค์ ศรีสุข. 2545; ลักษณะเสด็จ ทองคำ. 2546)

อัล นีฟาซี และอับดุลเลาะห์ (Al – Nefacy, Abid Abdullah. 1989) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพัฒนาการทางจริยธรรม การรักษาระเบียบวินัยของพ่อแม่ และการศึกษาของพ่อแม่ ของนักศึกษาวิทยาลัยในประเทศซาอุดีอาระเบีย ผลการวิจัยพบว่า ระดับการศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กับการพัฒนาการทางจริยธรรมของลูก

จิราพร จิรบุญดิลก (2531) ได้ศึกษาคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของเด็กในแผนพัฒนาเด็กแห่งชาติจากหนังสือสำหรับเด็กที่ชนะการประกวด และวิเคราะห์องค์ประกอบที่ส่งผลต่อคุณลักษณะที่พึงประสงค์ ตัวอย่างคือหนังสืออ่านสำหรับเด็กวัยรุ่น 11-14 ปี ผลการวิเคราะห์พบคุณลักษณะที่พึงประสงค์ 10 ด้าน เรียงลำดับจากที่พบมากและรองลงไปตามลำดับ ได้แก่ ความเมตตา กรุณา ความเสียสละ ความอุตสาหะ ความซื่อสัตย์ ความมีเหตุผล การรักษาระเบียบวินัย ความกตัญญู กตเวทิตะ ความรับผิดชอบ ความสามัคคี และการประหยัด ตัวแปรที่ส่งผลต่อคุณลักษณะที่พึงประสงค์ดังกล่าว ได้แก่ ระดับการศึกษา ครู ฐานะทางครอบครัว ผู้เลี้ยงดู วิธีการอบรมเลี้ยงดู สภาพแวดล้อมของโรงเรียน อิทธิพลของตัวแบบ ความกระตือรือร้น ความมุ่งมั่นอนาคต และเจตคติต่อกฎหมาย ความเป็นระเบียบ และศีลห้า

จากเอกสารและงานวิจัยที่กล่าวมา จะเห็นได้ว่ายังไม่พบความแตกต่างระหว่างเพศกับการแสดงพฤติกรรมเอื้อสังคมที่แน่นอน ถึงแม้ส่วนใหญ่ผลการวิจัยจะพบว่าเพศหญิงจะมีพฤติกรรมเชิงจริยธรรมมากกว่าเพศชาย แต่ก็มีบางงานวิจัยที่ไม่พบความแตกต่าง รวมทั้งตัวแปรด้านการศึกษาของบิดามารดา อาชีพของบิดามารดา และรายได้ของครอบครัวด้วย ดังนั้น ผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานได้ว่านักเรียนที่มีเพศต่างกันจะมีพฤติกรรมเอื้อสังคมต่างกัน นักเรียนที่บิดาและมารดามีการศึกษาต่างกันจะมีพฤติกรรมเอื้อสังคมต่างกัน นักเรียนที่มีรายได้ของครอบครัวต่างกันจะมีพฤติกรรมเอื้อสังคมต่างกัน และนักเรียนที่บิดาและมารดามีอาชีพต่างกันจะมีพฤติกรรมเอื้อสังคมต่างกัน

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับระดับชั้นกับพฤติกรรมเอื้อสังคม

จากทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญา ได้ให้ข้อสันนิษฐานว่า การแสดงออกถึงพฤติกรรมเอื้อสังคม เช่น ความร่วมมือ การแบ่งปัน การให้ความอบอุ่น การปลอบโยน และการอาสาสมัครเพื่อช่วยเหลือผู้อื่นจะเพิ่มขึ้นตลอดช่วงวัยเด็ก (Chapman; et al. 1987; Eisenberg, Lennon; & Roth. 1983; Kohlberg. 1969) ข้อสันนิษฐานนี้มีพื้นฐานความคิดที่ว่า เด็กจะมีพัฒนาการทางสติปัญญาซึ่งทำให้เด็กเกิดทักษะที่สำคัญทางความคิด ทักษะอันนี้จะส่งผลกระทบต่อทำให้เหตุผลของพวกเขาต่อประเด็นปัญหาที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเอื้อสังคม และแรงจูงใจที่จะกระทำในสิ่งที่พวกเขาสนใจ ทฤษฎีนี้ได้เสนอระยะที่มีการแบ่งปันบ้าง และมีการแสดงออกถึงความเห็นอกเห็นใจ ระยะนี้จะเกิดในช่วงสองปีแรกของชีวิต เด็กจะสามารถแยกแยะความแตกต่างของตนเองออกจากบุคคลอื่น และต่อมาเด็กจะเริ่มต้นมีปฏิริยาตอบสนองต่อความทุกข์ของบุคคลอื่น โดยเด็กจะมีความรู้สึกทุกข์ร่วมด้วย นั่นคือเด็กเริ่มมีความสามารถในการร่วมรู้สึก ในระยะที่สอง ซึ่งตรงกับขั้นก่อนปฏิบัติการรูปธรรมของเพียเจต์ (อายุ 3-6 ปี) เด็กในระยะนี้ยังคงยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง ความคิดของพวกเขาเกี่ยวกับประเด็นปัญหาในเรื่องของพฤติกรรมเอื้อสังคม มักเป็นไปในลักษณะที่สนองความต้องการหรือความพอใจของตนเองมากกว่าการกระทำประโยชน์บุคคลอื่นนั้น เด็กจะพิจารณาว่าเป็นสิ่งที่มีคุณค่า ถ้าการกระทำนั้นจะทำให้ตนเองได้รับประโยชน์เช่นกัน ระยะที่สาม เป็นช่วงวัยเด็กตอนกลาง

และก่อนวัยรุ่น หรือเป็นระยะปฏิบัติการขั้นรูปธรรมของเพียเจต์ เด็กจะยึดตนเองเป็นศูนย์กลางน้อยลง มีทักษะในการสวมบทบาทมากขึ้น และเริ่มต้นที่จะมองเห็นถึงความต้องการที่สมควรของบุคคลอื่นอันเป็นการให้เหตุผลต่อการแสดงพฤติกรรมเอื้อสังคม เด็กจะเริ่มคิดว่าการกระทำที่แสดงออกถึงความเมตตากรุณา ซึ่งคนส่วนใหญ่มองเห็นว่าเป็นสิ่งที่ดี คือพฤติกรรมที่ควรจะทำ และในระยะนี้ความสามารถในการร่วมรู้สึกและความเห็นอกเห็นใจจะกลายเป็นสื่อที่สำคัญของการประกอบพฤติกรรมเอื้อสังคม สุดท้ายระยะที่สี่ เป็นช่วงวัยรุ่นซึ่งตรงกับระยะปฏิบัติการแบบนามธรรม ในวัยนี้เด็กจะเริ่มสนใจและหยั่งรู้ถึงลักษณะที่เป็นนามธรรมมากขึ้น เด็กจะเริ่มสร้างกฎที่มีรากฐานมาจากหลักสากลของความเสมอภาคทางจริยธรรม (Universal Principle of Moral Fairness) เช่น จงปฏิบัติต่อผู้อื่นเช่นเดียวกับที่คุณอยากให้อีกปฏิบัติต่อคุณ เด็กจะชี้แจงว่าพฤติกรรมเอื้อสังคมเป็นสิ่งที่สังคมยอมรับและต้องการ ซึ่งกระบวนการนี้จะช่วยส่งเสริมและสนับสนุนให้เด็กแสดงพฤติกรรมเอื้อสังคมมากขึ้น พัฒนาการทางสติปัญญาจึงเป็นสิ่งที่บ่งบอกได้ว่า เด็กจะมีพฤติกรรมเอื้อสังคมมากน้อยเพียงใด

การที่เด็กใช้ความสามารถในการจินตนาการตัวเองในตำแหน่งของคนอื่น ๆ หรือการเล่นสวมบทบาท (Role-taking) จะเป็นตัวช่วยให้เด็กเข้าใจความรู้สึกนึกคิดของคนอื่นมากขึ้น เรียกว่าการร่วมรู้สึก (Empathy) ซึ่งมีความหมายใกล้เคียงกับ การหยั่งลึกทางสังคม (Social perspective taking) เป็นศัพท์ทางจิตวิทยา หมายถึง ความสามารถของบุคคลที่จะเข้าใจความรู้สึกนึกคิดของผู้อื่น สามารถคิดพิจารณาตามแนวคิดของผู้อื่นที่แตกต่างไปจากของตน และสามารถสวมบทบาทของผู้อื่นได้ด้วยความเข้าใจ ซึ่งเป็นความสามารถในการเอาใจเขามาใส่ใจเรา (งามตา วณิชทานนท์. 2545) ถ้าเด็กมีความสามารถในการสวมบทบาทได้ดี ก็จะเป็นการส่งเสริมให้มีการหยั่งลึกทางสังคมสูงขึ้น ดังนั้นแนวคิดเกี่ยวกับการหยั่งลึกทางสังคมจึงมีรากฐานมาจากทฤษฎีพัฒนาการทางการรู้คิดของเพียเจต์ แนวคิดสำคัญ 2 อย่างที่เกี่ยวข้องโดยตรงคือ แนวคิดด้านการรู้คิดแบบยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง (Egocentrism) ซึ่งเกิดขึ้นกับเด็กในช่วงอายุ 2-7 ปี และแนวคิดด้านการรู้คิดแบบไม่ยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง (Decentralization) ซึ่งเกิดขึ้นกับเด็กอายุระหว่าง 7-11 ปี ซึ่งจะตรงกับโครงสร้างของพัฒนาการด้านการหยั่งลึกทางสังคมที่แบ่งออกเป็น 5 ชั้น ในชั้นที่เด็กลดการยึดตนเองเป็นศูนย์กลางและมีพฤติกรรมเอื้อสังคมมากขึ้นจะอยู่ในระดับ 2 คือ เด็กในระดับนี้เริ่มเข้าใจว่าบุคคลคนเดียวอาจมีความรู้สึกหรือทัศนคติต่อสถานการณ์หนึ่ง ๆ ได้หลายอย่างปะปนกัน สามารถเข้าใจว่าตนเองและผู้อื่นอาจสร้างทำ ระยะนี้เด็กมีความสามารถเพิ่มขึ้นถึงระดับที่รู้จักเอาความคิดความรู้สึกของผู้อื่นที่เกี่ยวข้องกับการกระทำของตนเข้ามาพิจารณาด้วย หรือการรู้จักเอาใจเขามาใส่ใจเรา (งามตา วณิชทานนท์. 2545) มิงานวิจัยของฮัตสันและคณะ (งามตา วณิชทานนท์; และคณะ. 2529; อ้างอิงจาก Hudson; et al. 1976) ที่ศึกษาวิจัยเด็กระดับประถมศึกษา พบว่าเด็กกลุ่มที่มีความสามารถในการหยั่งลึกทางสังคมสูงจะช่วยเหลือเด็กที่อายุน้อยกว่า เด็กแสดงให้เห็นว่าเขาชอบให้ความช่วยเหลือผู้อื่น มากกว่ากลุ่มที่มีความสามารถในการหยั่งลึกทางสังคมต่ำ และสอดคล้องกับงานวิจัยของเฮียนนอทท์ (งามตา วณิชทานนท์. 2545; อ้างอิงจาก Iannotti. 1978) ซึ่งได้ทดลองฝึกการหยั่งลึกทางสังคมให้แก่เด็กชายอายุ 6-9 ปี กลุ่มอายุละ 30 คน พบว่าเด็กกลุ่มที่ได้รับการฝึก

ทักษะการหยั่งลึกทางสังคมมีทักษะดังกล่าวเพิ่มขึ้นอย่างเด่นชัด และผลของการฝึกทำให้เด็กกลุ่มอายุ 6 ปีมีความเอื้ออาทรมากขึ้น และพบความสัมพันธ์ระหว่างการหยั่งลึกทางสังคมกับพฤติกรรมเอื้อสังคมในเด็กกลุ่มอายุ 9 ปี จะเห็นได้ว่า การหยั่งลึกทางสังคมจะเพิ่มสูงขึ้นเมื่อเด็กมีอายุเพิ่มขึ้น ซึ่งอาจทำให้มีพฤติกรรมเอื้อสังคมสูงตามไปด้วย

นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยในประเทศ อย่างเช่น งานวิจัยของกัลยา ศรีปาน (2542) ได้ศึกษาคุณธรรม จริยธรรมของนักเรียนระดับประถมศึกษาโรงเรียนบุญเลิศอนุสรณ์ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน จังหวัดสงขลา กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับประถมศึกษาโรงเรียนบุญเลิศอนุสรณ์ ปีการศึกษา 2542 จำนวน 182 คน ผลการศึกษาพบว่า คุณธรรมจริยธรรมของนักเรียนบุญเลิศอนุสรณ์ ตามตัวแปรระดับชั้น แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 โดยนักเรียนในระดับชั้นที่สูงกว่ามีคุณธรรม จริยธรรมมากกว่านักเรียนในระดับชั้นที่ต่ำกว่า

งานวิจัยของสุมาลี วงศ์ษา (2550) ได้ศึกษาคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านความเมตตา กรุณาของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครปฐม ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านความเมตตา กรุณาสูงกว่านักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

จากงานเอกสารและงานวิจัยดังกล่าวจะเห็นได้ว่า เด็กจะมีพฤติกรรมเอื้อสังคมเพิ่มมากขึ้นตามอายุ ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาทั้งเด็กนักเรียนอนุบาล 2 และนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 3 เพราะเป็นช่วงที่เด็กกำลังจะเปลี่ยนช่วงชั้นไปสู่วัยที่โตขึ้น ดังนั้นก็จะทำให้เห็นถึงความแตกต่างและพัฒนาการของพฤติกรรมเอื้อสังคมของเด็กในแต่ละช่วงอายุ และผู้วิจัยตั้งสมมติฐานได้ว่านักเรียนประถมศึกษาตอนต้นมีพฤติกรรมเอื้อสังคมมากกว่านักเรียนอนุบาล

4. การอบรมเลี้ยงดู

4.1 ความหมายของการอบรมเลี้ยงดู

เซียร์ และคณะ (อัญชลี หนักแน่น. 2537: 23-24; อ้างอิงจาก Sears; et al. 1957) กล่าวว่า การอบรมเลี้ยงดูเป็นกระบวนการต่อเนื่องตลอดวัยเด็ก ซึ่งจะมีผลกระทบบางประการต่อพฤติกรรมของเด็กในปัจจุบัน และศักยภาพของการกระทำในอนาคต ดังนั้นพฤติกรรมที่แสดงออกของบุคคลส่วนหนึ่งจึงเป็นผลสืบเนื่องมาจากการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ ซึ่งการอบรมเลี้ยงดูได้เหมาะสมเพียงใดนั้น พ่อแม่จำเป็นต้องประพฤติปฏิบัติให้สอดคล้องกับพัฒนาการของเด็กในแต่ละวัย และในแต่ละสถานการณ์แวดล้อม

ดวงเดือน พันธุมนาวิน, อรพินทร์ ชูชม และงามตา วณิชทานนท์ (2528: 3) ได้ให้ความหมายของการอบรมเลี้ยงดูเด็กไว้ว่า หมายถึง การที่ผู้ใกล้ชิดเด็กมีการติดต่อเกี่ยวข้องกับเด็ก ทั้งด้านคำพูดและการกระทำ ซึ่งเป็นการสื่อความหมายต่อเด็กทั้งทางด้านความรู้สึก และอารมณ์ของผู้กระทำ ตลอดจนเป็นแนวทางที่ผู้เลี้ยงดูสามารถที่จะให้รางวัลและลงโทษเด็กได้ นอกจากนี้ยังเป็นโอกาสให้เด็กได้ดูแบบอย่างการกระทำของผู้เลี้ยงดูตนเอง

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าการอบรมเลี้ยงดู หมายถึง การที่บิดามารดา หรือผู้ที่อยู่ใกล้ชิดเด็กได้ มีปฏิสัมพันธ์กับเด็กทั้งด้านคำพูดและการกระทำ เป็นการถ่ายทอดสิ่งต่าง ๆ จากผู้เลี้ยงดูไปสู่เด็ก ซึ่งจะเป็นผลให้เกิดบุคลิกภาพและพฤติกรรมต่าง ๆ ของเด็ก

4.2 ความสำคัญของการอบรมเลี้ยงดู

ในการอบรมเลี้ยงดูเด็กนั้นมีความสำคัญต่อบุคลิกภาพ และพฤติกรรมของเด็กในวัยต่อ ๆ ไป ซึ่งจะปรากฏในทฤษฎีจิตวิทยา ดังนี้

ทฤษฎีพัฒนาการทางสังคมของอีริกสัน (ทิสนา แคมณี. 2535; อ้างอิงจาก Erikson. 1968) ได้เน้นความสำคัญของการอบรมเลี้ยงดูเด็กเล็ก โดยเชื่อว่าถ้าในช่วงพัฒนาการขั้นใดก็ตาม เด็กไม่สามารถประสบความสำเร็จ เด็กก็จะเกิดความขัดแย้งในใจ และจะไม่สามารถพัฒนาไปสู่พัฒนาการที่สูงขึ้นในขั้นต่อ ๆ ไป นอกจากมีการขจัดความขัดแย้งในใจนั้นได้ เด็กจึงจะสามารถพัฒนาต่อไปได้อีก อย่างเช่นเด็กทารกที่ได้รับความสุข ความพึงพอใจจากการดูแลอย่างใกล้ชิดของมารดาตั้งแต่แรกเกิด จะทำให้เด็กเกิดความรู้สึกใคร่ไ้วางใจมารดา และเมื่อเติบโตขึ้นจะแผ่ขยายความรู้สึกใคร่ไ้วางใจนี้ไปยังผู้อื่น และสภาพแวดล้อมที่แปลกใหม่ ซึ่งจะทำให้เด็กสามารถปรับตัวได้ดีในเวลาต่อมา และเกี่ยวกับการมีสุขภาพจิตที่ดีของเด็กโดยตรง(ดวงเดือน พันธุมนาวิน, อรพินทร์ ชูชม; และงามตา วนินทานนท์. 2528: 5) ส่วนทฤษฎีจิตวิเคราะห์ของฟรอยด์ (ทิสนา แคมณี. 2535; อ้างอิงจาก Freud. 1949) ได้ย้ำถึงความสำคัญของวัย 5 ปีแรกของชีวิตว่าเป็นวัยที่สำคัญที่สุดของชีวิต เขาเชื่อว่าวัยนี้เป็นรากฐานของการพัฒนาการด้านบุคลิกภาพ และบุคคลที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดเด็ก คือ มารดา จะเป็นผู้มีอิทธิพลอย่างสูงต่อบุคลิกภาพและพฤติกรรมของเด็ก ถ้าเด็กได้รับการอบรมเลี้ยงดูอย่างดี ผ่านพัฒนาการทุกขั้นตอนอย่างราบรื่น เด็กก็จะมีพฤติกรรมเอื้อสังคมคงอยู่ในวัยต่อ ๆ ไป

นอกจากนี้ มุสเซน (ชิวัน ประทุมรัตน์. 2546: 12; อ้างอิงจาก Mussen. 1963: 71-73) ยังได้กล่าวว่า การอบรมเลี้ยงดูในระยะต้นของชีวิตควรมีพื้นฐานของความรัก และความอบอุ่นเป็นสำคัญ โดยการเรียนรู้ทางสังคมครั้งแรกของเด็กจะเกิดขึ้นจากการมีความสัมพันธ์กับสมาชิกในครอบครัว ดังนั้นสภาพแวดล้อม วิธีการอบรมเลี้ยงดู ทัศนคติ และค่านิยมของพ่อแม่จึงมีผลโดยตรงต่อพัฒนาการด้านต่าง ๆ รวมทั้งลักษณะนิสัยของเด็กในอนาคตด้วย

สรุปได้ว่านักจิตวิทยาต่างมีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่า การอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ นั้นจะเป็นสิ่งที่ช่วยหล่อหลอมบุคลิกภาพและพฤติกรรมของเด็ก โดยเฉพาะการอบรมเลี้ยงดูเด็กในระยะต้นของชีวิตเพราะจะเป็นรากฐานของบุคลิกภาพ ถ้าเด็กได้รับการอบรมเลี้ยงดูที่ดีและเหมาะสมแล้ว ก็จะทำให้มีพัฒนาการทางสังคมที่ดีและเป็นบุคคลที่มีพฤติกรรมเอื้อสังคมต่อไปในอนาคตเช่นกัน

4.3 รูปแบบของการอบรมเลี้ยงดู

นักจิตวิทยาหลายท่านได้ทำการวิจัยถึงลักษณะของการอบรมเลี้ยงดูออกเป็นประเภทต่าง ๆ ตามวิธีการและจุดประสงค์ของแต่ละงานวิจัย เช่น

เฮอร์ลอค (Hurlock. 1973: 303-304) ได้แบ่งลักษณะการควบคุมวัยรุ่นของพ่อแม่ที่ส่งผลต่อสัมพันธภาพในครอบครัว และบุคลิกภาพของวัยรุ่นออกเป็น 4 แบบดังนี้

1. แบบเข้มงวดกวดขัน (Authoritarian control) การเลี้ยงดูแบบนี้จะขัดขวางไม่ให้วัยรุ่นได้เป็นตัวของตัวเองตามที่เขาต้องการ และวัยรุ่นจะแสดงการต่อต้านโดยการไม่พูดจากับพ่อแม่ หรือไม่ปรึกษาหารือ ไม่ขอคำแนะนำเมื่อเวลามีปัญหา ซึ่งผลของการควบคุมเข้มงวดกวดขันจะทำให้เกิดความบาดหมางที่รุนแรงระหว่างวัยรุ่นกับพ่อแม่ได้

2. แบบประชาธิปไตย (Democratic control) วัยรุ่นจะชื่นชมและยอมรับนับถือในตัวพ่อแม่ จะทำให้วัยรุ่นอยากเข้าหาพ่อแม่เพื่อปรึกษาหารือเวลาที่มีปัญหา ผลก็คือทำให้บรรยากาศของบ้านมีความอบอุ่นและมีการยอมรับ

3. แบบปล่อยปละละเลย (Permissiveness) คือไม่มีการควบคุม ผลของการไม่ควบคุมแบบนี้จะทำให้วัยรุ่นไม่ยอมรับนับถือในตัวพ่อแม่ วัยรุ่นจึงคาดหวังให้พ่อแม่ทำอะไรให้ในขณะที่เขาทำอะไรตอบแทนพ่อแม่เพียงเล็กน้อยหรือไม่ตอบแทนอะไรเลย เขาจะรู้สึกไม่ปลอดภัยและไม่มี ความมั่นใจ เมื่อใดที่ทำผิดเขาจะรู้สึกขุ่นเคืองใจต่อต้านพ่อแม่ และตำหนิว่าเป็นความผิดของพ่อแม่ที่ไม่แนะนำ หรือห้ามปรามเขา

4. แบบไม่สม่ำเสมอ (Inconsistent control) เป็นการควบคุมไม่สม่ำเสมอไม่ว่าจะเป็นการควบคุมแบบผ่อนผัน หรือแบบเข้มงวดกวดขัน เมื่อวัยรุ่นรู้สึกว่าไม่ได้รับความยุติธรรมจากความไม่สม่ำเสมอของพ่อแม่ วัยรุ่นและญาติพี่น้องจะช่วยกันทำการต่อต้านพ่อแม่และปกป้องวัยรุ่นที่ไม่ได้รับ ความยุติธรรมในฐานะเป็นผู้มีความทุกข์ร้อน ซึ่งสิ่งเหล่านี้ไม่เอื้ออำนวยให้เกิดบรรยากาศที่ดีในบ้าน และไม่สนับสนุนให้เกิดสายสัมพันธ์ที่ดีระหว่างพ่อแม่กับวัยรุ่นเลย

โรเจอร์ส (ทัศนาก ทองภักดี. 2539: 29; อ้างอิงจาก Rogers. 1972) ได้แบ่งการอบรมเลี้ยงดูออกเป็น 3 แบบ คือ แบบประชาธิปไตย (Democracy) แบบปล่อยปละละเลย (Rejection) และแบบให้ความคุ้มครองมากเกินไป (Overprotection)

โตโรธี (ศิริพร วงศ์คำมูล. 2538: 39-40; อ้างอิงจาก Dorothy. 1972: 117) ได้แบ่งการอบรมเลี้ยงดูออกเป็น 3 ประเภทได้แก่

1. ประเภทประชาธิปไตย (Democracy) เป็นการอบรมเลี้ยงดูซึ่งเด็กมีความรู้สึกว่าคุณเองได้รับความยุติธรรม พ่อแม่ที่อบรมเลี้ยงดูแบบนี้มีความอดทนไม่ตามใจหรือเข้มงวดจนเกินไป พ่อแม่ยอมรับนับถือความสามารถ และความคิดเห็นของเด็ก และยังให้ความร่วมมือในโอกาสอันควรอีกด้วย

2. ประเภทปล่อยปละละเลย (Rejection) เป็นการอบรมเลี้ยงดูชนิดที่พ่อแม่ปล่อยให้ทำอะไรต่าง ๆ ตามใจตนเองโดยพ่อแม่ไม่เอาใจใส่แนะนำช่วยเหลือ และเด็กมีความรู้สึกว่าตนถูกเกลียดชัง

3. ประเภทให้ความคุ้มครองมากเกินไป (Overprotection) เป็นวิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบที่พ่อแม่คอยคุ้มครองป้องกันภัย และให้ความช่วยเหลือตลอดเวลา ทำให้บุตรมีความรู้สึกว่าจะตนเองไม่ได้รับความสะดวกให้กระทำในสิ่งที่ตนต้องการ

ดวงเดือน พันธุมนาวิน, อรพินทร์ ชุชม และงามตา วนินทานนท์ (2528: 4-15) แบ่งการอบรมเลี้ยงดูตามแบบสังคมไทยออกเป็น 5 ประเภทคือ

1. การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน หมายถึง การที่บิดามารดารายงานว่าเป็นการปฏิบัติต่อบุตรตน ได้แสดงความรักใคร่ เอาใจใส่ทุกข์สุขของบุตร มีความใกล้ชิดและได้ทำกิจกรรมต่าง ๆ ร่วมกับบุตร ให้การช่วยเหลือสนับสนุนและยอมรับความสามารถของบุตร การอบรมนี้เป็นการให้ในสิ่งที่บุตรต้องการ ดังนั้นบุตรที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบนี้จะให้ความรัก ความสำคัญกับบิดามารดา ยอมรับการอบรมสั่งสอนโดยง่าย มีความรับผิดชอบ ให้ความร่วมมือกับผู้อื่นมาก และมีเหตุผลเชิงจริยธรรมสูง

2. การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมากกว่าอารมณ์ หมายถึง บิดามารดาที่อธิบายให้เหตุผลแก่บุตร ในขณะที่มีการส่งเสริม หรือขัดขวางการกระทำของบุตรหรือลงโทษบุตร มีการให้รางวัลและลงโทษบุตรอย่างเหมาะสมกับการกระทำของบุตรมากกว่าที่จะปฏิบัติต่อบุตรตามอารมณ์ของตนเอง ซึ่งการอบรมเลี้ยงดูวิธีนี้ช่วยใ้บุตรได้เรียนรู้ และรับทราบถึงสิ่งที่ควรทำหรือไม่ควรทำ มีความสำนึกในหน้าที่ ความรับผิดชอบสูง และสามารถต้านทานสิ่งยั่วยุใจได้

3. การอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษทางจิตมากกว่าทางร่างกาย หมายถึง บิดามารดาใช้วิธีลงโทษทางจิตหรือทางกายเมื่อบุตรทำผิด ซึ่งการลงโทษทางกายจะเป็นวิธีปรับพฤติกรรมที่บิดามารดามักใช้อย่างจงใจใช้มากและบ่อยกว่าการให้รางวัลเมื่อเด็กทำดี การลงโทษทางกายมีประโยชน์เพียงเล็กน้อย คือ สามารถยับยั้งพฤติกรรมได้ชั่วคราว แต่มีผลเสียต่อเด็กมากเพราะทำให้เด็กก้าวร้าว ขอบรังแกข่มเหงผู้ที่อ่อนแอกว่า ส่วนการลงโทษทางจิตจะให้ผลดีในการช่วยเสริมสร้างจริยธรรมของเด็ก

4. การอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุม หมายถึง การออกคำสั่งให้เด็กทำตามแล้วผู้ใหญ่คอยตรวจตราใกล้ชิดว่าทำตามที่ตนต้องการหรือไม่ ถ้าไม่ทำตามก็จะลงโทษเด็ก ซึ่งการอบรมเลี้ยงดูวิธีนี้จะยับยั้งการพึ่งตนเอง และความคิดสร้างสรรค์ของเด็กทำให้เด็กไม่กล้าแสดงออก ขาดความเชื่อมั่นในตนเองและไม่กล้าตัดสินใจด้วยตนเอง

5. การอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองเร็ว หมายถึง การที่บิดามารดาเปิดโอกาสให้เด็กได้ทำกิจกรรมต่าง ๆ ในชีวิตประจำวันด้วยตนเองหรือภายใต้การแนะนำ และฝึกฝนจากบิดามารดาหรือผู้เลี้ยงดู ซึ่งการอบรมเลี้ยงดูวิธีนี้ทำให้เด็กช่วยตนเองได้เร็ว และไม่ต้องพึ่งพาผู้อื่นมากนักและนานเกินไป

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอบรมเลี้ยงดูข้างต้น พบว่าได้มีการแบ่งลักษณะการอบรมเลี้ยงดูเป็นหลายรูปแบบ ซึ่งการอบรมเลี้ยงดูแต่ละรูปแบบนั้นจะเป็นตัวหล่อหลอมพฤติกรรมของเด็ก ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้แบ่งลักษณะการอบรมเลี้ยงดูตามแบบของ ดวงเดือน พันธุนาวัน, อรพินทร์ ชูชม และงามตา วนินทานนท์ (2538) เพราะเป็นการแบ่งตามลักษณะการอบรมเลี้ยงดูแบบสังคมไทย แต่ผู้วิจัยได้นำมาศึกษาเพียง 3 แบบเท่านั้น คือ การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน, การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล และการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองเร็ว เพราะจากความหมายและการศึกษางานวิจัย การอบรมเลี้ยงดูทั้งสามแบบจะส่งผลก่อให้เกิดพฤติกรรมที่พึงประสงค์หรือพฤติกรรมเอื้อสังคมได้อย่างมากมาย

นอกจากนี้ดวงเดือน พันธุนาวัน (2538) ยังได้กล่าวถึงการพัฒนาจริยธรรมแก่เยาวชนตามกลุ่มอายุว่า นักเรียนอนุบาลถึงประถมต้น (3-8ขวบ) เป็นช่วงที่ควรปลูกฝังจิตลักษณะดังต่อไปนี้ เพื่อส่งเสริมคุณภาพให้เด็กเป็นคนดีและเป็นคนเก่งเมื่อเติบโตขึ้น จิตลักษณะทางจริยธรรมที่ควรปลูกฝังในช่วงอายุนี้นี้คือ ทศนคติต่อคุณธรรมและค่านิยม ความเชื่อฟัง และการความร่วมมือในการรับจริยศึกษาของเด็กก่อนวัยเรียน ซึ่งจิตลักษณะที่เกี่ยวข้องกับการอบรมเลี้ยงดูของครอบครัวก็คือ

1. ทศนคติต่อคุณธรรมและค่านิยม – เด็กในวัยเด็กเล็กมักจะยังไม่ทราบว่าสิ่งใดดีควรทำ สิ่งใดไม่ดีไม่ควรทำ (คุณธรรม) และยังไม่ทราบว่าสังคมของตนเห็นว่สิ่งใดสำคัญ (ค่านิยม) ในชีวิตประจำวันเด็กควรจะได้รับปลูกฝังลักษณะเหล่านี้ ซึ่งทำได้ 2 วิธีคือ การบอกกล่าวให้เด็กรับรู้เรื่องราวของผู้อื่นที่ทำความดี และบอกเด็กว่าผู้กระทำได้รับประโยชน์หรือเกิดความพอใจอย่างไร อีกวิธีที่เหมาะสมกว่าคือ การจัดให้เด็กได้รับประสบการณ์เกี่ยวกับการแสดงออกทางคุณธรรมหรือค่านิยมหนึ่ง แล้วให้เด็กได้รับรางวัลหรือเกิดความพอใจ เช่น ให้เด็กบริจาคเสื้อผ้าเก่าที่คับแล้วแก่เด็กยากจนแล้วกล่าวชมเชยเด็ก ลูบหัวลูบหลังเป็นรางวัลเมื่อเด็กช่วยถือของ เป็นต้น เด็กก่อนวัยเรียนส่วนใหญ่อาจจะเข้าใจได้น้อย แต่เด็กจะเข้าใจได้แจ่มชัดขึ้นถ้าเรื่องนั้นเกิดกับตัวเองบ้าง

2. การพัฒนาความเชื่อฟัง – ช่วงเด็กเล็กนี้เป็นช่วงที่มีความเหมาะสมที่สุดที่จะสร้างความเชื่อฟังในเด็ก เพราะความเชื่อฟังผู้ใหญ่จะช่วยให้เด็กเรียนรู้สิ่งที่ถูกที่ควรอย่างแม่นยำ การพัฒนาความเชื่อฟังทำได้ด้วยการควบคุมและการลงโทษหรือให้รางวัล โดยผู้ใหญ่จะออกคำสั่งให้เด็กทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือไม่ให้ทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เมื่อสั่งแล้วผู้ใหญ่ต้องตรวจตราอยู่ใกล้ซิด เพื่อดูว่าเด็กทำตามคำสั่งหรือไม่ ถ้าทำตามก็ให้รางวัล ถ้าไม่ทำตามก็ตักเตือน ถ้าผู้ใหญ่ปฏิบัติได้อย่างเหมาะสมกับพฤติกรรมของเด็ก โดยไม่ใช้อารมณ์มากนัก จะช่วยให้เด็กเรียนรู้ “ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว” ซึ่งเป็นขั้นแรกของความเจริญทางจริยธรรมขั้นสูงในวัยต่อไป

จากทฤษฎีของการเรียนรู้ทางสังคมโดยการสังเกตตัวแบบ เด็กวัยนี้เป็นวัยเลียนแบบ เด็กจะเรียนรู้พฤติกรรมต่าง ๆ จากการสังเกตการกระทำของผู้ที่เลี้ยงดู หรือบุคคลที่เขาต้องการเลียนแบบ (ประณต คำฉิม, 2549) เช่น การให้มีส่วนร่วมในการทำงานบ้าน จะเป็นการเปิดโอกาสให้เด็กเข้ามาช่วยทำด้วย สำหรับเด็กเล็กนั้นตัวแบบที่กระทำพฤติกรรมช่วยเหลือจะทำให้เด็กเรียนรู้ว่าจะแสดงพฤติกรรมนั้นอย่างไร และทำให้เด็กมีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมเอื้อสังคมต่อไปในภายหน้า (Eisenberg; & Fabes, 1998) แต่ถ้ามีความขัดแย้งระหว่างสิ่งที่ผู้ใหญ่พูด และสิ่งที่ผู้ใหญ่ทำ

เด็กจะเลียนแบบการกระทำของผู้ใหญ่ ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่า พฤติกรรมเอื้อสังคมของผู้ปกครองสามารถส่งเสริมให้เด็กเกิดพฤติกรรมเอื้อสังคมได้โดยผ่านการอบรมเลี้ยงดูที่เน้นการเป็นตัวแยก พฤติกรรมเอื้อสังคม ซึ่งเด็กจะสังเกตพฤติกรรมของบุคคลอื่นอันเป็นต้นแบบของสังคมที่เด็กพบเห็น แล้วเลียนแบบการกระทำความคิดดังกล่าวอาจจะเป็นสิ่งที่ถูก เพราะปัจจุบันเป็นที่ปรากฏแล้วว่าเด็กที่ได้เห็นต้นแบบแสดงพฤติกรรมความกรุณาหรือใจบุญ

จากหลักการพัฒนาจริยธรรมของเยาวชน และทฤษฎีการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเอื้อสังคมทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาการอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคม เพราะถ้าบิดาหรือมารดามีการอบรมเลี้ยงดูเด็กตามหลักการดังกล่าวก็จะเป็นการพัฒนาจริยธรรมของเด็กให้เกิดขึ้นต่อไปภายหน้าอย่างแน่นอน

5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอบรมเลี้ยงดูกับพฤติกรรมเอื้อสังคม

5.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคมกับพฤติกรรมเอื้อสังคม

จากความหมายของการอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคม หมายถึง การที่บิดา มารดา หรือผู้เลี้ยงดูปลูกฝังให้เด็กมีพฤติกรรมเอื้อสังคมได้แก่ การช่วยเหลือ การแบ่งปัน และการปลอบโยนรวมทั้งให้เด็กมีทัศนคติที่ดีต่อพฤติกรรมเอื้อสังคมดังกล่าว ตลอดจนการเป็นต้นแบบที่ดีในเรื่องการมีพฤติกรรมเอื้อสังคมของบิดา มารดา หรือผู้เลี้ยงดู ซึ่งเกี่ยวข้องกับการเป็นตัวแบบเรื่องพฤติกรรมเอื้อสังคมให้กับเด็ก โดยมีงานวิจัยของโรเซนฮานและไวท์ (วันดี ละอองทิพรส. 2540; อ้างอิงจาก Rosenhan; & White. 1967) พบว่า 47.5% ของเด็กที่ได้เห็นต้นแบบแสดงพฤติกรรมการบริจาค เด็กเหล่านี้จะบริจาคของขวัญให้กับกองทุนเด็กพิการเมื่อตัวแบบไม่อยู่ และเด็กในกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้เห็นต้นแบบแสดงพฤติกรรมการบริจacksonนั้นพบว่า ไม่มีเด็กในกลุ่มควบคุมบริจาคของขวัญให้กับกองทุนเด็กพิการ ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่า ต้นแบบทางสังคมสามารถส่งเสริมให้เด็กเกิดพฤติกรรมเอื้อสังคมได้

ในทำนองเดียวกัน มิดลาร์สกี และคนอื่น ๆ (Midlarsky; et al. 1973) ได้ศึกษาผลของต้นแบบและรางวัลต่อการฝึกฝนให้เกิดพฤติกรรมเอื้อเพื่อ (Altruistic behaviors) โดยศึกษาเด็กหญิงเกรด 6 จำนวน 72 คน ให้เห็นต้นแบบ 3 ชนิดได้แก่ ต้นแบบที่เอื้อเพื่อ ต้นแบบที่เป็นกลาง และต้นแบบที่เห็นแก่ตัว ผู้วิจัยได้สร้างสถานการณ์ให้ผู้ถูกทดลองเล่นเกมอย่างหนึ่ง เมื่อเล่นเกมชนะจะได้รับรางวัลเป็นสิ่งของซึ่งมีค่าเท่ากับเงิน 4 เซนต์หลายชิ้น เมื่อผู้ทดลองแสดงพฤติกรรมเอื้อเพื่อตามที่ต้องการผู้ทดลองก็จะให้คำพูดยกย่องเป็นรางวัล ผลการทดลองปรากฏว่า ต้นแบบและรางวัลที่เป็นคำพูดยกย่อง มีอิทธิพลอย่างยิ่งต่อการปลูกฝังให้เด็กเกิดพฤติกรรมเอื้อเพื่อ

ส่วนงานวิจัยในประเทศไทยของสุทธิชัย เดชสุวรรณนิธิ (2537) ได้ศึกษาผลของการใช้เทคนิคแม่แบบที่มีต่อความเสียสละของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยแบ่งเป็นกลุ่มควบคุมที่ได้รับ การดูวิดีโอทัศน์ที่ตัวละครมีอายุรุ่นราวคราวเดียวกับเด็กในกลุ่มตัวอย่างซึ่งกำลังแสดงพฤติกรรม

เกี่ยวกับความเสียสละ กับกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนปกติ ผลวิจัยพบว่า นักเรียนมีความเสียสละสูงขึ้นหลังจากได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของศศิธร บรรลือสินธุ์ (2530) ได้ศึกษาผลของการใช้ตัวแบบที่มีต่อคุณธรรมด้านความกตัญญูทเวทีของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยให้กลุ่มทดลองได้รับการสอนโดยการใช้ตัวแบบ และกลุ่มควบคุมได้รับการสอนแบบปกติ พบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้ตัวแบบมีคุณธรรมด้านความกตัญญูทเวทีสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

งานวิจัยสารภี โชติรัตน์ (2541) ได้ทำการศึกษาพฤติกรรมจริยธรรม 3 ด้านคือ ความซื่อสัตย์ ระเบียบวินัย และความเอื้อเฟื้อ(รวมการให้อภัย) ของนักเรียนอนุบาลโดยใช้ตัวแบบ เกมสถานการณ์จำลอง ผลพบว่าเด็กมีพฤติกรรมจริยธรรมมากขึ้นหลังมีการฝึกพฤติกรรม

นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยของพันคำ โพนทอง (ดุจเดือน พันธุมนาวิ. 2551; อ้างอิงจาก พันคำ โพนทอง. 2533) ได้ศึกษาค่านิยมพื้นฐาน 5 ประการของผู้ปกครอง ครู จำนวน 385 คน และนักเรียน 395 คน พบความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมพื้นฐานของผู้ปกครอง-ครู กับค่านิยมพื้นฐานของนักเรียนว่า มีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญ กล่าวคือ นักเรียนของผู้ปกครอง-ครูที่มีค่านิยมพื้นฐานที่น่าปรารถนาสูง เป็นผู้ที่มีความเอื้อเฟื้อสูงด้วย จึงอาจกล่าวได้ว่า ครอบครัวและโรงเรียนเป็นสถาบันสำคัญในการถ่ายทอดทางสังคมเกี่ยวกับค่านิยมด้านคุณธรรม

จากเอกสารและงานวิจัยที่กล่าวมา จะเห็นได้ว่า การที่เด็กได้เห็นตัวแบบที่เขาชอบหรือมีความสำคัญสำหรับเขาได้แสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ เด็กก็จะเลียนแบบพฤติกรรมนั้นตามไปด้วย ดังนั้น ผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานได้ว่า นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคมมากจะมีพฤติกรรมเอื้อสังคมมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคมน้อย

5.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนกับพฤติกรรมเอื้อสังคม

จากความหมายของการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน หมายถึง การที่บิดา มารดา หรือผู้เลี้ยงดูปฏิบัติต่อบุตร โดยการแสดงความรักใคร่ เอาใจใส่ทุกข์สุขของบุตร มีความใกล้ชิดและได้ทำกิจกรรมต่าง ๆ ร่วมกัน ให้การช่วยเหลือสนับสนุนและยอมรับความสามารถของบุตร ซึ่งได้มีงานวิจัยของฮอฟแมน และเบคเคอร์ (ดุจเดือน พันธุมนาวิ. อรพินท์ ชูชม; และงามตา วนิทานนท์. 2528: 5; อ้างอิงจาก Hoffman. 1963, Becker. 1964) สรุปว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนนั้นพบมากในการรายงานของบิดามารดาที่มีบุตรที่มีความรับผิดชอบสูงเมื่อทำผิดยอมสารภาพผิด และรู้สึกอายในการทำผิด นอกจากนั้นเด็กเหล่านี้ยังก้าวร้าวน้อยและให้ความร่วมมือกับผู้อื่นมากด้วย สอดคล้องกับงานวิจัยของอาเรียล และโรเบิร์ต (Ariel; & Robert. 2006) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมเอื้อสังคมของเด็กกับอารมณ์และระเบียบวินัยของพ่อแม่ที่มีต่อเด็ก โดยศึกษากับเด็กฝาแฝดอายุ 3, 4 และ 7 ปี พบว่าทุกกลุ่มอายุ พ่อแม่ที่เป็นบวกกับเด็กมี

ความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมเอื้อสังคม และพ่อแม่ที่เป็นลบกับเด็กมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเอื้อสังคม

ส่วนงานวิจัยในประเทศไทยของลัดดาวัลย์ เกษมเนตร และวิลาสลักษณ์ ชวัลลี (2524) ได้ศึกษาได้ศึกษาวัฒนธรรมทางจิตใจของไทย 5 ด้านคือ ความซื่อสัตย์ การมีสัมมาคารวะต่อบิดามารดาและผู้อาวุโส ความเอื้อเฟื้อ ความกตัญญูกตเวที และการยึดบาปบุญกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่า นักเรียนที่ถูกอบรมเลี้ยงดูแบบรักสันทนุสนุมนมีคะแนนทั้ง 5 ด้านสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสันทนุสนุมน้อยอย่างเด่นชัด สอดคล้องกับงานวิจัยของรัตนาดี รอดภิรมย์ (2533) ได้ศึกษาพฤติกรรมความช่วยเหลือของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูต่างกัน โดยแบ่งการอบรมเลี้ยงดูเป็น 3 แบบคือ แบบตามใจ แบบใช้อำนาจ และแบบใช้อำนาจกึ่งตามใจ และแบ่งพฤติกรรมช่วยเหลือเป็นพฤติกรรมช่วยเหลือตนเอง กับพฤติกรรมช่วยเหลือผู้อื่น พบว่า เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจกึ่งตามใจจะมีพฤติกรรมช่วยเหลือสูงที่สุดในด้านการช่วยเหลือตนเองและผู้อื่น

ในทำนองเดียวกันสุกานดา นิ่มทองคำ (2535) ได้ศึกษาเรื่องตัวแปรจิตสังคม และชีวพื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมที่เอื้อต่อสังคมของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสันทนุสนุมนมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมที่เอื้อต่อสังคมของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และดวงเดือน พันธุมนาวิน และเพ็ญแข ประจวบจันทึก (2520) ได้ศึกษาจริยธรรมเยาวชนไทยก็พบว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสันทนุสนุมนมากมีความสัมพันธ์กับการมีเหตุผลเชิงจริยธรรม สอดคล้องกับงานวิจัยของจิราภรณ์ สุทธิรักษ์ (2545) ได้ศึกษาเปรียบเทียบตัวแปรด้านพฤติกรรมเชิงจริยธรรมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีปัจจัยทางชีวสังคมและลักษณะทางจิตต่างกัน พบว่า นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสันทนุสนุมนมากมีพฤติกรรมเชิงจริยธรรมสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสันทนุสนุมน้อย

จากเอกสารและงานวิจัยที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่าการที่บิดามารดามีการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรัก เอาใจใส่บุตรเป็นอย่างดีจะทำให้เด็กเกิดพฤติกรรมที่พึงประสงค์ เช่น พฤติกรรมช่วยเหลือ ความกตัญญู ความรับผิดชอบ รวมถึงพฤติกรรมเอื้อสังคม ดังนั้นผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสันทนุสนุมนมากจะมีพฤติกรรมเอื้อสังคมมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสันทนุสนุมน้อย

5.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลกับพฤติกรรมเอื้อสังคม

จากการประมวลผลการวิจัยหลาย ๆ ครั้งเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล (ดวงเดือน พันธุมนาวิน, อรพินทร์ ชุชม; และงามตา วนินทานนท์. 2528; อ้างอิงจาก Staub. 1975, Hower. 1980) พบผลเช่นเดียวกันว่าการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมีความสำคัญต่อจริยธรรมของเด็ก โดยเฉพาะเมื่อพิจารณาควคู่ไปกับการอบรมเลี้ยงดูแบบอื่น ๆ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของดวงเดือน พันธุมนาวิน และเพ็ญแข ประจวบจันทึก (2520) ที่ได้ศึกษาบ่อเกิด และพัฒนาการทางจริยธรรมของเยาวชนไทยในกรุงเทพฯมีอายุตั้งแต่ 11 ปี ถึง 25 ปี โดยแบ่งผู้ถูกศึกษาตามลักษณะ

ทางสังคมและวิธีการถูกรอบร้อมเลี้ยงดูมากมายหลายประการ ผลการวิจัยแสดงว่าการถูกรอบร้อมเลี้ยงดูแบบรักมากและใช้เหตุผลมากมีความสัมพันธ์กับการมีเหตุผลเชิงจริยธรรมสูงของผู้ถูกศึกษาทุกระดับอายุ และงานวิจัยของลักษณะเสด็จ ทองคำ (ดุจเดือน พันธุมนาวิณ. 2551; อ้างอิงจากลักษณะเสด็จ ทองคำ. 2546) ได้ศึกษานักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 340 คน เกี่ยวกับปัจจัยเชิงเหตุของพฤติกรรมวินัยในตนเอง ปรากฏผลส่วนหนึ่งว่า นักเรียนที่รายงานว่าได้รับการเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนและใช้เหตุผลมาก เป็นผู้มีพฤติกรรมวินัยในตนเองมาก

ในทำนองเดียวกันจรจจา สุวรรณทัตและลัดดาวัลย์ เกษมเนตร (2533) ก็ได้เสนอว่าถ้าใช้การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนมากแล้ว ควรใช้การอบรมแบบใช้เหตุผลควบคู่ไปด้วย จะช่วยทำให้เด็กมีการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมสูงกว่าการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนมากแต่ใช้เหตุผลน้อย สอดคล้องกับงานวิจัยของชมพูนุท ศรีเสาวลักษณ์ (2530) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูกับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม พร้อมทั้งเปรียบเทียบความแตกต่างของการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมตามตัวแปรเพศและอายุ กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาที่มีอายุ 12, 14 และ 16 ปี จากกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษาส่วนกลางที่ 11/7 กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2529 ผลการวิจัยพบว่า มีความสัมพันธ์ทางบวกระหว่างการเลี้ยงดูแบบให้เหตุผลกับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม ในนักเรียนอายุ 12 และ 14 ปี แต่ไม่พบลักษณะความสัมพันธ์ดังกล่าวในนักเรียนอายุ 16 ปี และพบว่า การให้เหตุผลเชิงจริยธรรมของนักเรียนแตกต่างกันไปตามตัวแปรเพศและอายุ

ดังนั้นผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานได้ว่า นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมากจะมีพฤติกรรมเอื้อสังคมมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลน้อย

5.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองเร็วกับพฤติกรรมเอื้อสังคม

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองเร็วกับพฤติกรรมเอื้อสังคม โดยตรงนั้นยังไม่พบ เพราะการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองเร็วจะเกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ซึ่งเป็นจิตลักษณะพื้นฐานในการพัฒนาจริยธรรมด้านอื่น ๆ ซึ่งงานวิจัยของ วินเทอร์บอททอม (ดวงเดือน พันธุมนาวิณ, อรพินทร์ ชูชม; และงามตา วนินทานนท์. 2528; อ้างอิงจาก Winterbottom. 1966) ได้ศึกษาการฝึกให้พึ่งตนเองโดยกำหนดกิจกรรมที่เหมาะสมกับเด็กโต เช่น รู้จักถนนหนทางในเมืองที่อยู่ เลือกรับเพื่อนด้วยตนเอง ช่วยงานบ้านเป็นประจำ เป็นต้น พบว่ากลุ่มเด็กที่มารดาของตนรายงานว่าฝึกให้เด็กทำกิจกรรมนี้เร็วคือตั้งแต่อายุ 8 ขวบ เป็นเด็กที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่า เด็กที่มารดาฝึกในภายหลังคือเมื่อเด็กอายุ 10 ขวบแล้ว

สอดคล้องกับงานวิจัยในประเทศไทยของ สุขสมร ประพัฒน์ทอง (2521) ที่ได้ศึกษาอิทธิพลของการใช้นิทานสำหรับเด็กและการอบรมเลี้ยงดู ที่มีต่อพฤติกรรมใฝ่สัมฤทธิ์ของเด็กไทย โดยกำหนดกิจกรรมที่เหมาะสมจะฝึกในเด็กเล็ก เช่น ทำความสะอาดส่วนต่าง ๆ ของร่างกายเอง ช่วยเหลืองานบ้านเล็ก ๆ น้อย ๆ เป็นต้น และสัมภาษณ์มารดาของเด็กอายุ 7-10 ขวบ ผลปรากฏว่ากลุ่มเด็กที่มารดารายงานว่าได้เริ่มฝึกให้เด็กทำกิจกรรมเหล่านี้เองภายใต้การควบคุมการดูแลของ

มารดาตั้งแต่อายุ 3 ขวบ มีพฤติกรรมสัมฤทธิ์ผลสูงกว่ากลุ่มเด็กที่มารดารายงานว่าได้เริ่มฝึกให้เด็กฟังตนเองเมื่อ 5 ขวบ เป็นต้นมา หรือไม่เคยตั้งใจที่จะฝึกเลยแม้กระทั่งขณะที่ตอบคำถาม และงานวิจัยของลักษณะเสด็จ ทองคำ (ตุจเดือน พันธุนาวัน. 2551; อ้างอิงจากลักษณะเสด็จ ทองคำ. 2546) ได้ศึกษานักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 340 คน เกี่ยวกับปัจจัยเชิงเหตุของพฤติกรรมวินัยในตนเอง ผลวิจัยพบว่า นักเรียนที่ถูกอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน ใช้น้ำเหตุผล และฟังตนเองมาก มีพฤติกรรมวินัยในตนเองมากกว่านักเรียนที่ถูกอบรมประเภทตรงข้าม

จากเอกสารและงานวิจัยข้างต้น จะเห็นได้ว่าการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ฟังตนเองเร็วจะส่งผลดีต่อการพัฒนาจริยธรรมให้เด็กในวัยต่อ ๆ ไป ดังนั้นผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานได้ว่า นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบฟังตนเองเร็วมีพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมและรายด้านมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ฟังตนเองช้า

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเอื้อสังคม โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. การกำหนดประชากรและการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. วิธีดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นอนุบาล 2 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553 ของโรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษา กรุงเทพมหานคร ในเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานครเขต 3 จำนวน 24,923 คน

กลุ่มตัวอย่าง

เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นอนุบาล 2 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553 ของโรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร ในเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานครเขต 3 จำนวน 491 คน โดยใช้ตารางขนาดกลุ่มตัวอย่างของ Yamane ที่ระดับความเชื่อมั่น .05 แต่หลังจากเก็บรวบรวมแบบสอบถามของผู้ปกครองและแบบวัดของนักเรียนปรากฏว่าเก็บแบบสอบถามและแบบวัดที่สมบูรณ์เพียง 371 ฉบับ ดังนั้นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้จึงมีทั้งหมด 371 คน การได้มาซึ่งกลุ่มตัวอย่างมีขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 เลือกเขตโรงเรียนในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร ในเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 3 จำนวน 2 เขต คือ เขตภาษีเจริญ และเขตบางแค เนื่องจากเป็นเขตที่มีจำนวนโรงเรียนใกล้เคียงกันและการเดินทางสะดวกต่อการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

ขั้นที่ 2 เลือกโรงเรียนที่เป็นโรงเรียนประถมศึกษามาเขตละ 2 โรงเรียน โดยเลือกให้ได้จำนวนใกล้เคียงกับตารางขนาดกลุ่มตัวอย่างของ Yamane (1973)

ขั้นที่ 3 สุ่มระดับชั้นละ 2 ห้องเรียนโดยการสุ่มอย่างง่ายได้จำนวนนักเรียนดังนี้ (ตาราง 1)

ตาราง 1 จำนวนกลุ่มตัวอย่างแยกตามโรงเรียนและระดับชั้น

โรงเรียน	ระดับชั้นอนุบาล 2	ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
เขตภาษีเจริญ		
โรงเรียนชัยฉิมพลี	87	56
โรงเรียนวัดประดู่ (พวงอุทิศ)	30	30
เขตบางแค		
โรงเรียนเพชรเกษม	70	72
โรงเรียนวัดม่วง	74	72
รวม	261	230

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ มีทั้งแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยศึกษาจากแนวคิด ทฤษฎี ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำข้อมูลมาเป็นแนวคิดในการสร้างแบบสอบถาม และแบบวัด และเป็นแบบสอบถาม แบบวัดที่ผู้วิจัยนำมาปรับปรุงให้สอดคล้องกับนิยามในการวิจัยครั้งนี้ ซึ่งแบ่งออกเป็น 6 ฉบับ ดังนี้

1. แบบสอบถามลักษณะทางชีวสังคม เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ปกครอง โดยให้ผู้ปกครองของนักเรียนเป็นผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ อายุของผู้ปกครอง จำนวนบุตร ความสัมพันธ์ของผู้ปกครองกับนักเรียน สถานภาพสมรสของผู้ปกครอง ลักษณะของครอบครัว การศึกษาของบิดา การศึกษาของมารดา อาชีพของบิดา อาชีพของมารดา และรายได้ของครอบครัว

2. แบบวัดการอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคม เป็นแบบวัดพฤติกรรมเอื้อสังคมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเองจากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และนิยามพฤติกรรมเอื้อสังคมในการวิจัยครั้งนี้ แบบสอบถามนี้มีลักษณะเป็นแบบวัดมาตราส่วนประมาณค่า 6 ระดับคือ จริงที่สุด จริงค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย โดยให้ผู้ตอบเลือกตอบอย่างใดอย่างหนึ่ง จำนวน 20 ข้อ ผู้วิจัยหาค่าความเชื่อมั่นได้เท่ากับ 0.77

ตัวอย่างแบบวัดการอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคม

(0) ข้าพเจ้ามักบอกลูกเสมอว่าการช่วยเหลือหรือแบ่งปันผู้อื่นเป็นสิ่งที่ควรปฏิบัติ

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
เกณฑ์การให้คะแนน					
		ข้อความบวก		ข้อความลบ	
จริงที่สุด	ให้	6	คะแนน	1	คะแนน
จริง	ให้	5	คะแนน	2	คะแนน
ค่อนข้างจริง	ให้	4	คะแนน	3	คะแนน
ค่อนข้างไม่จริง	ให้	3	คะแนน	4	คะแนน
ไม่จริง	ให้	2	คะแนน	5	คะแนน
ไม่จริงเลย	ให้	1	คะแนน	6	คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมายคะแนน

คะแนนต่ำกว่าค่าเฉลี่ย แปลว่า บิดาหรือมารดาอบรมเลี้ยงดูบุตรแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคมน้อย

คะแนนสูงกว่าค่าเฉลี่ย แปลว่า บิดาหรือมารดาอบรมเลี้ยงดูบุตรแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคมมาก

3. แบบวัดการอบรมเลี้ยงดูแบบรักษนัสนุห ซึ่งผู้วิจัยได้นำแบบวัดการอบรมเลี้ยงดูแบบรักษนัสนุหมาก-น้อยของดวงเดือน พันธุมนาวิน และคนอื่น (2528) โดยให้บิดา มารดา หรือผู้เลี้ยงดูเป็นผู้ตอบแบบสอบถาม ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบวัดมาตราส่วนประมาณค่า 6 ระดับคือ จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย โดยให้ผู้ตอบเลือกตอบอย่างใดอย่างหนึ่งจำนวน 10 ข้อ โดยดวงเดือน พันธุมนาวิน และคนอื่น (2528) ได้หาค่าความเชื่อมั่นไว้ได้เท่ากับ 0.70 ส่วนการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้หาค่าความเชื่อมั่นไว้ได้เท่ากับ 0.75

ตัวอย่างแบบวัดการอบรมเลี้ยงดูแบบรักษนัสนุหมาก-น้อย

(0) ข้าพเจ้าแสดงให้ลูกรู้ว่าข้าพเจ้ารักลูกมาก

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

เกณฑ์การให้คะแนน

	ข้อความบวก			ข้อความลบ	
จริงที่สุด	ให้	6	คะแนน	1	คะแนน
จริง	ให้	5	คะแนน	2	คะแนน
ค่อนข้างจริง	ให้	4	คะแนน	3	คะแนน
ค่อนข้างไม่จริง	ให้	3	คะแนน	4	คะแนน
ไม่จริง	ให้	2	คะแนน	5	คะแนน
ไม่จริงเลย	ให้	1	คะแนน	6	คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมายคะแนน

คะแนนต่ำกว่าค่าเฉลี่ย แปลว่า บิดาหรือมารดาอบรมเลี้ยงดูบุตรแบบรักสнисันน้อย

คะแนนสูงกว่าค่าเฉลี่ย แปลว่า บิดาหรือมารดาอบรมเลี้ยงดูบุตรแบบรักสнисันมาก

4. แบบวัดการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล ซึ่งผู้วิจัยได้นำแบบวัดการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมาก-น้อยของดวงเดือน พันธุนานิน และคนอื่น (2528) โดยให้บิดา มารดา หรือผู้เลี้ยงดูเป็นผู้ตอบแบบสอบถาม ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบวัดมาตราส่วนประมาณค่า 6 ระดับคือ จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย โดยให้ผู้ตอบเลือกตอบอย่างใดอย่างหนึ่ง จำนวน 10 ข้อ โดยดวงเดือน พันธุนานิน และคนอื่น (2528) ได้หาค่าความเชื่อมั่นไว้ได้เท่ากับ 0.63 ส่วนการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้หาค่าความเชื่อมั่นไว้ได้เท่ากับ 0.64

ตัวอย่างแบบวัดการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมาก-น้อย

(0) ข้าพเจ้าจะอธิบายถึงเหตุผลในการลงโทษลูกทุกครั้ง

จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

เกณฑ์การให้คะแนน

	ข้อความบวก			ข้อความลบ	
จริงที่สุด	ให้	6	คะแนน	1	คะแนน
จริง	ให้	5	คะแนน	2	คะแนน
ค่อนข้างจริง	ให้	4	คะแนน	3	คะแนน
ค่อนข้างไม่จริง	ให้	3	คะแนน	4	คะแนน
ไม่จริง	ให้	2	คะแนน	5	คะแนน
ไม่จริงเลย	ให้	1	คะแนน	6	คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมายคะแนน

คะแนนต่ำกว่าค่าเฉลี่ย แปลว่า บิดาหรือมารดาอบรมเลี้ยงดูบุตรแบบใช้เหตุผลน้อย

คะแนนสูงกว่าค่าเฉลี่ย แปลว่า บิดาหรือมารดาอบรมเลี้ยงดูบุตรแบบใช้เหตุผลมาก

5. แบบวัดการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเอง ซึ่งผู้วิจัยได้นำแบบวัดการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองเร็ว-ช้าของดวงเดือน พันธุมนาวิน และคนอื่น (2528) โดยให้ผู้ปกครองรายงานตนเองว่าได้เริ่มฝึกให้เด็กกระทำการต่าง ๆ เหล่านี้เมื่อเด็กอายุเท่าใด ให้ตอบตามอายุเด็กจาก 1-10 ปี จำนวน 10 ข้อ โดยดวงเดือน พันธุมนาวิน และคนอื่น (2528) ได้หาค่าความเชื่อมั่นไว้ได้เท่ากับ 0.57 ส่วนการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้หาค่าความเชื่อมั่นไว้ได้เท่ากับ 0.88

ตัวอย่างแบบวัดการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองเร็ว-ช้า

(0) ท่านเริ่มมอบหน้าที่เล็ก ๆ น้อย ๆ ให้ลูกทำประจำ ตั้งแต่เมื่ออายุ

1ปี 2 3 4 5 6 7 8 9 10 ไม่ได้ฝึก

เกณฑ์การให้คะแนน

ผู้ที่ตอบ 10 ปี	ให้	1	คะแนน
ผู้ที่ตอบ 9 ปี	ให้	2	คะแนน
ผู้ที่ตอบ 8 ปี	ให้	3	คะแนน
ผู้ที่ตอบ 7 ปี	ให้	4	คะแนน
ผู้ที่ตอบ 6 ปี	ให้	5	คะแนน
ผู้ที่ตอบ 5 ปี	ให้	6	คะแนน
ผู้ที่ตอบ 4 ปี	ให้	7	คะแนน

ผู้ที่ตอบ 3 ปี	ให้	8	คะแนน
ผู้ที่ตอบ 2 ปี	ให้	9	คะแนน
ผู้ที่ตอบ 1 ปี	ให้	10	คะแนน
ผู้ที่ตอบ ไม่ได้ฝึก	ให้	0	คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมายคะแนน

คะแนนต่ำกว่าค่าเฉลี่ย แปลว่า บิดามารดาฝึกเด็กให้ฟังตนเองช้าคือเมื่อเด็กอายุมากแล้ว

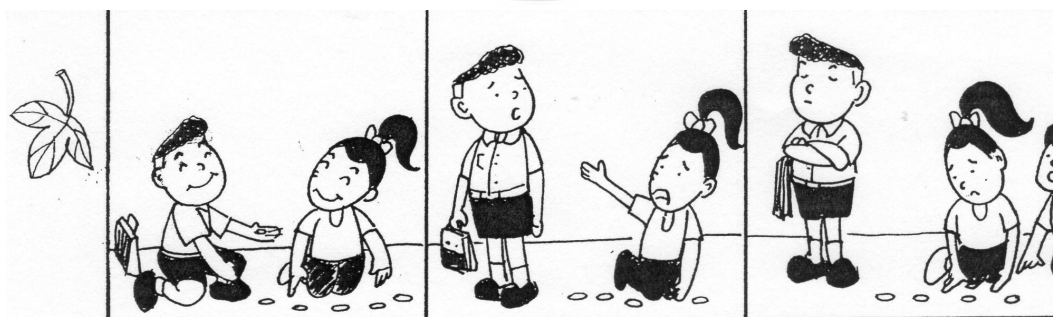
คะแนนสูงกว่าค่าเฉลี่ย แปลว่า บิดามารดาฝึกเด็กให้ฟังตนเองเร็วคือเมื่อเด็กอายุน้อย

6. แบบวัดพฤติกรรมเอื้อสังคมของนักเรียน ซึ่งผู้วิจัยได้สร้างแบบวัดนี้โดยยึดตามแนวคิดของไอเซนเบิร์ก และคนอื่น (Eisenberg; et al. 1984) ในการสร้างข้อคำถาม มีจำนวนทั้งหมด 21 ข้อ แบ่งเป็นพฤติกรรมแบ่งปัน 7 ข้อ พฤติกรรมช่วยเหลือ 7 ข้อ พฤติกรรมพลบโยน 7 ข้อ และแต่ละพฤติกรรมจะมีสภาพการณ์ที่เด็กมีพฤติกรรมเอื้อสังคมที่เกิดขึ้นเอง มีพฤติกรรมเอื้อสังคมที่เกิดจากการร้องขอจากบุคคลอื่น และไม่มีพฤติกรรมเอื้อสังคมเกิดขึ้นเลย ผู้วิจัยหาค่าความเชื่อมั่นไว้ได้เท่ากับ 0.93 ซึ่งผู้วิจัยได้ทำแบบวัดเป็น 2 ฉบับ คือ

6.1 แบบวัดพฤติกรรมเอื้อสังคมของนักเรียนอนุบาล จะมีลักษณะเป็นรูปภาพ โดยผู้วิจัยจะอ่านข้อคำถามให้เด็กฟังทีละข้อ แล้วให้เด็กเลือกตอบว่าจะกระทำแบบภาพใดจากรูปภาพ 3 รูป

ตัวอย่างแบบวัดพฤติกรรมเอื้อสังคมของนักเรียนอนุบาล

(0) นักเรียนกำลังยืนรอคุณพ่อคุณแม่มารับกลับบ้าน มีหญิงสาวที่ยืนอยู่ข้าง ๆ นักเรียนทำเหรียญสตางค์หล่นกระจายเต็มพื้น นักเรียนจะทำแบบภาพใด

6.2 แบบวัดพฤติกรรมเอื้อสังคมของนักเรียนประถมศึกษาตอนต้น จะมีลักษณะเป็นข้อคำถาม แต่ละข้อจะมี 3 ตัวเลือก โดยให้เด็กอ่านข้อคำถามด้วยตนเองแล้วเลือกตอบในกระดาษคำตอบ

ตัวอย่างแบบวัดพฤติกรรมเอื้อสังคม

(0) นักเรียนกำลังยืนรอคุณพ่อคุณแม่มารับกลับบ้าน มีหญิงสาวที่ยืนอยู่ข้าง ๆ นักเรียนทำเหรียญสตางค์หล่นกระจายเต็มพื้น นักเรียนจะทำอย่างไร

- ก. ช่วยหญิงสาวคนนั้นเก็บเหรียญ
- ข. รอให้หญิงสาวคนนั้นขอให้ช่วยเก็บเหรียญ นักเรียนจึงจะช่วยเก็บเหรียญ
- ค. ยืนเฉย ๆ ให้คนอื่นช่วยเก็บเหรียญ

เกณฑ์การให้คะแนน

ให้ 0 คะแนน	เมื่อนักเรียนไม่มีพฤติกรรมเอื้อสังคมเลย
ให้ 1 คะแนน	เมื่อนักเรียนมีพฤติกรรมเอื้อสังคมที่เกิดจากการร้องขอ
ให้ 2 คะแนน	เมื่อนักเรียนมีพฤติกรรมเอื้อสังคมที่เกิดขึ้นเองโดยไม่ต้องขอร้อง

เกณฑ์การแปลความหมาย

1 – 21 คะแนน	แสดงว่านักเรียนมีพฤติกรรมเอื้อสังคมแบบร้องขอ
22 – 42 คะแนน	แสดงว่านักเรียนมีพฤติกรรมเอื้อสังคมแบบไม่ร้องขอ

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. ศึกษาทฤษฎี เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคุณลักษณะที่ต้องการวัด ได้แก่ พฤติกรรมเอื้อสังคม และการอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคม
2. กำหนดนิยามเชิงปฏิบัติการจากการศึกษาในข้อ 1 โดยเขียนนิยามคุณลักษณะที่ต้องการวัด ได้แก่ พฤติกรรมเอื้อสังคม และการอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคม
3. สร้างข้อคำถามตามที่นิยามไว้ โดยเขียนให้สอดคล้องตามนิยามปฏิบัติการในแต่ละด้านให้ครบทุกด้าน
4. ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) โดยผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน เป็นผู้พิจารณาความสอดคล้องของข้อความ รวมทั้งความชัดเจนของภาษา จากนั้นนำมาแก้ไขปรับปรุงให้เหมาะสม
5. นำแบบสอบถามไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างจริงของผู้วิจัย
6. นำข้อคำถามจากแบบสอบถามข้อ 5 มาวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกรายข้อด้วยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวมทั้งฉบับ (Item total Correlation)

โดยใช้สูตรการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบ Pearson (Pearson's Product Moment Correlation) แล้วเลือกข้อที่มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ตั้งแต่ 0.2 ขึ้นไป และทดสอบความแตกต่างรายข้อของกลุ่มสูงกลุ่มต่ำโดยใช้สถิติ t-test แล้วเลือกข้อที่มีค่า t ที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับ (Reliability) โดยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์แบบอัลฟา (Alpha-Coefficient) ได้จำนวนข้อคำถามดังนี้

6.1 แบบวัดการอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคม มีลักษณะเป็นแบบวัดแบบมาตราส่วนประเมินค่า 6 ระดับคือ จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย โดยให้ผู้ตอบเลือกตอบอย่างใดอย่างหนึ่ง จำนวน 20 ข้อ ผู้วิจัยหาค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดทั้งฉบับได้เท่ากับ 0.77

6.2 แบบวัดพฤติกรรมเอื้อสังคมของนักเรียนจำนวน 21 ข้อ โดยแบ่งออกเป็น 2 ฉบับ ได้แก่ ฉบับของนักเรียนอนุบาลมีลักษณะเป็นแบบวัดรูปภาพที่มีข้อคำถามโดยจะให้ผู้วิจัยอ่านข้อคำถามให้เด็กฟังทีละข้อ แล้วให้เด็กเลือกตอบว่าจะกระทำแบบภาพใดจากรูปภาพ 3 รูป และฉบับของนักเรียนประถมศึกษาตอนต้น จะมีลักษณะเป็นข้อคำถาม แต่ละข้อจะมี 3 ตัวเลือก โดยให้เด็กอ่านข้อคำถามด้วยตนเองแล้วเลือกตอบในกระดาษคำตอบ ผู้วิจัยหาค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดทั้งฉบับไว้ได้เท่ากับ 0.93

วิธีดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ติดต่อขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
2. ติดต่อโรงเรียนที่เลือกเป็นกลุ่มตัวอย่าง ขออนุญาตผู้บริหารโรงเรียนเพื่อนัดหมายวันเวลาที่ให้นำแบบวัดไปดำเนินการเก็บข้อมูล
3. เตรียมแบบวัดหรือแบบสอบถาม วางแผนดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล และผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลเอง
4. อธิบายให้นักเรียนในกลุ่มตัวอย่างให้เข้าใจวัตถุประสงค์ในการทำวิจัยครั้งนี้
5. อธิบายวิธีการตอบแบบวัดพฤติกรรม แล้วผู้วิจัยจึงเป็นผู้บันทึกข้อมูล
6. นำผลที่ได้จากแบบวัดพฤติกรรมมาวิเคราะห์ค่าทางสถิติต่อไป

การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. พิจารณาแบบวัดพฤติกรรมที่สมบูรณ์ถูกต้องมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์การให้คะแนน ตามที่กำหนดไว้
2. จัดพิมพ์ข้อมูลที่ได้จากการตรวจให้คะแนนบันทึกลงในโปรแกรมคอมพิวเตอร์ เพื่อนำไปวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป
3. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 คำนวณหาค่าสถิติพื้นฐานในการอธิบายลักษณะตัวแปร ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

3.2 ใช้การวิเคราะห์ t-test เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 1 – 2 และข้อ 8 – 11

3.3 ใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 3 – 7

3.4 คำนวณหาค่าการทำนายโดยใช้การวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) แบบ Stepwise เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 12

3.5 คำนวณหาค่าการทำนายโดยใช้การวิเคราะห์ความถดถอยโลจิสติก (Binary Logistic Regression Analysis) เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 13

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล และการแปลความหมายดังนี้

ตอนที่ 1 การเสนอข้อมูลพื้นฐาน ได้แก่ จำนวน(คน) ร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามตัวแปรที่ศึกษา ได้แก่ ระดับชั้นเรียน เพศ การศึกษาของบิดาและมารดา อาชีพของบิดาและมารดา รายได้ของครอบครัว การอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคม การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล และการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเอง

ตอนที่ 2 การเสนอผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมของนักเรียนโดยจำแนกตามตัวแปรชีวสังคม และตัวแปรการอบรมเลี้ยงดูโดยใช้สถิติ t-test

ตอนที่ 3 การเสนอผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมของนักเรียน โดยจำแนกตามตัวแปรด้านครอบครัว โดยใช้สถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA)

ตอนที่ 4 การเสนอผลการทำนายพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมของนักเรียน โดยใช้วิธีถดถอยพหุคูณแบบเป็นขั้น (Stepwise Multiple Regression Analysis)

ตอนที่ 5 การเสนอผลการทำนายลักษณะพฤติกรรมเอื้อสังคมของนักเรียน โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ความถดถอยโลจิสติก (Binary Logistic Regression Analysis)

เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ตรงกัน ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

N แทน จำนวนเด็กวัยรุ่นในกลุ่มตัวอย่าง

\bar{X} แทน ค่าเฉลี่ย (Mean)

S.D. แทน ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

t แทน ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน t-distribution

F แทน ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน F-distribution

SS แทน ผลบวกกำลังสองของคะแนน (Sum of Squares)

MS แทน ค่าเฉลี่ยของผลบวกยกกำลังสองของคะแนน (Mean Square)

df	แทน	ชั้นแห่งความอิสระ (Degree of Freedom)
R ²	แทน	ค่าอำนาจในการทำนาย
β	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยมาตรฐานของตัวแปร
B	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์ความถดถอยโลจิสติก
p	แทน	ระดับความมีนัยสำคัญ
*	แทน	ความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
**	แทน	ความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
***	แทน	ความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 การเสนอข้อมูลพื้นฐานได้แก่ จำนวน(คน) ร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามตัวแปรชีวสังคม ได้แก่ ระดับชั้นเรียน เพศ การศึกษาของบิดาและมารดา อาชีพของบิดาและมารดา รายได้ของครอบครัว การอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคม การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล และการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเอง

1.1 การเสนอค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ จำนวน ร้อยละของกลุ่มตัวอย่างตามตัวแปรชีวสังคม ได้แก่ เพศ และระดับชั้นเรียน ผลปรากฏดังตาราง 2

ตาราง 2 จำนวน (คน) และร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามตัวแปรเพศ และระดับชั้นเรียน

ระดับชั้น	ชาย		หญิง		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
อนุบาล 2	96	25.87	97	26.15	193	52.02
ประถมศึกษาปีที่ 3	86	23.18	92	24.80	178	47.98
รวม	182	49.05	189	50.94	371	100

จากตาราง 2 สรุปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษามีทั้งหมด 371 คน เป็นเพศชายจำนวน 182 คน (ร้อยละ 49.05) และเป็นเพศหญิง จำนวน 189 คน (ร้อยละ 50.94) โดยแบ่งเป็นนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 จำนวน 193 คน (ร้อยละ 52.02) ซึ่งเป็นเพศชาย จำนวน 96 คน (ร้อยละ 25.87) และเป็นเพศหญิง จำนวน 97 คน (ร้อยละ 26.15) และแบ่งเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 178 คน (ร้อยละ 47.98) ซึ่งเป็นเพศชาย จำนวน 86 คน (ร้อยละ 23.18) และเป็นเพศหญิง จำนวน 92 คน (ร้อยละ 24.80)

1.2 การเสนอข้อมูลพื้นฐานได้แก่ จำนวน(คน) ร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามตัวแปรด้านครอบครัว ได้แก่ การศึกษาของบิดาและมารดา อาชีพของบิดาและมารดา รายได้ของครอบครัว การอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคม การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล และการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเอง ดังตาราง 3 – 4

ตาราง 3 จำนวน(คน) และร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามตัวแปรด้านครอบครัว

ตัวแปรที่ศึกษา	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. การศึกษาของบิดา		
ประถมศึกษา	171	46.09
มัธยมศึกษา	140	37.74
อนุปริญญา	40	10.78
ปริญญาตรี	13	3.50
ไม่ทราบการศึกษา	7	1.89
รวม	371	100
2. การศึกษาของมารดา		
ประถมศึกษา	157	42.32
มัธยมศึกษา	158	42.59
อนุปริญญา	29	7.82
ปริญญาตรี	18	4.85
ไม่ทราบการศึกษา	9	2.43
รวม	371	100
3. อาชีพของบิดา		
รับราชการ	15	4.04
พนักงานเอกชน	52	14.02
ธุรกิจส่วนตัว/ค้าขาย	47	12.67
รับจ้าง	226	60.92
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	8	2.16

ตารางที่ 3 (ต่อ)

ตัวแปรที่ศึกษา	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ไม่ทราบอาชีพ	23	6.20
รวม	371	100
4. อาชีพของมารดา		
รับราชการ	10	2.70
พนักงานเอกชน	45	12.13
ธุรกิจส่วนตัว/ค้าขาย	66	17.79
รับจ้าง	197	53.10
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	37	9.97
ไม่ทราบอาชีพ	16	4.31
รวม	371	100
5. รายได้ของครอบครัว		
น้อยกว่า 10,000 บาท	151	40.70
10,000-20,000 บาท	180	48.52
มากกว่า 20,000 บาท	40	10.78
รวม	371	100

จากตาราง 3 สรุปได้ว่า การศึกษาของบิดาของกลุ่มตัวอย่าง ส่วนใหญ่จบการศึกษาระดับประถมศึกษา จำนวน 171 คน (ร้อยละ 46.09) รองลงมาคือ ระดับมัธยมศึกษา จำนวน 140 คน (ร้อยละ 37.74) ระดับอนุปริญญา จำนวน 40 คน (ร้อยละ 10.78) ระดับปริญญาตรี จำนวน 13 คน (ร้อยละ 3.50) และไม่ทราบการศึกษา จำนวน 7 คน (ร้อยละ 1.89)

การศึกษาของมารดา ส่วนใหญ่จบการศึกษาระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาพอ ๆ กัน คือ จำนวน 157 คน (ร้อยละ 42.32) และจำนวน 158 คน (ร้อยละ 42.59) ตามลำดับ รองลงมาคือ ระดับอนุปริญญา จำนวน 29 คน (ร้อยละ 7.82) ระดับปริญญาตรี จำนวน 18 คน (ร้อยละ 4.85) และไม่ทราบการศึกษา จำนวน 9 คน (ร้อยละ 2.43) ตามลำดับ

อาชีพของบิดา ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพรับจ้าง จำนวน 226 คน (ร้อยละ 60.92) รองลงมาคือ อาชีพพนักงานเอกชน จำนวน 52 คน (ร้อยละ 14.02) อาชีพธุรกิจส่วนตัว/ค้าขาย จำนวน 47 คน (ร้อยละ 12.67) อาชีพรับราชการ จำนวน 15 คน (ร้อยละ 4.04) ไม่ได้ประกอบอาชีพ จำนวน 8 คน (ร้อยละ 2.16) และไม่ทราบอาชีพ จำนวน 23 คน (ร้อยละ 6.20) ตามลำดับ

อาชีพของมารดา ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพรับจ้าง จำนวน 197 คน (ร้อยละ 53.10) รองลงมาคือ อาชีพธุรกิจส่วนตัว/ค้าขาย จำนวน 66 คน (ร้อยละ 17.79) อาชีพพนักงานเอกชน จำนวน 45 คน (ร้อยละ 12.13) ไม่ได้ประกอบอาชีพ จำนวน 37 คน (ร้อยละ 9.97) อาชีพรับราชการ จำนวน 10 คน (ร้อยละ 2.70) และไม่ทราบอาชีพ จำนวน 16 คน (ร้อยละ 4.31) ตามลำดับ

รายได้ของครอบครัว ส่วนใหญ่มีรายได้ประมาณ 10,000-20,000 บาท จำนวน 180 คน (ร้อยละ 48.52) รองลงมาคือ น้อยกว่า 10,000 บาท จำนวน 151 คน (ร้อยละ 40.70) และมากกว่า 20,000 บาท จำนวน 40 คน (ร้อยละ 10.78)

ตาราง 4 จำนวน (คน) และร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามตัวแปรการอบรมเลี้ยงดู

ตัวแปรที่ศึกษา	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. การอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคม ($\bar{X} = 91.70$, S.D. = 9.31)		
อบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคมมาก	204	55.0
อบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคมน้อย	167	45.0
รวม	371	100
2. การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน ($\bar{X} = 47.40$, S.D. = 5.62)		
อบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนมาก	197	53.1
อบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนน้อย	174	46.9
รวม	371	100
3. การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล ($\bar{X} = 45.20$, S.D. = 5.44)		
อบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมาก	189	50.9
อบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลน้อย	182	49.1
รวม	371	100

ตาราง 4 (ต่อ)

ตัวแปรที่ศึกษา	จำนวน (คน)	ร้อยละ
4. การอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเอง ($\bar{X} = 58.09$, S.D. = 13.56)		
อบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองช้า	190	51.2
อบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองเร็ว	181	48.8
รวม	371	100

จากตาราง 4 สำหรับตัวแปรการอบรมเลี้ยงดูทั้ง 4 แบบได้ใช้คะแนนเฉลี่ย (\bar{X}) เป็นเกณฑ์ในการแบ่งกลุ่มสูงกับกลุ่มต่ำ สรุปได้ว่า ส่วนใหญ่นักเรียนได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคมมาก จำนวน 204 คน (ร้อยละ 55) ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนมาก จำนวน 197 คน (ร้อยละ 53.1) ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมาก จำนวน 189 คน (ร้อยละ 50.9) และได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองเร็ว จำนวน 190 คน (ร้อยละ 51.2) ตามลำดับ

ตอนที่ 2 การเสนอผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมของนักเรียนโดยจำแนกตามตัวแปรชีวสังคม และตัวแปรการอบรมเลี้ยงดูโดยใช้สถิติ t-test

2.1 การเสนอผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมของนักเรียน จำแนกตามตัวแปรระดับชั้น เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 1 ที่กล่าวว่านักเรียนประถมศึกษาปีที่ 3 มีพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมและรายด้านมากกว่านักเรียนอนุบาล 2 ดังตาราง 5

ตาราง 5 การเปรียบเทียบพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมและรายด้าน จำแนกตามระดับชั้นเรียน
ในกลุ่มรวม

พฤติกรรมเอื้อสังคม	ระดับชั้น				t	p
	อนุบาล 2 n = 193		ประถมศึกษาปีที่ 3 n = 178			
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
การช่วยเหลือ	10.05	4.05	12.42	2.19	7.09***	.000
การแบ่งปัน	10.60	4.05	12.02	2.55	4.07***	.000
การปลอบโยน	10.84	3.91	12.20	2.43	4.05***	.000
รวม	31.49	11.01	36.64	6.35	5.57***	.000

*** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

จากตาราง 5 พบว่า ในกลุ่มรวมนักเรียนอนุบาล 2 และนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 3 มีพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านทุกด้านคือ ด้านการช่วยเหลือ การแบ่งปัน และการปลอบโยน และโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 3 มีพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมและรายด้านมากกว่านักเรียนอนุบาล 2

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้วิเคราะห์เปรียบเทียบระดับชั้นกับพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมในกลุ่มย่อย 36 กลุ่ม (ดังตาราง 26-29 ในภาคผนวก ง) พบว่า นักเรียนชั้นอนุบาล 2 และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีพฤติกรรมช่วยเหลือแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติอย่างน้อยที่ระดับ .05 โดยนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีพฤติกรรมช่วยเหลือมากกว่านักเรียนชั้นอนุบาล 2 ในทุกกลุ่มย่อยยกเว้นในกลุ่มที่ไม่ทราบการศึกษาของบิดา มารดาที่มีการศึกษาระดับปริญญาและไม่ทราบการศึกษาของมารดา บิดาไม่ได้ประกอบอาชีพ ไม่ทราบอาชีพของมารดา และมีรายได้ของครอบครัวมากกว่า 20,000 บาท

นักเรียนชั้นอนุบาล 2 และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีพฤติกรรมแบ่งปันแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติอย่างน้อยที่ระดับ .05 โดยนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีพฤติกรรมแบ่งปันมากกว่านักเรียนชั้นอนุบาล 2 ในกลุ่มเพศชาย เพศหญิง มีมารดาและคนอื่นเป็นผู้ปกครอง

ผู้ปกครองอายุ 31-40 ปีและมากกว่า 40 ปี มีจำนวนบุตร 2-3 คน ผู้ปกครองมีสถานภาพสมรสและหย่าร้าง เป็นครอบครัวเดี่ยวและขยาย บิดามีการศึกษาระดับประถมศึกษา มารดามีการศึกษาระดับประถมศึกษาและระดับปริญญา มารดาประกอบทุกอาชีพ และไม่ได้ประกอบอาชีพ และมีรายได้ของครอบครัวทุกกลุ่ม

นักเรียนชั้นอนุบาล 2 และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีพฤติกรรมพลบโยนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติอย่างน้อยที่ระดับ .05 โดยนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีพฤติกรรมพลบโยนมากกว่านักเรียนชั้นอนุบาล 2 ในกลุ่มเพศชาย เพศหญิง มีบิดาและมารดาเป็นผู้ปกครองผู้ปกครองอายุ 31-40 ปี มีจำนวนบุตร 0-3 คน ผู้ปกครองมีสถานภาพสมรส เป็นครอบครัวเดี่ยว บิดาและมารดามีการศึกษาระดับประถมศึกษา บิดาประกอบอาชีพรับจ้างและไม่ได้ประกอบอาชีพรับจ้าง มารดาประกอบอาชีพรับจ้างและไม่ได้ประกอบอาชีพรับจ้าง และไม่ได้ประกอบอาชีพ และมีรายได้ของครอบครัวทุกกลุ่ม

นักเรียนชั้นอนุบาล 2 และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติอย่างน้อยที่ระดับ .05 โดยนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมมากกว่านักเรียนชั้นอนุบาล 2 ในทุกกลุ่มย่อยยกเว้นในกลุ่มที่มีคนอื่นเป็นผู้ปกครอง ผู้ปกครองอายุน้อยกว่า 31 ปี บิดาและมารดามีการศึกษาระดับอนุปริญญา ไม่ทราบการศึกษาของมารดา บิดาไม่ได้ประกอบอาชีพ ไม่ทราบอาชีพของมารดา และรายได้ของครอบครัวมากกว่า 20,000 บาท

โดยสรุปผลการวิเคราะห์ในกลุ่มย่อย 36 กลุ่ม พบว่า ในกลุ่มเพศชาย และเพศหญิง มีมารดาเป็นผู้ปกครองอายุ 31-40 ปี มีจำนวนบุตร 2-3 คน ผู้ปกครองมีสถานภาพสมรส เป็นครอบครัวเดี่ยว บิดาและมารดามีการศึกษาระดับประถมศึกษา มารดาประกอบอาชีพรับจ้างและไม่ได้ประกอบอาชีพรับจ้าง และไม่ได้ประกอบอาชีพ และมีรายได้ครอบครัวไม่เกิน 20,000 บาท นักเรียนมีพฤติกรรมเอื้อสังคมทุกด้านและโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ดังนั้นจากผลการวิเคราะห์ในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย แสดงว่าสมมติฐานข้อที่ 1 ได้รับการสนับสนุน

2.2 การเสนอผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมของนักเรียน จำแนกตามตัวแปรเพศ เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 2 ที่กล่าวว่านักเรียนที่มีเพศต่างกันจะมีพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมและรายด้านต่างกัน ดังตาราง 6

ตาราง 6 การเปรียบเทียบพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมและรายด้าน จำแนกตามเพศในกลุ่มรวม

พฤติกรรมเอื้อสังคม	เพศ				t	p
	ชาย n = 182		หญิง n = 189			
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
การช่วยเหลือ	10.95	3.61	11.42	3.37	1.29	.198
การแบ่งปัน	10.93	3.72	11.62	3.22	1.93	.054
การปลอมโยน	11.00	3.78	11.96	2.81	2.78**	.006
รวม	32.88	10.36	35.01	8.32	2.18*	.030

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 6 พบว่า ในกลุ่มรวมนักเรียนที่มีเพศต่างกันมีพฤติกรรมการช่วยเหลือ และพฤติกรรมการแบ่งปันไม่แตกต่างกัน แต่มีพฤติกรรมการปลอมโยนและพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนเพศหญิงมีพฤติกรรมการปลอมโยนและพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมมากกว่านักเรียนเพศชาย

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้วิเคราะห์เปรียบเทียบเพศกับพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมในกลุ่มย่อย 36 กลุ่ม (ดังตาราง 30-33 ในภาคผนวก ง) พบว่า นักเรียนเพศชายและนักเรียนเพศหญิงมีพฤติกรรมการช่วยเหลือแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนเพศหญิงมีพฤติกรรมการช่วยเหลือมากกว่านักเรียนเพศชาย ในกลุ่มนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

นักเรียนเพศชายและนักเรียนเพศหญิงมีพฤติกรรมการแบ่งปันแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนเพศหญิงมีพฤติกรรมการปลอมโยนมากกว่านักเรียนเพศชาย ในกลุ่มมีมารดาเป็นผู้ปกครอง มีจำนวนบุตร 2-3 คน เป็นครอบครัวเดี่ยว บิดามีการศึกษาระดับประถมศึกษา และมีรายได้ของครอบครัว 10,000-20,000 บาท

นักเรียนเพศชายและนักเรียนเพศหญิงมีพฤติกรรมการปลอมโยนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติอย่างน้อยที่ระดับ .05 โดยนักเรียนเพศหญิงมีพฤติกรรมการปลอมโยนมากกว่า

นักเรียนเพศชาย ในกลุ่มนักเรียนชั้นอนุบาล 2 มีมารดาเป็นผู้ปกครองอายุ 31-40 ปี มีจำนวนบุตร 2-3 คน ผู้ปกครองมีสถานภาพสมรส เป็นครอบครัวเดี่ยว บิดามีการศึกษาระดับประถมศึกษา มารดามีการศึกษาระดับมัธยมศึกษา บิดาประกอบอาชีพรับจ้าง และมีรายได้ของครอบครัว 10,000-20,000 บาท

นักเรียนเพศชายและนักเรียนเพศหญิงมีพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนเพศหญิงมีพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมมากกว่านักเรียนเพศชาย ในกลุ่มที่มีมารดาเป็นผู้ปกครองอายุ 31-40 ปี มีจำนวนบุตร 2-3 คน ผู้ปกครองมีสถานภาพสมรส เป็นครอบครัวเดี่ยว บิดามีการศึกษาระดับประถมศึกษา บิดาและมารดาประกอบอาชีพรับจ้าง และมีรายได้ของครอบครัว 10,000-20,000 บาท

โดยสรุปผลการวิเคราะห์ในกลุ่มย่อย 36 กลุ่ม พบว่า ในกลุ่มที่มีมารดาเป็นผู้ปกครอง มีจำนวนบุตร 2-3 คน เป็นครอบครัวเดี่ยว บิดามีการศึกษาระดับประถมศึกษา และมีรายได้ครอบครัว 10,000-20,000 บาท นักเรียนมีพฤติกรรมการแบ่งปัน พฤติกรรมการปลอบโยน และพฤติกรรมโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่มีกลุ่มย่อยเพียงกลุ่มเดียว คือ กลุ่มนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่นักเรียนมีพฤติกรรมช่วยเหลือแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ดังนั้นจากผลการวิเคราะห์ในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย แสดงว่าสมมติฐานข้อที่ 2 ได้รับการสนับสนุนเพียงบางส่วน

2.3 การเสนอผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมและรายด้านของนักเรียน จำแนกตามตัวแปรการอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคม เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 8 ที่กล่าวว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคมมากจะมีพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมและรายด้านมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคมน้อย ดังตาราง 7

ตาราง 7 การเปรียบเทียบพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวม จำแนกตามการอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคมในกลุ่มรวม

พฤติกรรมเอื้อสังคม	การอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคม				t	p
	มาก n = 204		น้อย n = 167			
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
การช่วยเหลือ	11.50	3.25	10.81	3.74	1.88*	.030
การแบ่งปัน	11.59	3.25	10.91	3.73	1.85*	.033
การปลอบโยน	11.87	3.00	11.03	3.70	2.36**	.009
รวม	34.96	8.47	32.75	10.37	2.21*	.014

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 7 พบว่า ในกลุ่มรวมนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคมต่างกันมีพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคมมากมีพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมน้อย

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้วิเคราะห์เปรียบเทียบการอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคมกับพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมและรายด้านในกลุ่มย่อย 37 กลุ่ม (ดังตาราง 34-37 ในภาคผนวก ง) พบว่า นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคมต่างกันมีพฤติกรรมช่วยเหลือแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคมมากมีพฤติกรรมช่วยเหลือมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคมน้อย ในกลุ่มที่มีมารดาเป็นผู้ปกครอง ผู้ปกครองมีอายุ 1-30 ปี มีจำนวนบุตร 0-1 คนและมากกว่า 3 คน ผู้ปกครองมีสถานภาพสมรส บิดาและมารดามีการศึกษาระดับอนุปริญญา บิดาไม่ได้ประกอบอาชีพรับจ้าง และมีรายได้ของครอบครัว 10,000-20,000 บาท

นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคมต่างกันมีพฤติกรรมการแบ่งปันแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคมมากมีพฤติกรรมการแบ่งปันมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่ง

พฤติกรรมเอื้อสังคมน้อย ในกลุ่มนักเรียนอนุบาล 2 มีมารดาเป็นผู้ปกครองมีอายุ 1-30 ปี มีจำนวนบุตรมากกว่า 3 คน ลักษณะครอบครัวเป็นครอบครัวขยาย ผู้ปกครองมีสถานภาพสมรส บิดามีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาและอนุปริญญา บิดาและมารดาไม่ได้ประกอบอาชีพรับจ้าง

นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคมต่างกันมีพฤติกรรมการปลอบโยนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคมมากมีพฤติกรรมการปลอบโยนมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคมน้อย ในกลุ่มนักเรียนอนุบาล 2 ทั้งเพศชายและเพศหญิง มีมารดาเป็นผู้ปกครอง ผู้ปกครองมีอายุ 1-30 ปี มีจำนวนบุตร 0-1 คนและมากกว่า 3 คน มีสถานภาพสมรสและหย่าร้าง เป็นครอบครัวขยาย บิดามีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาและอนุปริญญา มารดามีการศึกษาระดับอนุปริญญา บิดาประกอบอาชีพรับจ้าง และมีรายได้ของครอบครัว 10,000-20,000 บาท

นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคมต่างกันมีพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคมมากมีพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคมน้อย ในกลุ่มนักเรียนอนุบาล 2 เพศชาย มีมารดาเป็นผู้ปกครอง ผู้ปกครองมีอายุ 1-30 ปี มีจำนวนบุตร 0-1 คนและมากกว่า 3 คน ผู้ปกครองมีสถานภาพสมรส เป็นครอบครัวขยาย บิดามีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาและอนุปริญญา บิดาและมารดาไม่ได้ประกอบอาชีพรับจ้าง และมีรายได้ของครอบครัว 10,000-20,000 บาท

โดยสรุปผลการวิเคราะห์ในกลุ่มย่อย 37 กลุ่ม พบว่า ในกลุ่มที่มีมารดาเป็นผู้ปกครอง ผู้ปกครองอายุน้อยกว่า 31 ปี มีจำนวนบุตรมากกว่า 3 คน และบิดามีการศึกษาระดับอนุปริญญา นักเรียนมีพฤติกรรมเอื้อสังคมทุกด้านและโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ดังนั้นจากผลการวิเคราะห์ในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย แสดงว่าสมมติฐานข้อ 8 ได้รับการสนับสนุน

2.4 การเสนอผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมของนักเรียน จำแนกตามตัวแปรการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 9 ที่กล่าวว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนมากจะมีพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนน้อย ดังตาราง 8

ตาราง 8 การเปรียบเทียบพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวม จำแนกตามการอบรม เลี้ยงดู แบบรักสันทันในกลุ่มรวม

พฤติกรรมเอื้อสังคม	การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสันทัน				t	p
	มาก n = 197		น้อย n = 174			
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
การช่วยเหลือ	11.60	3.24	10.72	3.72	2.40**	.008
การแบ่งปัน	11.74	3.13	10.77	3.79	2.65**	.004
การปลอบโยน	11.97	2.95	10.95	3.68	2.92**	.002
รวม	35.30	8.43	32.44	10.25	2.91**	.002

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 8 พบว่า ในกลุ่มรวมนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสันทันต่างกันมีพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสันทันมากมีพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสันทันน้อย

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้วิเคราะห์เปรียบเทียบการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสันทันกับพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมในกลุ่มย่อย 37 กลุ่ม (ดังตาราง 38-41 ในภาคผนวก ง) พบว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสันทันต่างกันมีพฤติกรรมการช่วยเหลือแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสันทันมากมีพฤติกรรมการช่วยเหลือมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสันทันน้อย ในกลุ่มนักเรียนอนุบาล 2 เพศชาย มีมารดาหรือคนอื่นเป็นผู้ปกครอง มีจำนวนบุตร 0-1 คน ผู้ปกครองมีสถานภาพสมรสและหย่าร้าง บิดามีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาและอนุปริญญา มารดามีการศึกษาระดับอนุปริญญา บิดาประกอบอาชีพรับจ้าง

นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสันทันต่างกันมีพฤติกรรมการแบ่งปันแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสันทันมากมีพฤติกรรมการแบ่งปันมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสันทันน้อย ในกลุ่มนักเรียนอนุบาล 2 เพศชาย มีมารดาเป็นผู้ปกครอง ผู้ปกครองอายุ 1-30 ปี มีจำนวนบุตร 0-1 คน

ผู้ปกครองมีสถานภาพสมรสและหย่าร้าง เป็นครอบครัวขยาย บิดามีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาและอนุปริญญา บิดาและมารดาประกอบอาชีพรับจ้าง และมีรายได้ของครอบครัว 10,000-20,000 บาท

นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสันทนุแตกต่างกันมีพฤติกรรมการปลอบโยนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสันทนุมากมีพฤติกรรมการปลอบโยนมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสันทนุน้อย ในกลุ่มนักเรียนอนุบาล 2 เพศชาย มีมารดาเป็นผู้ปกครอง ผู้ปกครองอายุ 1-30 ปีและอายุ 31-40 ปี มีจำนวนบุตร 0-1 คนและมากกว่า 3 คน ผู้ปกครองมีสถานภาพสมรสและหย่าร้าง เป็นครอบครัวเดี่ยวและครอบครัวขยาย บิดามีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาและอนุปริญญา มารดามีการศึกษาระดับประถมศึกษา บิดาและมารดาประกอบอาชีพรับจ้าง และมีรายได้ของครอบครัวน้อยกว่า 10,000บาท

นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสันทนุแตกต่างกันมีพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสันทนุมากมีพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสันทนุน้อย ในกลุ่มนักเรียนอนุบาล 2 เพศชาย มีมารดาเป็นผู้ปกครอง ผู้ปกครองอายุ 1-30 ปี มีจำนวนบุตร 0-1 คน ผู้ปกครองมีสถานภาพสมรสและหย่าร้าง เป็นครอบครัวเดี่ยวและครอบครัวขยาย บิดามีการศึกษาระดับมัธยมและอนุปริญญา มารดามีการศึกษาอนุปริญญา บิดาประกอบอาชีพรับจ้าง ส่วนมารดาประกอบอาชีพรับจ้างและไม่ได้ประกอบอาชีพรับจ้าง มีรายได้ของครอบครัวน้อยกว่า 10,000บาท และ 10,000-20,000 บาท

โดยสรุปผลการวิเคราะห์ในกลุ่มย่อย 37 กลุ่ม พบว่า ในกลุ่มนักเรียนชั้นอนุบาล 2 เพศชาย มีมารดาเป็นผู้ปกครอง มีจำนวนบุตร 0-1 คน ผู้ปกครองมีสถานภาพสมรสและหย่าร้าง เป็นครอบครัวขยาย บิดามีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาและระดับอนุปริญญา และบิดาประกอบอาชีพรับจ้าง นักเรียนมีพฤติกรรมเอื้อสังคมทุกด้านและโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

ดังนั้นจากผลการวิเคราะห์ในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย แสดงว่าสมมติฐานข้อ 9 ได้รับการสนับสนุน

2.5 การเสนอผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมของนักเรียน จำแนกตามตัวแปรการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 10 ที่กล่าวว่า นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมากจะมีพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลน้อย ดังตาราง 9

ตาราง 9 การเปรียบเทียบพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวม จำแนกตามการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลในกลุ่มรวม

พฤติกรรมเอื้อสังคม	การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล				t	p
	มาก n = 189		น้อย n = 182			
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
การช่วยเหลือ	11.31	3.34	11.06	3.65	0.69	.244
การแบ่งปัน	11.59	3.32	10.97	3.64	1.72*	.043
การปลอบโยน	11.80	3.10	11.17	3.57	1.81*	.035
รวม	34.70	8.89	33.20	9.92	1.54	.062

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 9 พบว่า ในกลุ่มรวมนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลต่างกันมีพฤติกรรมการช่วยเหลือ และพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมไม่แตกต่างกัน แต่มีพฤติกรรมการแบ่งปัน และพฤติกรรมการปลอบโยนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมากมีพฤติกรรมการแบ่งปันและพฤติกรรมการปลอบโยนมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลน้อย

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้วิเคราะห์เปรียบเทียบการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลกับพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมในกลุ่มย่อย 35 กลุ่ม (ดังตาราง 42-45 ในภาคผนวก ง) พบว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลต่างกันมีพฤติกรรมการช่วยเหลือแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมากมีพฤติกรรมการช่วยเหลือมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลน้อย ในกลุ่มเพศชาย บิดามีการศึกษาอนุปริญญา และมารดามีการศึกษาระดับปริญญาตรี

นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลต่างกันมีพฤติกรรมการแบ่งปันแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมากมีพฤติกรรมการแบ่งปันมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลน้อย ในกลุ่มเพศชาย

มีมารดาเป็นผู้ปกครอง ผู้ปกครองอายุ 31-40 ปี มีจำนวนบุตรมากกว่า 3 คน และบิดามีการศึกษาระดับอนุปริญญา

นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลต่างกันมีพฤติกรรมการปลอบโยนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมากมีพฤติกรรมการปลอบโยนมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลน้อย ในกลุ่มเพศชาย มีมารดาเป็นผู้ปกครอง ผู้ปกครองอายุ 31-40 ปี มีจำนวนบุตรมากกว่า 3 คน ผู้ปกครองมีสถานภาพสมรส และบิดามีการศึกษาระดับอนุปริญญา

นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลต่างกันมีพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมากมีพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลน้อย ในกลุ่มเพศชาย มีมารดาเป็นผู้ปกครอง ผู้ปกครองอายุ 31-40 ปี มีจำนวนบุตรมากกว่า 3 คน และบิดามีการศึกษาระดับอนุปริญญา

โดยสรุปผลการวิเคราะห์ในกลุ่มย่อย 35 กลุ่ม พบว่า ในกลุ่มเพศชาย และบิดามีการศึกษาระดับอนุปริญญา นักเรียนมีพฤติกรรมเอื้อสังคมทุกด้านและโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และในกลุ่มมารดาเป็นผู้ปกครอง ผู้ปกครองอายุ 31-40 ปี มีจำนวนบุตรมากกว่า 3 คน นักเรียนมีพฤติกรรมการแบ่งปัน พฤติกรรมการปลอบโยน และพฤติกรรมโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากผลการวิเคราะห์ในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย แสดงว่าสมมติฐานข้อที่ 10 ได้รับการสนับสนุนเพียงบางส่วน

2.6 การเสนอผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมและรายด้านของนักเรียน จำแนกตามตัวแปรการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ฟังตนเอง เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 11 ที่กล่าวว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ฟังตนเองเร็วจะมีพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมและรายด้านมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ฟังตนเองช้า ดังตาราง 10

ตาราง 10 การเปรียบเทียบพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวม จำแนกตามการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองในกลุ่มรวม

พฤติกรรมเอื้อสังคม	การอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเอง				t	p
	เร็ว n = 190		ช้า n = 181			
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
การช่วยเหลือ	10.71	3.68	11.69	3.22	2.73**	.003
การแบ่งปัน	11.13	3.69	11.44	3.26	0.86	.196
การปลอมโยน	11.39	3.52	11.59	3.17	0.56	.286
รวม	33.24	9.95	34.72	8.81	1.53	.064

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 10 พบว่า ในกลุ่มรวมนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองต่างกัน มีพฤติกรรมการแบ่งปัน พฤติกรรมการปลอมโยน และพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมไม่แตกต่างกัน แต่มีพฤติกรรมช่วยเหลือแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 โดยนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองช้ามีพฤติกรรมช่วยเหลือมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองเร็ว

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้วิเคราะห์เปรียบเทียบการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองกับพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมในกลุ่มย่อย 38 กลุ่ม (ตั้งตาราง 46-49 ในภาคผนวก ง) พบว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองต่างกันมีพฤติกรรมช่วยเหลือแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองช้ามีพฤติกรรมช่วยเหลือมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองเร็ว ในกลุ่มเพศชาย มีมารดาเป็นผู้ปกครอง ผู้ปกครองอายุ 31-40 ปี มีจำนวนบุตร 2-3 คนและมากกว่า 3 คน ผู้ปกครองมีสถานภาพสมรสและหย่าร้าง เป็นครอบครัวเดี่ยว บิดามีการศึกษาระดับประถมศึกษา และระดับมัธยมศึกษา มารดามีการศึกษาระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา และไม่ทราบการศึกษา บิดาและมารดาประกอบอาชีพรับจ้าง และรายได้ของครอบครัวน้อยกว่า 10,000 บาท

นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองต่างกันมีพฤติกรรมการแบ่งปันแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองช้ามีพฤติกรรมการแบ่งปันมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองเร็ว ในกลุ่มนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 3 มารดามีการศึกษาระดับประถมศึกษา ปริญญาตรี และไม่ทราบการศึกษา บิดาประกอบอาชีพรับจ้าง และไม่ได้ประกอบอาชีพรับจ้าง มารดาประกอบอาชีพรับจ้าง และไม่ทราบอาชีพ และรายได้ของครอบครัวน้อยกว่า 10,000 บาท

นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองต่างกันมีพฤติกรรมการปลอมโยนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองช้ามีพฤติกรรมการปลอมโยนมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองเร็ว ในกลุ่มนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 3 ไม่ทราบการศึกษาของบิดา มารดาประกอบอาชีพรับจ้าง และไม่ทราบอาชีพ

นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองต่างกันมีพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองช้ามีพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองเร็ว ซึ่งเป็นนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 3 เพศชาย มีผู้ปกครองอายุ 31-40 ปีและมีจำนวนบุตรมากกว่า 3 คน เป็นครอบครัวเดี่ยว บิดามีการศึกษาระดับมัธยมศึกษา มารดามีการศึกษาระดับประถมศึกษา และไม่ทราบการศึกษา บิดาประกอบอาชีพรับจ้าง มารดาประกอบอาชีพรับจ้าง และไม่ทราบอาชีพ และรายได้ของครอบครัวน้อยกว่า 10,000 บาท

โดยสรุปผลการวิเคราะห์ในกลุ่มรวมนักเรียนมีพฤติกรรมการแบ่งปัน พฤติกรรมการปลอมโยน และพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อวิเคราะห์ในกลุ่มย่อย 35 กลุ่มพบว่า ในกลุ่มนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มารดาประกอบอาชีพรับจ้าง และไม่ทราบอาชีพ นักเรียนมีพฤติกรรมดังกล่าวแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากผลการทดสอบสมมติฐานข้อ 11 ในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย แสดงว่าผลการวิจัยในครั้งนี้กลับกันกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตอนที่ 3 การเสนอผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมของนักเรียน โดยจำแนกตามตัวแปรด้านครอบครัว

3.1 การเสนอผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมของนักเรียน โดยจำแนกตามตัวแปรการศึกษาของบิดา เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 3 นักเรียนที่บิดามีการศึกษาต่างกันจะมีพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมต่างกัน โดยใช้สถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) ดังตาราง 11

ตาราง 11 วิเคราะห์ความแปรปรวนของพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมของนักเรียน
โดยจำแนกตามการศึกษาของบิดา ในกลุ่มรวม

พฤติกรรมเอื้อสังคม	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p
การช่วยเหลือ	ระหว่างกลุ่ม	4	55.97	13.99	1.15	.333
	ภายในกลุ่ม	366	4458.82	12.18		
	รวม	370	4514.79			
การแบ่งปัน	ระหว่างกลุ่ม	4	77.33	19.33	1.60	.173
	ภายในกลุ่ม	366	4417.96	12.07		
	รวม	370	4495.28			
การปลอมโยน	ระหว่างกลุ่ม	4	54.75	13.69	1.22	.300
	ภายในกลุ่ม	366	4093.97	11.19		
	รวม	370	4148.72			
รวม	ระหว่างกลุ่ม	4	522.61	130.65	1.48	.208
	ภายในกลุ่ม	366	32338.86	88.36		
	รวม	370	32861.47			

จากตาราง 11 พบว่า ในกลุ่มรวมนักเรียนที่บิดามีการศึกษาต่างกันมีพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมไม่แตกต่างกัน

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้วิเคราะห์ความแปรปรวนของพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมของนักเรียนโดยจำแนกตามการศึกษาของบิดาในกลุ่มย่อย 17 กลุ่ม (ดังตาราง 50 ในภาคผนวก ง) พบว่า นักเรียนที่บิดามีการศึกษาต่างกันมีพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน แสดงว่าสมมติฐานข้อ 3 ไม่ได้รับการสนับสนุน

3.2 การเสนอผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมของนักเรียน โดยจำแนกตามตัวแปรการศึกษาของมารดา เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 4 นักเรียนที่มารดามีการศึกษาต่างกันจะมีพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมต่างกัน ดังตาราง

ตาราง 12 วิเคราะห์ความแปรปรวนของพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมของนักเรียน โดยจำแนกตามการศึกษาของมารดา ในกลุ่มรวม

พฤติกรรมเอื้อสังคม	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p
การช่วยเหลือ	ระหว่างกลุ่ม	4	38.60	9.65	0.79	.533
	ภายในกลุ่ม	366	4476.20	12.23		
	รวม	370	4514.79			
การแบ่งปัน	ระหว่างกลุ่ม	4	16.01	4.00	0.33	.860
	ภายในกลุ่ม	366	4479.27	12.24		
	รวม	370	4495.28			
การปลอมโยน	ระหว่างกลุ่ม	4	10.03	2.51	0.22	.926
	ภายในกลุ่ม	366	4138.69	11.31		
	รวม	370	4148.72			
รวม	ระหว่างกลุ่ม	4	131.45	32.86	0.37	.832
	ภายในกลุ่ม	366	32730.02	89.43		
	รวม	370	32861.47			

จากตาราง 12 พบว่า ในกลุ่มรวมนักเรียนที่มารดามีการศึกษาต่างกันมีพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมไม่แตกต่างกัน

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้วิเคราะห์ความแปรปรวนของพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมของนักเรียนโดยจำแนกตามการศึกษาของมารดาในกลุ่มย่อย 17 กลุ่ม (ตั้งตาราง 51 ในภาคผนวก ง) พบว่า นักเรียนที่มารดามีการศึกษาต่างกันมีพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมไม่แตกต่างกัน แสดงว่าสมมติฐานข้อ 4 ไม่ได้รับการสนับสนุน

3.3 การเสนอผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมของนักเรียน โดยจำแนกตามตัวแปรอาชีพของบิดา เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 5 นักเรียนที่บิดามีอาชีพต่างกันจะมีพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมต่างกัน ดังตาราง 13

ตาราง 13 วิเคราะห์ความแปรปรวนของพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมของนักเรียนโดยจำแนกตามอาชีพของบิดา ในกลุ่มรวม

พฤติกรรมเอื้อสังคม	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p
การช่วยเหลือ	ระหว่างกลุ่ม	5	141.36	28.27	2.36*	.040
	ภายในกลุ่ม	365	4373.43	11.98		
	รวม	370	4514.79			
การแบ่งปัน	ระหว่างกลุ่ม	5	50.08	10.02	0.82	.534
	ภายในกลุ่ม	365	4445.21	12.18		
	รวม	370	4495.28			
การปลอมโยน	ระหว่างกลุ่ม	5	31.92	6.38	0.57	.726
	ภายในกลุ่ม	365	4116.80	11.28		
	รวม	370	4148.72			
รวม	ระหว่างกลุ่ม	5	498.36	99.67	1.12	.347
	ภายในกลุ่ม	365	32363.11	88.67		
	รวม	370	32861.47			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 13 พบว่า ในกลุ่มรวมนักเรียนที่บิดามีอาชีพต่างกันมีพฤติกรรมการแบ่งปัน พฤติกรรมการปลอมโยน และพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมไม่แตกต่างกัน แต่มีพฤติกรรมการช่วยเหลือแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงได้ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่เพื่อเปรียบเทียบว่ามีคู่ใดบ้างที่มีพฤติกรรมการช่วยเหลือแตกต่างกัน โดยวิธีของ Tukey ดังแสดงในตาราง 14

ตาราง 14 การเปรียบเทียบพฤติกรรมเอื้อสังคมด้านการช่วยเหลือของนักเรียนที่บิดามีอาชีพแตกต่างกัน

อาชีพของบิดา		ข้าราชการ	พนักงาน เอกชน	ค้าขาย	รับจ้าง	ไม่ ประกอบ อาชีพ	ไม่ทราบ อาชีพ
	\bar{X}	13.53	11.35	11.53	11.09	9.38	10.17
ข้าราชการ	13.53	-	2.187	2.001	2.440	4.158	3.359*
พนักงานเอกชน	11.35		-	-.186	.253	1.971	1.172
ค้าขาย	11.53			-	.439	2.157	1.358
รับจ้าง	11.09				-	1.718	.919
ไม่ประกอบอาชีพ	9.38					-	-.799
ไม่ทราบอาชีพ	10.17						-

หมายเหตุ ไม่ทราบ คือ ไม่ทราบอาชีพของบิดา เนื่องจากบิดามารดาหย่าร้างกัน

จากตาราง 14 พบว่านักเรียนที่บิดามีอาชีพข้าราชการมีพฤติกรรมเอื้อสังคมด้านการช่วยเหลือสูงกว่านักเรียนที่ไม่ทราบอาชีพของบิดา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่อื่น ๆ ไม่พบว่าแตกต่างกัน แสดงว่าสมมติฐานข้อ 5 ได้รับการสนับสนุนบางส่วน

3.4 การเสนอผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมของนักเรียน โดยจำแนกตามตัวแปรอาชีพของมารดา เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 6 นักเรียนที่มารดามีอาชีพต่างกันจะมีพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมต่างกัน ดังตาราง 15

ตาราง 15 วิเคราะห์ความแปรปรวนของพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมของนักเรียน
โดยจำแนกตามอาชีพของมารดา ในกลุ่มรวม

พฤติกรรมเอื้อสังคม	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p
การช่วยเหลือ	ระหว่างกลุ่ม	5	124.22	24.84	2.07	.069
	ภายในกลุ่ม	365	4390.57	12.03		
	รวม	370	4514.79			
การแบ่งปัน	ระหว่างกลุ่ม	5	106.74	21.35	1.78	.117
	ภายในกลุ่ม	365	4388.55	12.02		
	รวม	370	4495.28			
การปลอมโยน	ระหว่างกลุ่ม	5	15.62	3.13	0.28	.926
	ภายในกลุ่ม	365	4133.09	11.32		
	รวม	370	4148.72			
รวม	ระหว่างกลุ่ม	5	553.81	110.76	1.25	.285
	ภายในกลุ่ม	365	32307.66	88.51		
	รวม	370	32861.47			

จากตาราง 15 พบว่า ในกลุ่มรวมนักเรียนที่มารดามีการศึกษาต่างกันมีพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมไม่แตกต่างกัน

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้วิเคราะห์ความแปรปรวนของพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมของนักเรียนโดยจำแนกตามอาชีพของมารดาในกลุ่มย่อย 17 กลุ่ม (ดังตาราง 52 ในภาคผนวก ง) พบว่า นักเรียนที่มารดามีอาชีพต่างกันมีพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมไม่แตกต่างกัน แสดงว่าสมมติฐานข้อ 6 ไม่ได้รับการสนับสนุน

3.5 การเสนอผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมของนักเรียน โดยจำแนกตามตัวแปรรายได้ของครอบครัว เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 7 นักเรียนที่มีรายได้ของครอบครัวต่างกันจะมีพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมและรายด้านต่างกัน ดังตาราง 16

ตาราง 16 วิเคราะห์ความแปรปรวนของพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมของนักเรียนโดยจำแนกตามรายได้ของครอบครัว ในกลุ่มรวม

พฤติกรรมเอื้อสังคม	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p
การช่วยเหลือ	ระหว่างกลุ่ม	2	28.51	14.25	1.17	.312
	ภายในกลุ่ม	368	4486.29	12.19		
	รวม	370	4514.79			
การแบ่งปัน	ระหว่างกลุ่ม	2	7.15	3.57	0.29	.746
	ภายในกลุ่ม	368	4488.14	12.20		
	รวม	370	4495.28			
การปลอมโยน	ระหว่างกลุ่ม	2	2.01	1.00	0.09	.915
	ภายในกลุ่ม	368	4146.71	11.27		
	รวม	370	4148.72			
รวม	ระหว่างกลุ่ม	2	74.03	37.02	0.42	.660
	ภายในกลุ่ม	368	32787.44	89.10		
	รวม	370	32861.47			

จากตาราง 16 พบว่า ในกลุ่มรวมนักเรียนที่มีรายได้ของครอบครัวต่างกันมีพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมไม่แตกต่างกัน

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้วิเคราะห์ความแปรปรวนของพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมของนักเรียนโดยจำแนกตามรายได้ของครอบครัวในกลุ่มย่อย 17 กลุ่ม (ตั้งตาราง 53 ในภาคผนวก ง) พบว่า นักเรียนที่มีรายได้ของครอบครัวต่างกันมีพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมไม่แตกต่างกัน แสดงว่าสมมติฐานข้อ 7 ไม่ได้รับการสนับสนุน

ตอนที่ 4 การเสนอผลการทำนายพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมของนักเรียน เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 12 ที่กล่าวว่า มีปัจจัยอย่างน้อย 1 ตัวที่สามารถทำนายพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมของนักเรียน โดยใช้สถิติการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) แบบ Stepwise แต่ก่อนที่จะทำการทดสอบสมมติฐาน ผู้วิจัยต้องการเสนอผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยชีวสังคม การอบรมเลี้ยงดู กับพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมโดยใช้สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation)

4.1 การเสนอผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยชีวสังคม การอบรมเลี้ยงดู กับพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมโดยใช้สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation) ผู้วิจัยได้นำมาหาค่าปัจจัยทั้งหมด 20 ปัจจัย ได้แก่ ระดับชั้น (X₁) เพศ (X₂) ความสัมพันธ์ของผู้ปกครองกับนักเรียน (X₃) อายุของผู้ปกครอง (X₄) จำนวนบุตร (X₅) สถานภาพสมรสของผู้ปกครอง (X₆) ลักษณะครอบครัว (X₇) รายได้ของครอบครัว (X₈) การศึกษาของบิดา (X₉) การศึกษาของมารดา (X₁₀) อาชีพของบิดา (X₁₁) อาชีพของมารดา (X₁₂) การอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคม (X₁₃) การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน (X₁₄) การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล (X₁₅) การอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเอง (X₁₆) พฤติกรรมการช่วยเหลือ (X₁₇) พฤติกรรมการแบ่งปัน (X₁₈) พฤติกรรมการปลอมโยน (X₁₉) และพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวม (X₂₀) ดังตาราง 17

ตาราง 17 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สันระหว่างปัจจัยชีวสังคมและการอบรมเลี้ยงดูกับพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวม

	X ₁	X ₂	X ₃	X ₄	X ₅	X ₆	X ₇	X ₈	X ₉	X ₁₀	X ₁₁	X ₁₂	X ₁₃	X ₁₄	X ₁₅	X ₁₆	X ₁₇	X ₁₈	X ₁₉	X ₂₀
X ₁	1	.014	-.110*	.090	.025	.045	-.019	.091	.061	-.008	.050	-.082	.046	.026	.007	-.559**	.339**	.204**	.203**	.273**
X ₂		1	.014	-.014	.013	-.022	-.049	.037	-.032	-.031	.057	.027	.004	.000	.013	.094	.067	.100	.144**	.113**
X ₃			1	.238**	-.022	-.017	.138**	-.062	-.116*	.036	.106*	-.046	.057	-.024	-.003	.061	-.069	.021	.036	-.005
X ₄				1	.243**	.082	.043	-.017	-.001	-.023	.074	-.031	.031	-.114*	-.041	-.062	.032	.064	.063	.058
X ₅					1	.086	-.038	-.024	-.036	-.048	.027	.030	.017	-.019	-.052	.065	-.033	-.015	.001	-.017
X ₆						1	.209**	-.101	.007	-.122*	.191**	.077	-.052	-.042	-.091	-.088	.003	.014	.022	.014
X ₇							1	.066	.089	.104*	.115*	-.025	.034	-.024	-.009	.040	.025	.037	.025	.032
X ₈								1	.291**	.257**	.047	.011	.155**	.159**	.190**	.013	.072	.049	.020	.052
X ₉									1	.481**	.008	.077	.185**	.125*	.206**	.019	.091	.097	.095	.103*
X ₁₀										1	.107*	.068	.185**	.157**	.181**	.071	.014	.038	.005	.021
X ₁₁											1	.247**	-.079	-.053	-.115*	-.056	-.038	-.035	.010	-.023
X ₁₂												1	.014	.007	.039	.038	-.039	.003	-.014	-.018
X ₁₃													1	.477**	.454**	.197**	.033	.079	.115*	.082
X ₁₄														1	.378**	.132*	.096	.099	.135**	.120*
X ₁₅															1	.146**	.074	.125*	.144**	.125*
X ₁₆																1	-.127*	-.016	.006	-.051
X ₁₇																	1	.744**	.678**	.887**
X ₁₈																		1	.825**	.939**
X ₁₉																			1	.912**
X ₂₀																				1

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 17 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยชีวสังคม การอบรมเลี้ยงดู กับพฤติกรรม การช่วยเหลือ พฤติกรรมการแบ่งปัน พฤติกรรมการปลอมโยน และพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวม ดังนี้

ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการช่วยเหลือ ได้แก่ ระดับชั้น (X_1) และ ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมการช่วยเหลือ ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเอง (X_{16}) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการ แบ่งปัน ได้แก่ ระดับชั้น (X_1) การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล (X_{15}) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการปลอมโยน ได้แก่ ระดับชั้น (X_1) เพศ (X_2) การอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคม (X_{13}) การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน (X_{14}) การ อบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล (X_{15}) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ ทางบวกกับพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวม ได้แก่ ระดับชั้น (X_1) เพศ (X_2) การศึกษาของบิดา (X_9) การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน (X_{14}) การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล (X_{15}) อย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .05

4.2 การเสนอผลการทำนายพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมของนักเรียน เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 12 ที่กล่าวว่า มีปัจจัยอย่างน้อย 1 ตัวที่สามารถทำนายพฤติกรรมเอื้อ สังคมโดยรวมและรายด้านของนักเรียน โดยใช้สถิติการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) แบบ Stepwise

4.2.1 การเสนอผลการทำนายพฤติกรรมการช่วยเหลือของนักเรียน ในกลุ่มรวม ดังตาราง 18

ตาราง 18 แสดงตัวแปรที่สามารถทำนายพฤติกรรมการช่วยเหลือของนักเรียน ในกลุ่มรวม

ตัวทำนาย	Model 1		
	<i>B</i>	<i>SE B</i>	β
ระดับชั้น	2.37	.34	.34***
R^2		.12	
F		48.02***	

*** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

จากตาราง 18 พบว่า ระดับชั้น เพียงตัวแปรเดียวที่สามารถทำนายพฤติกรรม การช่วยเหลือของนักเรียนได้ ร้อยละ 12 ($R^2 = .12$, $F = 48.02$, $p < .001$) เมื่อพิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยมาตรฐานของตัวทำนาย (β) พบว่า มีค่าเป็นบวก ($\beta = .34$, $t = 6.93$, $p < .001$) หมายความว่า นักเรียนประถมศึกษาปีที่ 3 มีพฤติกรรมเอื้อสังคมมากกว่านักเรียนอนุบาล 2

4.2.2 การเสนอผลการทำนายพฤติกรรมการแบ่งปันของนักเรียน ในกลุ่มรวม ดังตาราง 19

ตาราง 19 แสดงตัวแปรที่สามารถทำนายพฤติกรรมการแบ่งปันของนักเรียน ในกลุ่มรวม

ตัวทำนาย	Model 1			Model 2		
	B	SEB	β	B	SEB	β
ระดับชั้น	1.42	.36	.20***	1.42	.35	.20***
การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล				.08	.03	.12*
R^2	.04			.06		
F	16.03***			11.07***		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

*** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

จากตาราง 19 พบว่า ระดับชั้น สามารถทำนายพฤติกรรมการแบ่งปันของนักเรียนได้ร้อยละ 4 ($R^2 = .04$, $F = 16.03$, $p < .001$) ระดับชั้นกับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล ร่วมกันทำนายพฤติกรรมการแบ่งปันของนักเรียนได้ร้อยละ 6 ($R^2 = .06$, $F = 11.07$, $p < .001$)

เมื่อพิจารณาจากค่าเบต้า (β) พบว่า ระดับชั้น เป็นตัวทำนายที่ดีที่สุด ($\beta = .20$, $t = 4.01$, $p < .001$) หมายความว่า นักเรียนประถมศึกษาปีที่ 3 มีพฤติกรรมเอื้อสังคมมากกว่านักเรียนอนุบาล 2 ตัวทำนายรองลงมาคือ การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล ($\beta = .12$, $t = 2.43$, $p < .05$) หมายความว่า ยิ่งนักเรียนได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมากเท่าใด ก็จะมีพฤติกรรมเอื้อสังคมมากเท่านั้น

4.2.3 การเสนอผลการทำนายพฤติกรรมการปลอมโยนของนักเรียน ในกลุ่มรวม ดังตาราง 20

ตาราง 20 แสดงตัวแปรที่สามารถทำนายพฤติกรรมการปลอมโยนของนักเรียน ในกลุ่มรวม

ตัวทำนาย	Model 1			Model 2			Model 3			Model 4		
	B	SE B	β	B	SE B	β	B	SE B	β	B	SE B	β
ระดับชั้น	1.36	.34	.20***	2.01	.41	.30***	1.93	.41	.29***	1.82	.41	.27***
การอบรมเลี้ยงดูแบบให้ ฟังตนเอง				0.04	.02	-.17**	.04	.02	-.16*	.03	.02	-.13*
เพศ							.84	.34	.13*	.85	.34	.13*
การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล										.08	.03	.12*
R ²		.04			.06			.08			.09	
F		15.82***			12.12***			10.25***			9.23***	

- * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
- ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
- *** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

จากตาราง 20 พบว่า ระดับชั้น สามารถทำนายพฤติกรรมการปลอมโยนของนักเรียนได้ ร้อยละ 4 ($R^2 = .04$, $F = 15.82$, $p < .001$) ระดับชั้น การอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเอง ร่วมกัน ทำนายพฤติกรรมปลอมโยนของนักเรียนได้ร้อยละ 6 ($R^2 = .06$, $F = 12.12$, $p < .001$) ระดับชั้น การอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเอง และเพศ ร่วมกันทำนายพฤติกรรมการปลอมโยนของนักเรียนได้ ร้อยละ 8 ($R^2 = .08$, $F = 10.25$, $p < .001$) และระดับชั้น การอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเอง เพศ และการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล ร่วมกันทำนายพฤติกรรมการปลอมโยนของนักเรียนได้ร้อยละ 9 ($R^2 = .09$, $F = 9.23$, $p < .001$)

เมื่อพิจารณาจากค่าเบต้า (β) พบว่า ระดับชั้น เป็นตัวทำนายที่ดีที่สุด ($\beta = .27$, $t = 4.48$, $p < .001$) หมายความว่า นักเรียนประถมศึกษาปีที่ 3 มีพฤติกรรมเอื้อสังคมมากกว่านักเรียนอนุบาล 2 ตัวทำนายรองลงมาคือ การอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเอง ($\beta = -.13$, $t = 2.08$, $p < .05$) หมายความว่า ยิ่งนักเรียนได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองซ้ำเท่าใด ก็จะมีพฤติกรรมเอื้อสังคมมากเท่านั้น ตัวทำนายลำดับต่อมาคือ เพศ ($\beta = .13$, $t = 2.52$, $p < .05$) หมายความว่า นักเรียนเพศหญิงมีพฤติกรรมเอื้อสังคมมากกว่านักเรียนเพศชาย และตัวทำนายลำดับสุดท้ายคือ การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล ($\beta = .12$, $t = 2.41$, $p < .05$) หมายความว่า ยิ่งนักเรียนได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมากเท่าใด ก็จะมีพฤติกรรมเอื้อสังคมมากเท่านั้น

4.2.4 การเสนอผลการทำนายพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมของนักเรียน ในกลุ่มรวม ดังตาราง 21

ตาราง 21 แสดงตัวแปรที่สามารถทำนายพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมของนักเรียน ในกลุ่มรวม

ตัวทำนาย	Model 1			Model 2			Model 3		
	B	SE B	β	B	SE B	β	B	SE B	β
ระดับชั้น	5.15	.94	.27***	6.71	1.13	.36***	6.46	1.13	.34***
การอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเอง				.10	.04	-.15*	.09	.04	-.13*
การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล							.18	.09	.10*
R^2		.08			.09			.10	
F		29.78***			18.15***			13.62***	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

*** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

จากตาราง 21 พบว่า ระดับชั้น สามารถทำนายพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมของนักเรียน ได้ร้อยละ 8 ($R^2 = .08$, $F = 29.78$, $p < .001$) ระดับชั้น การอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเอง ร่วมกัน ทำนายพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมของนักเรียนได้ร้อยละ 9 ($R^2 = .09$, $F = 18.15$, $p < .001$) ระดับชั้น การอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเอง และการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล ร่วมกันทำนาย พฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมของนักเรียนได้ร้อยละ 10 ($R^2 = .10$, $F = 13.62$, $p < .001$)

เมื่อพิจารณาจากค่าเบต้า (β) พบว่า ระดับชั้น เป็นตัวทำนายที่ดีที่สุด ($\beta = .34$, $t = 5.70$, $p < .001$) หมายความว่า นักเรียนประถมศึกษาปีที่ 3 มีพฤติกรรมเอื้อสังคมมากกว่านักเรียนอนุบาล 2 ตัวทำนายรองลงมาคือ การอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเอง ($\beta = -.13$, $t = 2.07$, $p < .05$) หมายความว่า ยิ่งนักเรียนได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองช้าเท่าใด ก็จะมีพฤติกรรมเอื้อ สังคมมากเท่านั้น และตัวทำนายลำดับสุดท้ายคือ การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล ($\beta = .10$, $t = 2.06$, $p < .05$) หมายความว่า ยิ่งนักเรียนได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมากเท่าใด ก็จะมี พฤติกรรมเอื้อสังคมมากเท่านั้น

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้หาปัจจัยที่สามารถทำนายพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมและรายด้าน ของนักเรียนในกลุ่มย่อย ดังตาราง 22

ตาราง 22 แสดงตัวแปรที่สามารถทำนายพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมและรายด้านของนักเรียนในกลุ่มย่อย

พฤติกรรมเอื้อสังคม	ตัวทำนาย	อาชีพของบิดา			อาชีพมารดา			สถานภาพของผู้ปกครอง		ผู้ปกครอง			
		รับจ้าง	ไม่ใช่รับจ้าง	ไม่ประกอบอาชีพ	ไม่ทราบอาชีพ	รับจ้าง	ไม่ใช่รับจ้าง	ประกอบอาชีพ	สมรส	หย่าร้าง	บิดา	มารดา	คนอื่น
การช่วยเหลือ	ระดับชั้น	.305***	.398***	-	.422*	.315***	.329***	.475**	.337***	.289**	.255*	.505***	.374*
	การอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเอง	-	-.204*	-	-	-	-	-	-	-	-	-.223**	-
	รายได้ของครอบครัว	-	-	-.792*	-	-	-	-	-	-	-	-	-
	อายุของผู้ปกครอง	-	-	-	.511**	-	-	-	-	.262*	-	-	-
	การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล	-	-	-	-	-	-	-	-	.223*	-	-	-
	การศึกษาของบิดา	-	-	-	-	-	-	-	-	.209*	-	-	-
	การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	.136*	-
การแบ่งปัน	ระดับชั้น	.205**	.279**	-	-	.187**	.211*	.369*	.267***	.218*	.202*	.354***	-
	เพศ	.132*	-	-	-	-	-	-	-	-	-	.190**	-
	การอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเอง	-	-.236*	-	-	-	-	-	-.148*	-	-	-.231**	-
	การศึกษาของมารดา	-	-	-	.517*	-	-	-	-	-	-	-	-
	อายุของผู้ปกครอง	-	-	-	-	-	-	-	-	.310**	-	-	-

ตาราง 22 (ต่อ)

พฤติกรรมเอื้อ สังคม	ตัวทำนาย	อาชีพของบิดา			อาชีพมารดา			สถานภาพของ ผู้ปกครอง		ผู้ปกครอง			
		รับจ้าง	ไม่ใช่ รับจ้าง	ไม่ ประกอบ อาชีพ	ไม่ทราบ อาชีพ	รับจ้าง	ไม่ใช่ รับจ้าง	ไม่ ประกอบ อาชีพ	สมรส	หย่าร้าง	บิดา	มารดา	คนอื่น
การแบ่งปัน	การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้ เหตุผล	-	-	-	-	-	-	-	.258*	-	-	-	
	การอบรมเลี้ยงดูแบบรัก สนับสนุน	-	-	-	-	-	-	-	.210*	-	-	-	
	การอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่ง พฤติกรรมเอื้อสังคม	-	-	-	-	-	-	-	-	-	.170**	-	
การปลอมโยน	ระดับชั้น	.220**	.292**	-	-	.222**	.195*	-	.283***	-	.248*	.372***	-
	เพศ	.221**	-	-	-	.190**	-	-	.152**	-	-	.222***	-
	การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้ เหตุผล	.171**	-	-	-	.158*	-	-	.152*	-	-	-	-
	การอบรมเลี้ยงดูแบบให้ พึ่งตนเอง	-	-.222*	-	-	-	-	-	-	-	-	-.235**	-
	การอบรมเลี้ยงดูแบบรัก สนับสนุน	-	-	-	-	-	-	-	-	.248*	-	-	-
	จำนวนบุตร	-	-	-	-	-	-	-	-	-	.236*	-1.45*	-
	การอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่ง พฤติกรรมเอื้อสังคม	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	.223***	-
	พฤติกรรมเอื้อสังคม	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-

ตาราง 22 (ต่อ)

พฤติกรรมเอื้อ สังคม	ตัวทำนาย	อาชีพของบิดา			อาชีพมารดา			สถานภาพของ ผู้ปกครอง			ผู้ปกครอง		
		รับจ้าง	ไม่ใช่ รับจ้าง	ไม่ ประกอบ อาชีพ	ไม่ทราบ อาชีพ	รับจ้าง	ไม่ใช่ รับจ้าง	ไม่ ประกอบ อาชีพ	สมรส	หย่าร้าง	บิดา	มารดา	คนอื่น
	ระดับชั้น	.263***	.341**	-	-	.275***	.262**	.410*	.256***	.311**	.255*	.449***	-
	เพศ	.158**	-	-	-	.157*	-	-	.125*	-	-	.192***	-
	การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้ เหตุผล	.171**	-	-	-	-	-	-	-	.256*	-	-	-
	การอบรมเลี้ยงดูแบบให้ พึ่งตนเอง	-	-.234*	-	-	-	-	-	-	-	-	-.249**	-
โดยรวม	การอบรมเลี้ยงดูแบบรัก สนับสนุน	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
	จำนวนบุตร	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-.125*	-
	การอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่ง พฤติกรรมเอื้อสังคม	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	.191**	-
	อายุของผู้ปกครอง	-	-	-	.483*	-	-	-	-	-	-	-	-
	การศึกษาของมารดา	-	-	-	.382*	-	-	-	-	-	-	-	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

*** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้หาปัจจัยที่สามารถทำนายพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมของนักเรียนในกลุ่มย่อย 12 กลุ่ม ดังตาราง 22

ในกลุ่มที่บิดาประกอบอาชีพรับจ้าง พบว่า ระดับชั้น ทำนายพฤติกรรมการช่วยเหลือของนักเรียนได้ร้อยละ 9 เมื่อพิจารณาจากค่าเบต้า (β) พบว่า ระดับชั้น เป็นตัวทำนายที่ดีที่สุด ($\beta = .31, t = 4.80, p < .001$) หมายความว่า นักเรียนประถมศึกษาปีที่ 3 มีพฤติกรรมเอื้อสังคมมากกว่านักเรียนอนุบาล 2

ระดับชั้นกับเพศ ร่วมกันทำนายพฤติกรรมการแบ่งปันของนักเรียนได้ร้อยละ 6 เมื่อพิจารณาจากค่าเบต้า (β) พบว่า ระดับชั้น เป็นตัวทำนายที่ดีที่สุด ($\beta = .21, t = 3.15, p < .001$) หมายความว่า นักเรียนประถมศึกษาปีที่ 3 มีพฤติกรรมเอื้อสังคมมากกว่านักเรียนอนุบาล 2 ตัวทำนายรองลงมาคือ เพศ ($\beta = .13, t = 2.02, p < .05$) หมายความว่า นักเรียนเพศหญิงมีพฤติกรรมเอื้อสังคมมากกว่านักเรียนเพศชาย

เพศ ระดับชั้น และการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล ร่วมกันทำนายพฤติกรรมปลอมโยนของนักเรียนได้ร้อยละ 11 เมื่อพิจารณาจากค่าเบต้า (β) พบว่า เพศ เป็นตัวทำนายที่ดีที่สุด ($\beta = .22, t = 3.48, p < .01$) หมายความว่า นักเรียนเพศหญิงมีพฤติกรรมเอื้อสังคมมากกว่านักเรียนเพศชายตัวทำนายรองลงมาคือ ระดับชั้น ($\beta = .22, t = 3.15, p < .01$) หมายความว่า นักเรียนประถมศึกษาปีที่ 3 มีพฤติกรรมเอื้อสังคมมากกว่านักเรียนอนุบาล 2 และตัวทำนายลำดับสุดท้ายคือ การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล ($\beta = .17, t = 2.70, p < .01$) หมายความว่า ยิ่งนักเรียนได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมากเท่าใด ก็จะมีพฤติกรรมเอื้อสังคมมากเท่านั้น

ระดับชั้นกับเพศ ร่วมกันทำนายพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมของนักเรียนได้ร้อยละ 9 เมื่อพิจารณาจากค่าเบต้า (β) พบว่า ระดับชั้น เป็นตัวทำนายที่ดีที่สุด ($\beta = .26, t = 4.11, p < .001$) หมายความว่า นักเรียนประถมศึกษาปีที่ 3 มีพฤติกรรมเอื้อสังคมมากกว่านักเรียนอนุบาล 2 ตัวทำนายรองลงมาคือ เพศ ($\beta = .16, t = 2.47, p < .05$) หมายความว่า นักเรียนเพศหญิงมีพฤติกรรมเอื้อสังคมมากกว่านักเรียนเพศชาย

ในกลุ่มที่บิดาไม่ได้ประกอบอาชีพรับจ้าง พบว่า ระดับชั้นกับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเอง ร่วมกันทำนายพฤติกรรมการช่วยเหลือของนักเรียนได้ร้อยละ 14 เมื่อพิจารณาจากค่าเบต้า (β) พบว่า ระดับชั้น เป็นตัวทำนายที่ดีที่สุด ($\beta = .40, t = 4.20, p < .001$) หมายความว่า นักเรียนประถมศึกษาปีที่ 3 มีพฤติกรรมเอื้อสังคมมากกว่านักเรียนอนุบาล 2 ตัวทำนายรองลงมาคือ การอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเอง ($\beta = -.20, t = 2.16, p < .05$) หมายความว่า ยิ่งนักเรียนได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองซ้ำเท่าใด ก็จะมีพฤติกรรมเอื้อสังคมมากเท่านั้น

ระดับชั้นกับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเอง ร่วมกันทำนายพฤติกรรมการแบ่งปันของนักเรียนได้ร้อยละ 9 เมื่อพิจารณาจากค่าเบต้า (β) พบว่า ระดับชั้น เป็นตัวทำนายที่ดีที่สุด ($\beta = .28, t = 2.85, p < .01$) หมายความว่า นักเรียนประถมศึกษาปีที่ 3 มีพฤติกรรมเอื้อสังคมมากกว่านักเรียนอนุบาล 2 ตัวทำนายรองลงมาคือ การอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเอง ($\beta = -.24, t = 2.42, p$

< .05) หมายความว่า ยิ่งนักเรียนได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองช้าเท่าใด ก็จะมีพฤติกรรมเอือมระอาใจมากเท่านั้น

ระดับชั้นกับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเอง ร่วมกันทำนายพฤติกรรมปลอมโยนของนักเรียนได้ร้อยละ 9 เมื่อพิจารณาจากค่าเบต้า (β) พบว่า ระดับชั้น เป็นตัวทำนายที่ดีที่สุด ($\beta = .29, t = 2.99, p < .01$) หมายความว่า นักเรียนประถมศึกษาปีที่ 3 มีพฤติกรรมเอือมระอาใจมากกว่านักเรียนอนุบาล 2 ตัวทำนายรองลงมาคือ การอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเอง ($\beta = -.22, t = 2.28, p < .05$) หมายความว่า ยิ่งนักเรียนได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองช้าเท่าใด ก็จะมีพฤติกรรมเอือมระอาใจมากเท่านั้น

ระดับชั้นกับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเอง ร่วมกันทำนายพฤติกรรมเอือมระอาใจโดยรวมของนักเรียนได้ร้อยละ 11 เมื่อพิจารณาจากค่าเบต้า (β) พบว่า ระดับชั้น เป็นตัวทำนายที่ดีที่สุด ($\beta = .34, t = 3.54, p < .01$) หมายความว่า นักเรียนประถมศึกษาปีที่ 3 มีพฤติกรรมเอือมระอาใจมากกว่านักเรียนอนุบาล 2 ตัวทำนายรองลงมาคือ การอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเอง ($\beta = -.23, t = 2.43, p < .05$) หมายความว่า ยิ่งนักเรียนได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองช้าเท่าใด ก็จะมีพฤติกรรมเอือมระอาใจมากเท่านั้น

ในกลุ่มที่บิดาไม่ได้ประกอบอาชีพ พบว่า รายได้ของครอบครัว ทำนายพฤติกรรมการช่วยเหลือของนักเรียนได้ร้อยละ 63 เมื่อพิจารณาจากค่าเบต้า (β) พบว่า รายได้ของครอบครัว เป็นตัวทำนายที่ดีที่สุด ($\beta = -.79, t = -3.17, p < .05$) หมายความว่า ยิ่งครอบครัวของนักเรียนมีรายได้น้อยเท่าใด ก็จะมีพฤติกรรมเอือมระอาใจมากเท่านั้น

ในกลุ่มที่ไม่ทราบอาชีพของบิดา พบว่า อายุของผู้ปกครองกับระดับชั้น ร่วมกันทำนายพฤติกรรมการช่วยเหลือของนักเรียนได้ 53% เมื่อพิจารณาจากค่าเบต้า (β) พบว่า อายุของผู้ปกครอง เป็นตัวทำนายที่ดีที่สุด ($\beta = .51, t = 3.25, p < .01$) หมายความว่า ยิ่งนักเรียนมีผู้ปกครองอายุมากเท่าใด ก็จะมีพฤติกรรมเอือมระอาใจมากเท่านั้น ตัวทำนายรองลงมาคือ ระดับชั้น ($\beta = .42, t = 2.69, p < .05$) หมายความว่า นักเรียนประถมศึกษาปีที่ 3 มีพฤติกรรมเอือมระอาใจมากกว่านักเรียนอนุบาล 2

การศึกษาของมารดา ทำนายพฤติกรรมการแบ่งปันของนักเรียนได้ 27% เมื่อพิจารณาจากค่าเบต้า (β) พบว่า การศึกษาของมารดา เป็นตัวทำนายที่ดีที่สุด ($\beta = .52, t = 2.77, p < .05$) หมายความว่า ยิ่งมารดาของนักเรียนมีการศึกษาระดับสูงเท่าใด ก็จะมีพฤติกรรมเอือมระอาใจมากเท่านั้น

อายุของผู้ปกครองกับการศึกษาของมารดา ร่วมกันทำนายพฤติกรรมเอือมระอาใจโดยรวมของนักเรียนได้ 42% เมื่อพิจารณาจากค่าเบต้า (β) พบว่า อายุของผู้ปกครอง เป็นตัวทำนายที่ดีที่สุด ($\beta = .48, t = 2.81, p < .05$) หมายความว่า ยิ่งนักเรียนมีผู้ปกครองอายุมากเท่าใด ก็จะมีพฤติกรรมเอือมระอาใจมากเท่านั้น ตัวทำนายรองลงมาคือ การศึกษาของมารดา ($\beta = .38, t = 2.22, p < .05$) ยิ่งมารดาของนักเรียนมีการศึกษาระดับสูงเท่าใด ก็จะมีพฤติกรรมเอือมระอาใจมากเท่านั้น

ในกลุ่มที่มารดามีอาชีพรับจ้าง พบว่า ระดับชั้น ทำนายพฤติกรรมการช่วยเหลือของนักเรียนได้ 10% เมื่อพิจารณาจากค่าเบต้า (β) พบว่า ระดับชั้น เป็นตัวทำนายที่ดีที่สุด ($\beta = .32, t = 4.64, p < .001$) หมายความว่า นักเรียนประถมศึกษาปีที่ 3 มีพฤติกรรมเอื้อสังคมมากกว่านักเรียนอนุบาล 2

ระดับชั้น ทำนายพฤติกรรมการแบ่งปันของนักเรียนได้ 4% เมื่อพิจารณาจากค่าเบต้า (β) พบว่า ระดับชั้น เป็นตัวทำนายที่ดีที่สุด ($\beta = .19, t = 2.65, p < .01$) หมายความว่า นักเรียนประถมศึกษาปีที่ 3 มีพฤติกรรมเอื้อสังคมมากกว่านักเรียนอนุบาล 2

ระดับชั้น เพศ และการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล ร่วมกันทำนายพฤติกรรมปลอมโยนของนักเรียนได้ 10% เมื่อพิจารณาจากค่าเบต้า (β) พบว่า ระดับชั้น เป็นตัวทำนายที่ดีที่สุด ($\beta = .22, t = 3.26, p \leq .001$) หมายความว่า นักเรียนประถมศึกษาปีที่ 3 มีพฤติกรรมเอื้อสังคมมากกว่านักเรียนอนุบาล 2 ตัวทำนายรองลงมาคือ เพศ ($\beta = .19, t = 2.78, p < .01$) หมายความว่า นักเรียนเพศหญิงมีพฤติกรรมเอื้อสังคมมากกว่านักเรียนเพศชาย และตัวทำนายลำดับสุดท้ายคือ การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล ($\beta = .16, t = 2.32, p < .05$) หมายความว่า ยิ่งนักเรียนได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมากเท่าใด ก็จะมีพฤติกรรมเอื้อสังคมมากเท่านั้น

ระดับชั้นกับเพศ ร่วมกันทำนายพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมของนักเรียนได้ 9% เมื่อพิจารณาจากค่าเบต้า (β) พบว่า ระดับชั้น เป็นตัวทำนายที่ดีที่สุด ($\beta = .26, t = 3.85, p < .001$) หมายความว่า นักเรียนประถมศึกษาปีที่ 3 มีพฤติกรรมเอื้อสังคมมากกว่านักเรียนอนุบาล 2 ตัวทำนายรองลงมาคือ เพศ ($\beta = .16, t = 2.30, p < .05$) หมายความว่า นักเรียนเพศหญิงมีพฤติกรรมเอื้อสังคมมากกว่านักเรียนเพศชาย

ในกลุ่มที่มารดาไม่ได้ประกอบอาชีพรับจ้าง พบว่า ระดับชั้น ทำนายพฤติกรรมการช่วยเหลือของนักเรียนได้ 11% เมื่อพิจารณาจากค่าเบต้า (β) พบว่า ระดับชั้น เป็นตัวทำนายที่ดีที่สุด ($\beta = .33, t = 3.80, p < .001$) หมายความว่า นักเรียนประถมศึกษาปีที่ 3 มีพฤติกรรมเอื้อสังคมมากกว่านักเรียนอนุบาล 2

ระดับชั้น ทำนายพฤติกรรมการแบ่งปันของนักเรียนได้ 5% เมื่อพิจารณาจากค่าเบต้า (β) พบว่า ระดับชั้น เป็นตัวทำนายที่ดีที่สุด ($\beta = .21, t = 2.36, p < .05$) หมายความว่า นักเรียนประถมศึกษาปีที่ 3 มีพฤติกรรมเอื้อสังคมมากกว่านักเรียนอนุบาล 2

ระดับชั้น ทำนายพฤติกรรมการปลอมโยนของนักเรียนได้ 4% เมื่อพิจารณาจากค่าเบต้า (β) พบว่า ระดับชั้น เป็นตัวทำนายที่ดีที่สุด ($\beta = .20, t = 2.17, p < .05$) หมายความว่า นักเรียนประถมศึกษาปีที่ 3 มีพฤติกรรมเอื้อสังคมมากกว่านักเรียนอนุบาล 2

ระดับชั้น ทำนายพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมของนักเรียนได้ 7% เมื่อพิจารณาจากค่าเบต้า (β) พบว่า ระดับชั้น เป็นตัวทำนายที่ดีที่สุด ($\beta = .26, t = 2.96, p < .01$) หมายความว่า นักเรียนประถมศึกษาปีที่ 3 มีพฤติกรรมเอื้อสังคมมากกว่านักเรียนอนุบาล 2

ในกลุ่มที่มารดาไม่ได้ประกอบอาชีพ พบว่า ระดับชั้น ทำนายพฤติกรรมความช่วยเหลือของนักเรียนได้ 23% เมื่อพิจารณาจากค่าเบต้า (β) พบว่า ระดับชั้น เป็นตัวทำนายที่ดีที่สุด ($\beta = .48, t = 3.20, p < .01$) หมายความว่า นักเรียนประถมศึกษาปีที่ 3 มีพฤติกรรมเอื้อสังคมมากกว่านักเรียนอนุบาล 2

ระดับชั้น ทำนายพฤติกรรมการแบ่งปันของนักเรียนได้ 14% เมื่อพิจารณาจากค่าเบต้า (β) พบว่า ระดับชั้น เป็นตัวทำนายที่ดีที่สุด ($\beta = .37, t = 2.35, p < .05$) หมายความว่า นักเรียนประถมศึกษาปีที่ 3 มีพฤติกรรมเอื้อสังคมมากกว่านักเรียนอนุบาล 2

ระดับชั้น ทำนายพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมของนักเรียนได้ 17% เมื่อพิจารณาจากค่าเบต้า (β) พบว่า ระดับชั้น เป็นตัวทำนายที่ดีที่สุด ($\beta = .41, t = 2.66, p < .05$) หมายความว่า นักเรียนประถมศึกษาปีที่ 3 มีพฤติกรรมเอื้อสังคมมากกว่านักเรียนอนุบาล 2

ในกลุ่มที่ผู้ปกครองมีสถานภาพสมรส พบว่า ระดับชั้น ทำนายพฤติกรรมความช่วยเหลือของนักเรียนได้ 11% เมื่อพิจารณาจากค่าเบต้า (β) พบว่า ระดับชั้น เป็นตัวทำนายที่ดีที่สุด ($\beta = .33, t = 5.81, p < .001$) หมายความว่า นักเรียนประถมศึกษาปีที่ 3 มีพฤติกรรมเอื้อสังคมมากกว่านักเรียนอนุบาล 2

ระดับชั้นกับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเอง ร่วมกันทำนายพฤติกรรมการแบ่งปันของนักเรียนได้ 5% เมื่อพิจารณาจากค่าเบต้า (β) พบว่า ระดับชั้น เป็นตัวทำนายที่ดีที่สุด ($\beta = .27, t = 3.72, p < .001$) หมายความว่า นักเรียนประถมศึกษาปีที่ 3 มีพฤติกรรมเอื้อสังคมมากกว่านักเรียนอนุบาล 2 ตัวทำนายรองลงมาคือ การอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเอง ($\beta = -.15, t = 2.07, p < .05$) หมายความว่า ยิ่งนักเรียนได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองช้าเท่าใด ก็จะมีพฤติกรรมเอื้อสังคมมากเท่านั้น

ระดับชั้น เพศ และการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล ร่วมกันทำนายพฤติกรรมพลบโยนของนักเรียนได้ 8% เมื่อพิจารณาจากค่าเบต้า (β) พบว่า ระดับชั้น เป็นตัวทำนายที่ดีที่สุด ($\beta = .28, t = 4.01, p < .001$) หมายความว่า นักเรียนประถมศึกษาปีที่ 3 มีพฤติกรรมเอื้อสังคมมากกว่านักเรียนอนุบาล 2 ตัวทำนายรองลงมาคือ เพศ ($\beta = .15, t = 2.64, p < .01$) หมายความว่า นักเรียนเพศหญิงมีพฤติกรรมเอื้อสังคมมากกว่านักเรียนเพศชาย และตัวทำนายลำดับสุดท้ายคือ การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล ($\beta = .15, t = 2.14, p < .05$) หมายความว่า ยิ่งนักเรียนได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมากเท่าใด ก็จะมีพฤติกรรมเอื้อสังคมมากเท่านั้น

ระดับชั้นกับเพศ ร่วมกันทำนายพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมของนักเรียนได้ 8% เมื่อพิจารณาจากค่าเบต้า (β) พบว่า ระดับชั้น เป็นตัวทำนายที่ดีที่สุด ($\beta = .26, t = 4.47, p < .001$) หมายความว่า นักเรียนประถมศึกษาปีที่ 3 มีพฤติกรรมเอื้อสังคมมากกว่านักเรียนอนุบาล 2 รองลงมาคือ เพศ ($\beta = .13, t = 2.18, p < .05$) หมายความว่า นักเรียนเพศหญิงมีพฤติกรรมเอื้อสังคมมากกว่านักเรียนเพศชาย

ในกลุ่มที่ผู้ปกครองหย่าร้าง พบว่า ระดับชั้น การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล อายุของผู้ปกครอง และการศึกษาของบิดา ร่วมกันทำนายพฤติกรรมการช่วยเหลือของนักเรียนได้ 26% เมื่อพิจารณาจากค่าเบต้า (β) พบว่า ระดับชั้น เป็นตัวทำนายที่ดีที่สุด ($\beta = .36, t = 3.46, p < .01$) หมายความว่า นักเรียนประถมศึกษปีที่ 3 มีพฤติกรรมเอื้อสังคมมากกว่านักเรียนอนุบาล 2 ตัวทำนายรองลงมาคือ อายุของผู้ปกครอง ($\beta = .26, t = 2.59, p < .05$) หมายความว่า ยิ่งนักเรียนมีผู้ปกครองอายุมากเท่าใด ก็จะมีพฤติกรรมเอื้อสังคมมากเท่านั้น ตัวทำนายลำดับที่ 3 คือ การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล ($\beta = .22, t = 2.23, p < .05$) หมายความว่า ยิ่งนักเรียนได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมากเท่าใด ก็จะมีพฤติกรรมเอื้อสังคมมากเท่านั้น และตัวทำนายลำดับสุดท้ายคือ การศึกษาของบิดา ($\beta = .21, t = 2.06, p < .05$) หมายความว่า ยิ่งนักเรียนได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมากเท่าใด ก็จะมีพฤติกรรมเอื้อสังคมมากเท่านั้น

อายุของผู้ปกครอง การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล ระดับชั้น และการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน ร่วมกันทำนายพฤติกรรมการแบ่งปันของนักเรียนได้ 26% เมื่อพิจารณาจากค่าเบต้า (β) พบว่า อายุของผู้ปกครอง เป็นตัวทำนายที่ดีที่สุด ($\beta = .31, t = 3.12, p < .01$) หมายความว่า ยิ่งนักเรียนมีผู้ปกครองอายุมากเท่าใด ก็จะมีพฤติกรรมเอื้อสังคมมากเท่านั้น ตัวทำนายรองลงมาคือ การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล ($\beta = .26, t = 2.55, p < .05$) หมายความว่า ยิ่งนักเรียนได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมากเท่าใด ก็จะมีพฤติกรรมเอื้อสังคมมากเท่านั้น ตัวทำนายลำดับที่สามคือ ระดับชั้น ($\beta = .22, t = 2.24, p < .05$) หมายความว่า นักเรียนประถมศึกษปีที่ 3 มีพฤติกรรมเอื้อสังคมมากกว่านักเรียนอนุบาล 2 และตัวทำนายลำดับสุดท้ายคือ การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน ($\beta = .21, t = 2.11, p < .05$) หมายความว่า ยิ่งนักเรียนได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนมากเท่าใด ก็จะมีพฤติกรรมเอื้อสังคมมากเท่านั้น

ระดับชั้น ทำนายพฤติกรรมพลอบโยนของนักเรียนได้ 6% เมื่อพิจารณาจากค่าเบต้า (β) พบว่า ระดับชั้น เป็นตัวทำนายที่ดีที่สุด ($\beta = .25, t = 2.33, p < .01$) หมายความว่า นักเรียนประถมศึกษปีที่ 3 มีพฤติกรรมเอื้อสังคมมากกว่านักเรียนอนุบาล 2

ระดับชั้น การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล และอายุของผู้ปกครอง ร่วมกันทำนายพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมของนักเรียนได้ 23% เมื่อพิจารณาจากค่าเบต้า (β) พบว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล เป็นตัวทำนายที่ดีที่สุด ($\beta = .31, t = 3.08, p < .01$) หมายความว่า ยิ่งนักเรียนได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมากเท่าใด ก็จะมีพฤติกรรมเอื้อสังคมมากเท่านั้น ตัวทำนายรองลงมาคือ อายุของผู้ปกครอง ($\beta = .28, t = 2.75, p < .01$) หมายความว่า ยิ่งนักเรียนมีผู้ปกครองอายุมากเท่าใด ก็จะมีพฤติกรรมเอื้อสังคมมากเท่านั้น และตัวทำนายลำดับสุดท้ายคือ ระดับชั้น ($\beta = .27, t = 2.68, p < .01$) หมายความว่า นักเรียนประถมศึกษปีที่ 3 มีพฤติกรรมเอื้อสังคมมากกว่านักเรียนอนุบาล 2

ในกลุ่มที่มีบิดาเป็นผู้ปกครอง พบว่า ระดับชั้น ทำนายพฤติกรรมการช่วยเหลือของนักเรียนได้ 7% เมื่อพิจารณาจากค่าเบต้า (β) พบว่า ระดับชั้น เป็นตัวทำนายที่ดีที่สุด ($\beta = .26, t =$

2.58, $p < .05$) หมายความว่า นักเรียนประถมศึกษาปีที่ 3 มีพฤติกรรมเอื้อสังคมมากกว่านักเรียนอนุบาล 2

ระดับชั้น ทำนายพฤติกรรมการแบ่งปันของนักเรียนได้ 4% เมื่อพิจารณาจากค่าเบต้า (β) พบว่า ระดับชั้น เป็นตัวทำนายที่ดีที่สุด ($\beta = .20$, $t = 2.03$, $p < .05$) หมายความว่า นักเรียนประถมศึกษาปีที่ 3 มีพฤติกรรมเอื้อสังคมมากกว่านักเรียนอนุบาล 2

ระดับชั้นกับจำนวนบุตร ร่วมกันทำนายพฤติกรรมการปลอมโยนของนักเรียนได้ 12% เมื่อพิจารณาจากค่าเบต้า (β) พบว่า ระดับชั้น เป็นตัวทำนายที่ดีที่สุด ($\beta = .25$, $t = 2.57$, $p < .05$) หมายความว่า นักเรียนประถมศึกษาปีที่ 3 มีพฤติกรรมเอื้อสังคมมากกว่านักเรียนอนุบาล 2 ตัวทำนายรองลงมาคือ จำนวนบุตร ($\beta = .24$, $t = 2.45$, $p < .05$) หมายความว่า ยิ่งนักเรียนมีผู้ปกครองมีจำนวนบุตรมากเท่าใด ก็จะมีพฤติกรรมเอื้อสังคมมากเท่านั้น

ระดับชั้น ทำนายพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมของนักเรียนได้ 7% เมื่อพิจารณาจากค่าเบต้า (β) พบว่า ระดับชั้น เป็นตัวทำนายที่ดีที่สุด ($\beta = .26$, $t = 2.58$, $p < .05$) หมายความว่า นักเรียนประถมศึกษาปีที่ 3 มีพฤติกรรมเอื้อสังคมมากกว่านักเรียนอนุบาล 2

ในกลุ่มที่มีมารดาเป็นผู้ปกครอง พบว่า ระดับชั้น การอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเอง และการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน ร่วมกันทำนายพฤติกรรมการช่วยเหลือของนักเรียนได้ 18% เมื่อพิจารณาจากค่าเบต้า (β) พบว่า ระดับชั้น เป็นตัวทำนายที่ดีที่สุด ($\beta = .51$, $t = 6.42$, $p < .001$) หมายความว่า นักเรียนประถมศึกษาปีที่ 3 มีพฤติกรรมเอื้อสังคมมากกว่านักเรียนอนุบาล 2 ตัวทำนายรองลงมาคือ การอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเอง ($\beta = -.26$, $t = 2.59$, $p < .01$) หมายความว่า ยิ่งนักเรียนได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองซ้ำเท่าใด ก็จะมีพฤติกรรมเอื้อสังคมมากเท่านั้น และตัวทำนายลำดับสุดท้ายคือ การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน ($\beta = .14$, $t = 2.25$, $p < .05$) หมายความว่า ยิ่งนักเรียนได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนมากเท่าใด ก็จะมีพฤติกรรมเอื้อสังคมมากเท่านั้น

ระดับชั้น การอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเอง เพศ และการอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคม ร่วมกันทำนายพฤติกรรมการแบ่งปันของนักเรียนได้ 14% เมื่อพิจารณาจากค่าเบต้า (β) พบว่า ระดับชั้น เป็นตัวทำนายที่ดีที่สุด ($\beta = .35$, $t = 4.35$, $p < .01$) หมายความว่า นักเรียนประถมศึกษาปีที่ 3 มีพฤติกรรมเอื้อสังคมมากกว่านักเรียนอนุบาล 2 ตัวทำนายรองลงมาคือ การอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเอง ($\beta = -.23$, $t = 2.80$, $p < .05$) หมายความว่า ยิ่งนักเรียนได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองซ้ำเท่าใด ก็จะมีพฤติกรรมเอื้อสังคมมากเท่านั้น ตัวทำนายลำดับที่ 3 คือ เพศ ($\beta = .19$, $t = 3.04$, $p < .01$) หมายความว่า นักเรียนเพศหญิงมีพฤติกรรมเอื้อสังคมมากกว่านักเรียนเพศชาย และตัวทำนายลำดับสุดท้ายคือ การอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคม ($\beta = .17$, $t = 2.67$, $p < .01$) ยิ่งนักเรียนได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคมมากเท่าใด ก็จะมีพฤติกรรมเอื้อสังคมมากเท่านั้น

การอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคม การอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเอง เพศ ระดับชั้น และจำนวนบุตร ร่วมกันทำนายพฤติกรรมการปลอบโยนของนักเรียนได้ 20% เมื่อพิจารณาจากค่าเบต้า (β) พบว่า ระดับชั้น เป็นตัวทำนายที่ดีที่สุด ($\beta = .37, t = 4.71, p < .001$) หมายความว่า นักเรียนประถมศึกษาปีที่ 3 มีพฤติกรรมเอื้อสังคมมากกว่านักเรียนอนุบาล 2 ตัวทำนายรองลงมาคือ การอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเอง ($\beta = -.24, t = 2.94, p < .01$) หมายความว่า ยิ่งนักเรียนได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองช้าเท่าใด ก็จะมีพฤติกรรมเอื้อสังคมมากเท่านั้น ตัวทำนายลำดับที่ 3 คือ เพศ ($\beta = .22, t = 3.66, p < .01$) หมายความว่า นักเรียนเพศหญิงมีพฤติกรรมเอื้อสังคมมากกว่านักเรียนเพศชาย และตัวทำนายลำดับที่ 4 คือ การอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคม ($\beta = .22, t = 3.62, p < .01$) ยิ่งนักเรียนได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคมมากเท่าใด ก็จะมีพฤติกรรมเอื้อสังคมมากเท่านั้น และตัวทำนายลำดับสุดท้ายคือ จำนวนบุตร ($\beta = -.15, t = -2.43, p < .05$) หมายความว่า ยิ่งผู้ปกครองของนักเรียนมีจำนวนบุตรน้อยเท่าใด ยิ่งมีพฤติกรรมเอื้อสังคมมากเท่านั้น

ระดับชั้น การอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเอง เพศ การอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคม และจำนวนบุตร ร่วมกันทำนายพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมของนักเรียนได้ 21% เมื่อพิจารณาจากค่าเบต้า (β) พบว่า ระดับชั้น เป็นตัวทำนายที่ดีที่สุด ($\beta = .45, t = 5.73, p < .001$) หมายความว่า นักเรียนประถมศึกษาปีที่ 3 มีพฤติกรรมเอื้อสังคมมากกว่านักเรียนอนุบาล 2 ตัวทำนายรองลงมาคือ การอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเอง ($\beta = -.25, t = 3.14, p < .01$) หมายความว่า ยิ่งนักเรียนได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองช้าเท่าใด ก็จะมีพฤติกรรมเอื้อสังคมมากเท่านั้น ตัวทำนายลำดับที่ 3 คือ เพศ ($\beta = .19, t = 3.19, p < .01$) หมายความว่า นักเรียนเพศหญิงมีพฤติกรรมเอื้อสังคมมากกว่านักเรียนเพศชาย ตัวทำนายลำดับที่ 4 คือ การอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคม ($\beta = .19, t = 3.13, p < .01$) ยิ่งนักเรียนได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคมมากเท่าใด ก็จะมีพฤติกรรมเอื้อสังคมมากเท่านั้น และตัวทำนายลำดับสุดท้ายคือ จำนวนบุตร ($\beta = -.13, t = -2.11, p < .05$) ยิ่งผู้ปกครองของนักเรียนมีจำนวนบุตรน้อยเท่าใด ยิ่งมีพฤติกรรมเอื้อสังคมมากเท่านั้น

ในกลุ่มที่มีบุคคลอื่นเป็นผู้ปกครอง พบว่า ระดับชั้น ทำนายพฤติกรรมความช่วยเหลือของนักเรียนได้ 14% เมื่อพิจารณาจากค่าเบต้า (β) พบว่า ระดับชั้น เป็นตัวทำนายที่ดีที่สุด ($\beta = .37, t = 2.55, p < .05$) หมายความว่า นักเรียนประถมศึกษาปีที่ 3 มีพฤติกรรมเอื้อสังคมมากกว่านักเรียนอนุบาล 2

โดยสรุปผลการวิเคราะห์ในกลุ่มย่อยจากตาราง 22 ทำให้เห็นว่า ตัวแปรที่สามารถทำนายพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมได้เกือบทุกกลุ่มย่อยคือ ระดับชั้น และจากผลดังกล่าวแสดงว่ามีปัจจัยที่สามารถทำนายพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมของนักเรียน แสดงว่า สมมติฐานข้อ 12 ได้รับการสนับสนุน

ตอนที่ 5 การเสนอผลการทำนายลักษณะพฤติกรรมเอื้อสังคมของนักเรียน เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 13 ที่กล่าวว่าว่ามีปัจจัยอย่างน้อย 1 ตัวที่สามารถทำนายลักษณะพฤติกรรมเอื้อสังคมของนักเรียน โดยใช้สถิติการวิเคราะห์ความถดถอยโลจิสติก (Binary Logistic Regression Analysis) ซึ่งผู้วิจัยได้ให้รหัสพฤติกรรมเอื้อสังคมแบบร้องขอเป็น 0 และแบบไม่ร้องขอเป็น 1 ดังนั้นตาราง 23 จะอธิบายโอกาสที่จะเกิดพฤติกรรมแบบไม่ร้องขอ

ตาราง 23 ความสามารถในการทำนายลักษณะพฤติกรรมเอื้อสังคมแบบร้องขอ (n = 35) และแบบไม่ร้องขอ (n = 333) ของนักเรียนด้วยตัวทำนายที่ประกอบด้วยปัจจัยด้านชีวสังคม และปัจจัยการอบรมเลี้ยงดู

ตัวแปรทำนาย	B	S.E.	Wald	df	p	Exp (B)
ระดับชั้น	-2.29	0.64	12.76	1	.00	0.10
เพศ	-0.46	0.40	1.33	1	.25	0.63
การศึกษาของบิดา			1.56	4	.82	
ประถมศึกษา	-0.37	1.37	0.07	1	.79	0.69
มัธยมศึกษา	0.23	1.45	0.02	1	.88	1.25
อนุปริญญา	0.14	1.62	0.01	1	.93	1.15
ปริญญาตรี	18.56	9703.24	0.00	1	.99	1E+008
การศึกษาของมารดา			1.52	4	.82	
ประถมศึกษา	-18.53	12555.15	0.00	1	.99	0.00
มัธยมศึกษา	-18.05	12555.15	0.00	1	.99	0.00
อนุปริญญา	-17.97	12555.15	0.00	1	.99	0.00
ปริญญาตรี	-17.34	12555.15	0.00	1	.99	0.00
อาชีพของบิดา			1.75	5	.88	
รับราชการ	18.36	8709.22	0.00	1	.99	9E+007
พนักงานเอกชน	0.96	1.08	0.79	1	.38	2.61
ธุรกิจส่วนตัว/ค้าขาย	0.48	0.98	0.23	1	.63	1.61
รับจ้าง	0.54	0.88	0.38	1	.54	1.71
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	-0.55	1.28	0.19	1	.67	0.58
อาชีพของมารดา			2.49	5	.78	

ตาราง 23 (ต่อ)

ตัวแปรทำนาย	B	S.E.	Wald	df	p	Exp (B)
รับราชการ	16.51	10705.06	0.00	1	.99	1E+007
พนักงานเอกชน	-1.48	1.43	1.08	1	.30	0.23
ธุรกิจส่วนตัว/ค้าขาย	-1.01	1.32	0.59	1	.44	0.36
รับจ้าง	-0.53	1.25	0.18	1	.67	0.59
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	-0.06	1.39	0.00	1	.96	0.94
รายได้ของครอบครัว			0.30	2	.86	
น้อยกว่า 10,000 บาท	0.35	0.81	0.18	1	.67	1.41
10,000 – 20,000 บาท	0.14	0.77	0.03	1	.85	1.51
การอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่ง พฤติกรรมเอื้อสังคม	0.02	0.03	0.38	1	.54	1.02
การอบรมเลี้ยงดูแบบรัก สนับสนุน	0.02	0.04	0.12	1	.73	1.02
การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล	-0.03	0.05	0.51	1	.48	0.97
การอบรมเลี้ยงดูแบบให้ พึ่งตนเอง	0.01	0.02	0.33	1	.57	1.01

ความถูกต้องในการทำนาย 90.5%

ความสามารถในการทำนาย (Nagelkerke R Square) 23.8%

เนื่องจากคะแนนแบบวัดพฤติกรรมเอื้อสังคมของกลุ่มตัวอย่างที่น้อยที่สุดคือ 0 และคะแนนที่มากที่สุดคือ 42 แต่ผู้วิจัยต้องการทดสอบสมมติฐานนี้ด้วยกลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนตั้งแต่ 1 ขึ้นไป ผู้วิจัยจึงได้นำกลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนแบบวัดพฤติกรรมเอื้อสังคมเป็น 0 จำนวน 3 คน ออกจากการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนั้นการทดสอบสมมติฐานนี้จึงเหลือกลุ่มตัวอย่างเพียง 368 คน

ผลการทดสอบรูปแบบการทำนายพฤติกรรมเอื้อสังคม โดยมีตัวทำนายทั้งหมด 11 ตัว พบว่า มีโอกาสที่จะเกิดพฤติกรรมเอื้อสังคมแบบไม่ร้องขอขึ้นขึ้นอยู่กับตัวแปรอิสระอย่างน้อย 1 ตัว ที่ระดับนัยสำคัญ .05 [$\chi^2(26, n=368) = 43.29, p < .05$] และจากข้อมูลมีนักเรียนที่มีพฤติกรรมเอื้อสังคมแบบไม่ร้องขอ 333 คน แต่พยากรณ์ว่ามีนักเรียนที่มีพฤติกรรมเอื้อสังคมแบบไม่ร้องขอ 332 คน จึงทำให้การพยากรณ์ได้ถูกต้องร้อยละ 99.7

จากตาราง 23 แสดงค่าสัมประสิทธิ์การทำนายพบว่า ตัวแปรที่สามารถทำนายการเกิดพฤติกรรมเอื้อสังคมแบบไม่ร้องขอได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ขึ้นไป มีเพียง 1 ตัวแปร

ได้แก่ ระดับชั้น (Wald = 12.76, $p < .001$) แสดงว่าสมมติฐานข้อ 13 ได้รับการสนับสนุน และเมื่อพิจารณาจากค่า Odds Ratio หรือ Exp (B) พบว่า นักเรียนอนุบาล 2 มีโอกาสในการมีพฤติกรรมเอื้อสังคมแบบไม่ร้องขอเป็น 0.1 เท่าของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 3 นอกจากนี้ ตัวแปรระดับชั้น มีความสามารถในการทำนายพฤติกรรมเอื้อสังคมแบบไม่ร้องขอของนักเรียนได้ร้อยละ 23.8 และมีความถูกต้องในการทำนายร้อยละ 90.5

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษา ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเอื้อสังคมของนักเรียนอนุบาล และนักเรียนประถมศึกษาตอนต้น สรุปสาระสำคัญของการวิจัยและผลของการวิจัยดังนี้

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมเอื้อสังคมของนักเรียนอนุบาล และนักเรียนประถมศึกษาตอนต้น รายด้านและโดยรวม
2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมของนักเรียนอนุบาล และนักเรียนประถมศึกษาตอนต้นโดยจำแนกตามตัวแปรทางชีวสังคม และการอบรมเลี้ยงดู
3. เพื่อหาปัจจัยในการทำนายพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวม และลักษณะพฤติกรรมเอื้อสังคมของนักเรียน

สมมติฐานการวิจัย

1. นักเรียนประถมศึกษาตอนต้นมีพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมมากกว่านักเรียนอนุบาล
2. นักเรียนที่มีเพศแตกต่างกันมีพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมต่างกัน
3. นักเรียนที่มีบิดามีการศึกษาต่างกันมีพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมต่างกัน
4. นักเรียนที่มีมารดาการศึกษาต่างกันมีพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมต่างกัน
5. นักเรียนที่มีบิดามีอาชีพต่างกันมีพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมต่างกัน
6. นักเรียนที่มีมารดามีอาชีพต่างกันมีพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมต่างกัน
7. นักเรียนที่มีรายได้ของครอบครัวต่างกันมีพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมต่างกัน
8. นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคมมากมีพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคมน้อย
9. นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนมากมีพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนน้อย
10. นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมากมีพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเหตุผลน้อย
11. นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองเร็วมีพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองช้า
12. มีปัจจัยอย่างน้อย 1 ตัวที่สามารถทำนายพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมได้

13. มีปัจจัยอย่างน้อย 1 ตัวที่สามารถทำนายลักษณะพฤติกรรมเอื้อสังคมของนักเรียนได้

วิธีดำเนินการวิจัย

เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นอนุบาล 2 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553 ของโรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร ในเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานครเขต 3 จำนวน 371 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม และแบบวัดซึ่งแบ่งเป็น 3 ฉบับ คือ

1. แบบสอบถามลักษณะชีวทางสังคม ได้แก่ อายุของผู้ปกครอง, จำนวนบุตร, ความสัมพันธ์ของผู้ปกครองกับนักเรียน, สถานภาพสมรสของผู้ปกครอง, ลักษณะของครอบครัว, การศึกษาของบิดา, การศึกษาของมารดา, อาชีพของบิดา, อาชีพของมารดา, และรายได้ของครอบครัว

2. แบบวัดการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครอง โดยแบ่งออกเป็น 2 ตอน คือ

2.1 ตอนที่ 1 แบบวัดการอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคม ข้อ 1-20 แบบวัดการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน ข้อ 21-30 และแบบวัดการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล ข้อ 31-40

2.2 ตอนที่ 2 แบบวัดการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเอง จำนวน 10 ข้อ

3. แบบวัดพฤติกรรมเอื้อสังคม จำนวน 21 ข้อ โดยแบ่งเป็น 2 ฉบับซึ่งมีเนื้อหาเดียวกัน คือ

3.1 ฉบับของนักเรียนอนุบาล มีลักษณะเป็นรูปภาพ

3.2 ฉบับของนักเรียนประถมศึกษาตอนต้น มีลักษณะเป็นข้อความ และมีตัวเลือก 3 ข้อให้เด็กเลือกตอบ

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for windows

2. วิเคราะห์หาค่าสถิติพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง โดยการคำนวณหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ตามตัวแปรที่ศึกษา คือ ระดับชั้น เพศ การศึกษาของบิดา การศึกษาของมารดา อาชีพของบิดา อาชีพของมารดา รายได้ของครอบครัว การอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคม การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล และการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเอง

3. วิเคราะห์เปรียบเทียบพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวม จำแนกตามตัวแปรระดับชั้น เพศ การอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคม การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล และการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองโดยใช้สถิติ t-test และตัวแปร

การศึกษาของบิดา การศึกษาของมารดา อาชีพของบิดา อาชีพของมารดา และรายได้ของครอบครัว โดยใช้สถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA)

4. วิเคราะห์หาปัจจัยที่สามารถทำนายพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมของนักเรียนโดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) แบบ Stepwise

5. วิเคราะห์หาปัจจัยที่สามารถทำนายปลักษณะพฤติกรรมเอื้อสังคมของนักเรียนโดยใช้การวิเคราะห์ความถดถอยโลจิสติก (Binary Logistic Regression Analysis)

สรุปผลการวิจัย

1. ในกลุ่มรวมนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 3 มีพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมมากกว่านักเรียนอนุบาล 2 และในกลุ่มย่อย 36 กลุ่ม พบว่า ในกลุ่มเพศชาย และเพศหญิง มีมารดาเป็นผู้ปกครองอายุ 31-40 ปี มีจำนวนบุตร 2-3 คน ผู้ปกครองมีสถานภาพสมรส เป็นครอบครัวเดี่ยว บิดาและมารดามีการศึกษาระดับประถมศึกษา มารดาประกอบอาชีพรับจ้างและไม่ได้ประกอบอาชีพรับจ้าง และไม่ได้ประกอบอาชีพ และมีรายได้ครอบครัวไม่เกิน 20,000 บาท นักเรียนมีพฤติกรรมเอื้อสังคมทุกด้านและโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

2. ในกลุ่มรวมนักเรียนเพศหญิงมีพฤติกรรมปลอบโยนและพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมมากกว่านักเรียนเพศชาย และในกลุ่มย่อย 36 กลุ่ม พบว่า ในกลุ่มที่มีมารดาเป็นผู้ปกครอง มีจำนวนบุตร 2-3 คน เป็นครอบครัวเดี่ยว บิดามีการศึกษาระดับประถมศึกษา และมีรายได้ครอบครัว 10,000-20,000 บาท นักเรียนมีพฤติกรรมการแบ่งปัน พฤติกรรมการปลอบโยน และพฤติกรรมโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่มีกลุ่มย่อยเพียงกลุ่มเดียว คือ กลุ่มนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่นักเรียนมีพฤติกรรมช่วยเหลือแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

3. นักเรียนที่บิดามีการศึกษาต่างกันมีพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมไม่แตกต่างกันทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย

4. นักเรียนที่มารดามีการศึกษาต่างกันมีพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมไม่แตกต่างกันทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย

5. นักเรียนที่บิดามีอาชีพต่างกันมีพฤติกรรมช่วยเหลือแตกต่างกัน โดยนักเรียนที่บิดามีอาชีพรับราชการมีพฤติกรรมช่วยเหลือสูงกว่านักเรียนที่ไม่ทราบอาชีพของบิดา

6. นักเรียนที่มารดามีการอาชีพต่างกันมีพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมไม่แตกต่างกันทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย

7. นักเรียนที่มีรายได้ของครอบครัวต่างกันมีพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมไม่แตกต่างกันทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย

8. ในกลุ่มรวมนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคมมากมีพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมน้อย และในกลุ่มย่อย 37 กลุ่ม พบว่า ในกลุ่มที่มีมารดาเป็นผู้ปกครอง ผู้ปกครองอายุน้อยกว่า 31

ปี มีจำนวนบุตรมากกว่า 3 คน และบิดามีการศึกษาระดับอนุปริญญา นักเรียนมีพฤติกรรมเอื้อสังคมทุกด้านและโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

9. ในกลุ่มรวมนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนมากมีพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนน้อย และในกลุ่มย่อย 37 กลุ่ม พบว่า ในกลุ่มนักเรียนชั้นอนุบาล 2 เพศชาย มีมารดาเป็นผู้ปกครอง มีจำนวนบุตร 0-1 คน ผู้ปกครองมีสถานภาพสมรสและหย่าร้าง เป็นครอบครัวขยาย บิดามีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาและระดับอนุปริญญา และบิดาประกอบอาชีพรับจ้าง นักเรียนมีพฤติกรรมเอื้อสังคมทุกด้านและโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

10. ในกลุ่มรวมนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมากมีพฤติกรรมกรรมการแบ่งปันและพฤติกรรมการปลอมโยนมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลน้อย ในกลุ่มย่อย 35 กลุ่ม พบว่า ในกลุ่มเพศชาย และบิดามีการศึกษาระดับอนุปริญญา นักเรียนมีพฤติกรรมเอื้อสังคมทุกด้านและโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และในกลุ่มมารดาเป็นผู้ปกครอง ผู้ปกครองอายุ 31-40 ปี มีจำนวนบุตรมากกว่า 3 คน นักเรียนมีพฤติกรรมกรรมการแบ่งปัน พฤติกรรมการปลอมโยน และพฤติกรรมโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

11. ในกลุ่มรวมนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองเข้ามีพฤติกรรมพฤติกรรมการช่วยเหลือมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองเร็ว ส่วนพฤติกรรมการแบ่งปัน พฤติกรรมการปลอมโยน และพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อวิเคราะห์ในกลุ่มย่อย 35 กลุ่ม พบว่า ในกลุ่มนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มารดาประกอบอาชีพรับจ้าง และไม่ทราบอาชีพ นักเรียนมีพฤติกรรมดังกล่าวแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

12. ในกลุ่มรวม ระดับชั้น เป็นตัวแปรเพียงตัวเดียวที่สามารถทำนายพฤติกรรมการช่วยเหลือได้ร้อยละ 12

12.1 ระดับชั้น และการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล ร่วมกันทำนายพฤติกรรมการแบ่งปันได้ร้อยละ 6 โดยปัจจัยที่สามารถทำนายได้ดีที่สุดคือ ระดับชั้น รองลงมาคือ การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล

12.2 ระดับชั้น การอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเอง เพศ และการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล ร่วมกันทำนายพฤติกรรมการปลอมโยนได้ร้อยละ 9 โดยปัจจัยที่สามารถทำนายได้ดีที่สุดคือ ระดับชั้น รองลงมาคือ การอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเอง เพศ และการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลตามลำดับ

12.3 ระดับชั้น การอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเอง และการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล ร่วมกันทำนายพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมได้ร้อยละ 10 โดยปัจจัยที่สามารถทำนายได้ดีที่สุดคือ ระดับชั้น รองลงมาคือ การอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเอง และการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลตามลำดับ

จากการวิเคราะห์ในกลุ่มย่อย 12 กลุ่มพบว่า ตัวแปรที่สามารถทำนายพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมได้เกือบทุกกลุ่มย่อยคือ ระดับชั้น

13. ระดับชั้น สามารถทำนายการเกิดพฤติกรรมเอื้อสังคมแบบไม่ร้องขอได้ร้อยละ 24

อภิปรายผล

1. จากสมมติฐานข้อ 1 นักเรียนประถมศึกษาตอนต้นมีพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมมากกว่านักเรียนอนุบาล ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนประถมศึกษาตอนต้นและนักเรียนอนุบาลมีพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมต่างกัน โดยนักเรียนประถมศึกษาตอนต้นมีพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมมากกว่านักเรียนอนุบาล ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานของผู้วิจัย และสอดคล้องกับงานวิจัยของสุมาลี วงศ์ษา (2550) ได้ศึกษาคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านความเมตตากรุณาของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครปฐม ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านความเมตตากรุณาสูงกว่านักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และงานวิจัยของ ยูคูเรล เซมิน (วันดี ละอองทิพรส. 2540 ; อ้างอิงจาก Ugurel-Semin. 1952) ได้ศึกษาทดลองการแบ่งปันลูกนัทให้กับตนเองและคนอื่นในเด็กอายุ 4-16 ปีพบว่าพฤติกรรมเห็นแก่ตัวลดน้อยลงตามอายุ ส่วนความเอื้อเพื่อจะเพิ่มขึ้นตามอายุจนถึงอายุจุดสูงสุดคือ 7 ปี แสดงให้เห็นว่าพฤติกรรมเอื้อสังคมนี้จะเพิ่มมากขึ้นในช่วงอายุ 6-7 ปี พฤติกรรมเอื้อสังคมจะเด่นชัดขึ้นไปตามอายุ และจากผลการศึกษาครั้งนี้ก็เป็นไปตามทฤษฎีพัฒนาการทางการรู้คิดของเพียเจต์เรื่องแนวคิดด้านการรู้คิดแบบไม่ยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง (decentration) ซึ่งเกิดขึ้นกับเด็กอายุระหว่าง 7-11 ปี ซึ่งจะตรงกับโครงสร้างของพัฒนาการด้านการหยั่งลึกทางสังคมที่แบ่งออกเป็น 5 ชั้น ในขั้นที่เด็กลดการยึดตนเองเป็นศูนย์กลางและมีพฤติกรรมเอื้อสังคมมากขึ้นจะอยู่ในระดับ 2 (อายุ 7 -12 ปี) คือ เด็กในระดับนี้เริ่มเข้าใจว่าบุคคลคนเดียวอาจมีความรู้สึกหรือทัศนคติต่อสถานการณ์หนึ่ง ๆ ได้หลายอย่างปะปนกัน สามารถเข้าใจว่าตนเองและผู้อื่นอาจสร้างทำ ระยะเวลาเด็กมีความสามารถเพิ่มขึ้นถึงระดับที่รู้จักนำเอาความคิดความรู้สึกของผู้อื่นที่เกี่ยวข้องกับการกระทำของตนเข้ามาพิจารณาด้วย หรือการรู้จักเอาใจเขามาใส่ใจเรา ความสามารถดังกล่าวนี้จะพัฒนาขึ้นในระบบการรู้คิดของบุคคลเป็นขั้น ตอนตามวัย (ตั้งแต่วัยเด็กถึงวัยรุ่น) และตามประสบการณ์ทางสังคมที่ได้รับ (งามตา วนิหนานนท์. 2545; อ้างอิงจาก Selman. 1980: 23-24) นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้วิเคราะห์เปรียบเทียบระดับชั้นกับพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมในกลุ่มย่อย 36 กลุ่ม (ตั้งตาราง 26-29 ในภาคผนวก ง) พบว่า นักเรียนชั้นอนุบาล 2 และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีพฤติกรรมช่วยเหลือแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติอย่างน้อยที่ระดับ .05 โดยนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีพฤติกรรมช่วยเหลือมากกว่านักเรียนชั้นอนุบาล 2 ในทุกกลุ่มย่อยยกเว้นในกลุ่มที่ไม่ทราบการศึกษาของบิดา มารดา มีการศึกษาระดับปริญญาและไม่ทราบการศึกษาของ

มารดา บิดาไม่ได้ประกอบอาชีพ ไม่ทราบอาชีพของมารดา และมีรายได้ของครอบครัวมากกว่า 20,000 บาท

นักเรียนชั้นอนุบาล 2 และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีพฤติกรรมแบ่งปันแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติอย่างน้อยที่ระดับ .05 โดยนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีพฤติกรรมแบ่งปันมากกว่านักเรียนชั้นอนุบาล 2 ในกลุ่มเพศชาย เพศหญิง มีมารดาและคนอื่นเป็นผู้ปกครอง ผู้ปกครองอายุ 31-40 ปีและมากกว่า 40 ปี มีจำนวนบุตร 2-3 คน ผู้ปกครองมีสถานภาพสมรสและหย่าร้าง เป็นครอบครัวเดี่ยวและขยาย บิดามีการศึกษาระดับประถมศึกษา มารดามีการศึกษาระดับประถมศึกษาและระดับปริญญา มารดาประกอบทุกอาชีพ และไม่ได้ประกอบอาชีพ และมีรายได้ของครอบครัวทุกกลุ่ม

นักเรียนชั้นอนุบาล 2 และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีพฤติกรรมปลอมโยนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติอย่างน้อยที่ระดับ .05 โดยนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีพฤติกรรมปลอมโยนมากกว่านักเรียนชั้นอนุบาล 2 ในกลุ่มเพศชาย เพศหญิง มีบิดาและมารดาเป็นผู้ปกครอง ผู้ปกครองอายุ 31-40 ปี มีจำนวนบุตร 0-3 คน ผู้ปกครองมีสถานภาพสมรส เป็นครอบครัวเดี่ยว บิดาและมารดามีการศึกษาระดับประถมศึกษา บิดาประกอบอาชีพรับจ้างและไม่ได้ประกอบอาชีพ รับจ้าง มารดาประกอบอาชีพรับจ้างและไม่ได้ประกอบอาชีพรับจ้าง และไม่ได้ประกอบอาชีพ และมีรายได้ของครอบครัวทุกกลุ่ม

นักเรียนชั้นอนุบาล 2 และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติอย่างน้อยที่ระดับ .05 โดยนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมมากกว่านักเรียนชั้นอนุบาล 2 ในทุกกลุ่มย่อยยกเว้นในกลุ่มที่มีคนอื่นเป็นผู้ปกครอง ผู้ปกครองอายุน้อยกว่า 31 ปี บิดาและมารดามีการศึกษาระดับอนุปริญญา ไม่ทราบการศึกษาของมารดา บิดาไม่ได้ประกอบอาชีพ ไม่ทราบอาชีพของมารดา และรายได้ของครอบครัวมากกว่า 20,000 บาท

2. จากสมมติฐานข้อ 2 นักเรียนที่มีเพศแตกต่างกันจะมีพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมต่างกัน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่มีเพศต่างกันมีพฤติกรรมการปลอมโยนและพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมต่างกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานของผู้วิจัยบางส่วน โดยนักเรียนเพศหญิงมีพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมและรายด้านมากกว่านักเรียนเพศชาย ถึงแม้ว่าพฤติกรรมเอื้อสังคมบางด้านจะแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ไวท์ดิง และ เอ็ดเวิร์ด (Eisenberg; & Fabes. 1998; อ้างอิงจาก Whiting; & Edwards. 1973) ได้ทำการศึกษาวิจัยแล้วพบว่า การให้ความช่วยเหลือ หรือสนับสนุนโดยทั่วไปแล้วผู้หญิงจะช่วยมากกว่าผู้ชาย แต่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญเฉพาะในเด็กที่มีอายุมากกว่า ไม่ใช่กับเด็กที่มีอายุน้อยกว่า และสอดคล้องกับงานวิจัยในประเทศส่วนใหญ่ผลการวิจัยปรากฏผลสอดคล้องกันว่า โดยรวมแล้ว นักเรียนหญิงเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมเชิงจริยธรรมมากกว่านักเรียนชาย (ดุจเดือน พันธุมนาวิน. 2551; อ้างอิงจากกัลยา ศรีปาน. 2542; ชัยณรงค์ ศรีสุข. 2545; ลักษณะเสด็จ ทองคำ. 2546) ซึ่งก็สอดคล้องกับงานวิจัยของ ลัดดาวัลย์ เกษมเนตร และวิลาสลักษณ์ ชวัลลีย์ (2524) ได้ศึกษา

วัฒนธรรมทางจิตใจของไทย 5 ด้านคือ ความซื่อสัตย์ การมีสัมมาคารวะต่อบิดามารดาและผู้อาวุโส ความเอื้อเฟื้อ ความกตัญญูทวดเทวี และการยึดบาปบุญกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่านักเรียนหญิงมีการอนุรักษ์วัฒนธรรมทางจิตใจทั้ง 5 ด้าน มากกว่านักเรียนชาย แต่จากการศึกษาครั้งนี้ นักเรียนที่มีเพศต่างกันมีพฤติกรรมพลอบโยนต่างกันเพียงด้านเดียว อาจเป็นเพราะเพศหญิงจะมีลักษณะนิสัยเห็นอกเห็นใจเมื่อเห็นผู้อื่นมีความทุกข์ พุดจาไพเราะ ถ้อยที่ถ้อยอาศัยจึงมักจะมีการพลอบโยนผู้อื่นมากกว่าเพศชาย นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้วิเคราะห์เปรียบเทียบเพศกับพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมในกลุ่มย่อย 36 กลุ่ม (ดังตาราง 30-33 ในภาคผนวก ง) พบว่านักเรียนเพศชายและนักเรียนเพศหญิงมีพฤติกรรมช่วยเหลือแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนเพศหญิงมีพฤติกรรมช่วยเหลือมากกว่านักเรียนเพศชาย ในกลุ่มนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

นักเรียนเพศชายและนักเรียนเพศหญิงมีพฤติกรรมการแบ่งปันแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนเพศหญิงมีพฤติกรรมการพลอบโยนมากกว่านักเรียนเพศชาย ในกลุ่มมีมารดาเป็นผู้ปกครอง มีจำนวนบุตร 2-3 คน เป็นครอบครัวเดี่ยว บิดามีการศึกษาระดับประถมศึกษา และมีรายได้ของครอบครัว 10,000-20,000 บาท

นักเรียนเพศชายและนักเรียนเพศหญิงมีพฤติกรรมการพลอบโยนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติอย่างน้อยที่ระดับ .05 โดยนักเรียนเพศหญิงมีพฤติกรรมการพลอบโยนมากกว่านักเรียนเพศชาย ในกลุ่มนักเรียนชั้นอนุบาล 2 มีมารดาเป็นผู้ปกครองอายุ 31-40 ปี มีจำนวนบุตร 2-3 คน ผู้ปกครองมีสถานภาพสมรส เป็นครอบครัวเดี่ยว บิดามีการศึกษาระดับประถมศึกษา มารดามีการศึกษาระดับมัธยมศึกษา บิดาประกอบอาชีพรับจ้าง และมีรายได้ของครอบครัว 10,000-20,000 บาท

นักเรียนเพศชายและนักเรียนเพศหญิงมีพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนเพศหญิงมีพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมมากกว่านักเรียนเพศชาย ในกลุ่มที่มีมารดาเป็นผู้ปกครองอายุ 31-40 ปี มีจำนวนบุตร 2-3 คน ผู้ปกครองมีสถานภาพสมรส เป็นครอบครัวเดี่ยว บิดามีการศึกษาระดับประถมศึกษา บิดาและมารดาประกอบอาชีพรับจ้าง และมีรายได้ของครอบครัว 10,000-20,000 บาท

3. จากสมมติฐานข้อ 3 และ 4 นักเรียนที่มีบิดามารดามีการศึกษาต่างกันจะมีพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมและรายด้านต่างกัน ผลการศึกษาพบว่านักเรียนที่บิดามารดามีการศึกษาต่างกันมีพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกันทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานของผู้วิจัย และสอดคล้องกับงานวิจัยของ อัล นีฟาซี และอบิต อับดุลเลาะห์ (Al - Nefacy, Abid Abdullah. 1989) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพัฒนาการทางจริยธรรม การรักษาระเบียบวินัยของพ่อแม่ และการศึกษาของพ่อแม่ ของนักศึกษาวิทยาลัยในประเทศซาอุดีอาระเบีย ผลการวิจัยพบว่า ระดับการศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กับการพัฒนาการทางจริยธรรมของลูก แต่ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของลัตดาวัลย์ เกษมเนตร และวิลาสลักษณ์ ชั่ววัลลี (2524) ได้ศึกษาวัฒนธรรมทางจิตใจของไทย 5 ด้านคือ ความซื่อสัตย์ การมีสัมมาคารวะต่อบิดามารดาและผู้อาวุโส

ความเอื้อเฟื้อ ความกตัญญูกตเวทีก และการยึดบาปบุญกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่า นักเรียนที่บิดามารดามีระดับการศึกษาสูง ได้รับการถ่ายทอดและมีการอนุรักษ์วัฒนธรรมทางจิตใจ ทั้ง 5 ด้านมากกว่านักเรียนที่บิดามารดามีระดับการศึกษาต่ำ แต่จากการวิเคราะห์เปรียบเทียบการอบรมเลี้ยงดูกับพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมและรายด้านในกลุ่มย่อยการศึกษาของบิดาและมารดา พบว่า นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคม แบบรักสนับสนุน แบบใช้เหตุผล และแบบให้พึ่งตนเองต่างกัน และบิดามารดามีการศึกษาต่างกันมีพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน (ดังตาราง 34-49 ในภาคผนวก ง) แสดงให้เห็นว่าการศึกษาของบิดามารดาเพียงอย่างเดียวอาจจะไม่ได้ส่งผลต่อพฤติกรรมเอื้อสังคมของนักเรียนมากนัก แต่ย่อมขึ้นอยู่กับ การอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาด้วย ถึงแม้บิดามารดามีการศึกษาสูงแต่อบรมเลี้ยงดูลูกแบบรัก สนับสนุนน้อยก็ทำให้เด็กมีพฤติกรรมเอื้อสังคมไม่ต่างจากบิดามารดาที่มีการศึกษาต่ำแล้วอบรม เลี้ยงดูแบบเดียวกัน

4. จากสมมติฐานข้อ 5 นักเรียนที่บิดามีอาชีพต่างกันมีพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมและ รายด้านแตกต่างกัน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่บิดามีอาชีพต่างกันมีพฤติกรรมช่วยเหลือ แยกต่างหาก โดยนักเรียนที่บิดามีอาชีพรับราชการมีพฤติกรรมเอื้อสังคมด้านการช่วยเหลือสูงกว่า นักเรียนที่ไม่ทราบอาชีพของบิดา ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานของผู้วิจัยบางส่วน ซึ่งนักเรียนที่ไม่ ทราบอาชีพบิดานั้น เป็นกลุ่มตัวอย่างที่มาจากครอบครัวหย่าร้างหรือบิดาเสียชีวิต ทำให้ฐานะ เศรษฐกิจทางครอบครัวเป็นไปอย่างลำบาก เพราะขาดหัวหน้าครอบครัวไป มารดาก็ต้องทำงาน หนักมากขึ้นเพื่อคอยหาเลี้ยงครอบครัว ดังนั้นเด็กจึงอาจถูกอบรมสั่งสอนให้รู้จักช่วยเหลือตัวเองและ ครอบครัวมากกว่าจะไปช่วยเหลือผู้อื่น เมื่อเปรียบเทียบกับนักเรียนในกลุ่มที่บิดามีอาชีพรับราชการ ซึ่งเป็นอาชีพที่มีเกียรติ ต้องรับใช้ประชาชน บิดาจึงต้องอบรมสั่งสอนให้บุตรของตนมีน้ำใจ และคอย ช่วยเหลือผู้อื่นที่เดือดร้อนหรือต้องการความช่วยเหลือ และบิดาเป็นต้นแบบที่ดีให้กับบุตรอยู่เสมอ ประกอบกับอาชีพรับราชการเป็นอาชีพที่มีหน้ามีตา เป็นที่เคารพและน่าเชื่อถือ บิดาจึงต้องคอย รักษาชื่อเสียงและหน้าตาของตนโดยการอบรมสั่งสอนบุตรให้มีพฤติกรรมช่วยเหลือผู้อื่น ส่วน นักเรียนที่บิดามีอาชีพต่างกันแต่มีพฤติกรรมการแบ่งปัน การปลอบโยน และพฤติกรรมเอื้อสังคม โดยรวมไม่แตกต่างกันนั้น อาจจะเป็นเพราะขึ้นอยู่กับ การอบรมเลี้ยงดูของครอบครัวก็เป็นได้ เพราะ จากการวิเคราะห์เปรียบเทียบการอบรมเลี้ยงดูกับพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมในกลุ่ม ย่อยอาชีพของบิดาและมารดา พบว่า นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคม แบบรักสนับสนุน และแบบให้พึ่งตนเองต่างกัน และบิดามารดามีอาชีพต่างกันมีพฤติกรรมเอื้อสังคม รายด้านและโดยรวมต่างกัน (ดังตาราง 34-49 ในภาคผนวก ง)

5. จากสมมติฐานข้อ 6 นักเรียนที่มารดามีอาชีพต่างกันมีพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและ โดยรวมต่างกัน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่มารดามีอาชีพต่างกันมีพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้าน และโดยรวมไม่แตกต่างกันทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานของผู้วิจัย ผู้วิจัย เห็นว่าอาจเป็นเพราะ อาชีพของมารดานั้นบ่งบอกไม่ได้ว่าอาชีพใดจะทำให้เด็กมีพฤติกรรมเอื้อ สังคมมากกว่ากัน แต่กลับขึ้นอยู่กับ การอบรมเลี้ยงดูมารดามากกว่า เพราะมารดาเป็นบุคคลที่สำคัญ

ในการอบรมเลี้ยงดูบุตรไม่ว่าจะเป็นอาชีพใดถ้ามารดามีการอบรมเลี้ยงดูที่เหมาะสมก็จะทำให้บุตรมีพฤติกรรมเอื้อสังคมได้ ซึ่ง ฟรอยด์ (ทิตนา แชมณี. 2535; อ้างอิงจาก Freud. 1949) ได้กล่าวถึงความสำคัญของวัย 5 ปีแรกของชีวิตว่าเป็นวัยที่สำคัญที่สุดของชีวิต เขาเชื่อว่าวัยนี้เป็นรากฐานของการพัฒนาการด้านบุคลิกภาพ และบุคคลที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดเด็ก คือ มารดา จะเป็นผู้มีอิทธิพลอย่างสูงต่อบุคลิกภาพและพฤติกรรมของเด็ก ถ้าเด็กได้รับการอบรมเลี้ยงดูอย่างดี ผ่านพัฒนาการทุกขั้นตอนอย่างราบรื่น เด็กก็จะมีพฤติกรรมเอื้อสังคมอยู่ในวัยต่อ ๆ ไปซึ่งสอดคล้องกับการวิเคราะห์เปรียบเทียบการอบรมเลี้ยงดูกับพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมและรายด้านในกลุ่มย่อยอาชีพของบิดาและมารดา พบว่า นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคมแบบรักสนับสนุน และแบบให้พึ่งตนเองต่างกัน และมารดามีอาชีพต่างกันมีพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมต่างกัน (ดังตาราง 34-49 ในภาคผนวก ง)

6. จากสมมติฐานข้อ 7 นักเรียนที่มีรายได้ของครอบครัวต่างก็มีพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมต่างกัน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่มีรายได้ของครอบครัวต่างก็มีพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมไม่แตกต่างกันทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานของผู้วิจัย และไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของจิราพร จิรบุญดิลก (2531) ได้ศึกษาคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของเด็กในแผนพัฒนาเด็กแห่งชาติจากหนังสือสำหรับเด็กที่ชนะการประกวด และวิเคราะห์องค์ประกอบที่ส่งผลต่อคุณลักษณะที่พึงประสงค์ ตัวอย่างคือหนังสืออ่านสำหรับเด็กวัยรุ่น 11-14 ปี ผลการวิเคราะห์พบคุณลักษณะที่พึงประสงค์ 10 ด้าน เรียงลำดับจากที่พบมากและรองลงไปตามลำดับ ได้แก่ ความเมตตา กรุณา ความเสียสละ ความอดุสาหะ ความซื่อสัตย์ ความมีเหตุผล การรักษาระเบียบวินัย ความกตัญญู กตเวทิตะ ความรับผิดชอบ ความสามัคคี และการประหยัด ตัวแปรที่ส่งผลต่อคุณลักษณะที่พึงประสงค์ดังกล่าวได้แก่ ระดับการศึกษา ครูฐานะทางครอบครัว ผู้เลี้ยงดู วิธีการอบรมเลี้ยงดู สภาพแวดล้อมของโรงเรียน อิทธิพลของตัวแบบความกระตือรือร้น ความมุ่งมั่นอนาคต และเจตคติต่อกฎหมาย ความเป็นระเบียบ และศีลห้า ผู้วิจัยเห็นว่าอาจเป็นเพราะ รายได้ของครอบครัวกลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยนำมาศึกษา ส่วนใหญ่มีรายได้ไม่เกิน 20,000 บาท ซึ่งถือว่าเป็นรายได้ระดับปานกลาง จึงทำให้พฤติกรรมเอื้อสังคมไม่แตกต่างกัน และถึงแม้ครอบครัวจะมีรายได้ต่ำแต่ถ้าผู้ปกครองมีการอบรมเลี้ยงดูที่เหมาะสมก็จะทำให้บุตรมีพฤติกรรมเอื้อสังคมได้ ซึ่งสอดคล้องกับกับการวิเคราะห์เปรียบเทียบการอบรมเลี้ยงดูกับพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมและรายด้านในกลุ่มย่อยรายได้ของครอบครัว พบว่า นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคม แบบรักสนับสนุน และแบบให้พึ่งตนเองต่างกัน และมีรายได้ของครอบครัวต่างก็มีพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมต่างกัน (ดังตาราง 34-49 ในภาคผนวก ง) แสดงว่า รายได้ของครอบครัวเพียงอย่างเดียวอธิบายพฤติกรรมเอื้อสังคมไม่ได้ แต่เมื่อพิจารณาการอบรมเลี้ยงดูในกลุ่มย่อยรายได้ของครอบครัวต่างกันทำให้เห็นถึงความแตกต่างของพฤติกรรมเอื้อสังคม

7. จากสมมติฐานข้อ 8 นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคมต่างกันมีพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมและรายด้านต่างกัน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการ

อบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคมต่างกันมีพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมและรายด้านต่างกัน โดยนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคมมากมีพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมและรายด้านมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมน้อย ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานของผู้วิจัย จากการศึกษาของแบนดูรา (Bandura) ได้มีความเชื่อว่าอิทธิพลที่มีผลมากที่สุดต่อการแสดงพฤติกรรมเอื้อสังคมของเด็กคือ พฤติกรรมของบุคคลอื่นอันเป็นต้นแบบของสังคมที่เด็กพบเห็น สอดคล้องกับงานวิจัยของโรเซนฮานและไวท์ (วันดี ละองงทิวพรส. 2540; อ้างอิงจาก Rosenhan; & White. 1967) พบว่า 47.5% ของเด็กที่ได้เห็นต้นแบบแสดงพฤติกรรมการบริจาค เด็กเหล่านี้จะบริจาคของขวัญให้กับกองทุนเด็กพิการเมื่อต้นแบบไม่อยู่ และเด็กในกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้เห็นต้นแบบแสดงพฤติกรรมการบริจาค่นั้นพบว่า ไม่มีเด็กในกลุ่มควบคุมบริจาคของขวัญให้กับกองทุนเด็กพิการ งานวิจัยของสุทธิชัย เดชสุวรรณนิธิ (2537) ได้ศึกษาผลของการใช้เทคนิคแม่แบบที่มีต่อความเสียหายของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยแบ่งเป็นกลุ่มควบคุมที่ได้รับการดูวิดีโอที่ตัวละครมีอายุรุ่นราวคราวเดียวกับเด็กในกลุ่มตัวอย่างซึ่งกำลังแสดงพฤติกรรมเกี่ยวกับความเสียหาย กับกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนปกติ ผลวิจัยพบว่า นักเรียนมีความเสียหายสูงขึ้นหลังจากได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ และสอดคล้องกับงานวิจัยของสารภี โชติรัตน์ (2541) ได้ทำการศึกษาพฤติกรรมจริยธรรม 3 ด้านคือ ความซื่อสัตย์ ระเบียบวินัย และความเอื้อเฟื้อ(รวมการให้อภัย) ของนักเรียนอนุบาลโดยใช้ต้นแบบ เกม สถานการณ์จำลอง ผลพบว่าเด็กมีพฤติกรรมจริยธรรมมากขึ้นหลังมีการฝึกพฤติกรรม ผู้วิจัยเห็นว่า การที่ผู้ปกครองปลูกฝังให้เด็กมีพฤติกรรมเอื้อสังคม รวมทั้งให้เด็กมีทัศนคติที่ดีต่อพฤติกรรมเอื้อสังคม ตลอดจนการเป็นต้นแบบที่ดี เป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งที่จะทำให้เด็กมีพฤติกรรมเอื้อสังคมมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้วิเคราะห์เปรียบเทียบการอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคมกับพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมและรายด้านในกลุ่มย่อย 37 กลุ่ม (ตั้งตาราง 34-37 ในภาคผนวก ง) พบว่า นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคมต่างกันมีพฤติกรรมการช่วยเหลือแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคมมากมีพฤติกรรมการช่วยเหลือมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคมน้อย ในกลุ่มที่มีมารดาเป็นผู้ปกครอง ผู้ปกครองมีอายุ 1-30 ปี มีจำนวนบุตร 0-1 คนและมากกว่า 3 คน ผู้ปกครองมีสถานภาพสมรส บิดาและมารดามีการศึกษาระดับอนุปริญญา บิดาไม่ได้ประกอบอาชีพรับจ้าง และมีรายได้ของครอบครัว 10,000-20,000 บาท

นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคมต่างกันมีพฤติกรรมการแบ่งปันแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคมมากมีพฤติกรรมการแบ่งปันมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคมน้อย ในกลุ่มนักเรียนอนุบาล 2 มีมารดาเป็นผู้ปกครองมีอายุ 1-30 ปี มีจำนวนบุตรมากกว่า 3 คน ลักษณะครอบครัวเป็นครอบครัวขยาย ผู้ปกครองมีสถานภาพสมรส บิดามีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาและอนุปริญญา บิดาและมารดาไม่ได้ประกอบอาชีพรับจ้าง

นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคมต่างกันมีพฤติกรรมการพลอบโยนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดู

แบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคมมากมีพฤติกรรมการปลอมโยนมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคมน้อย ในกลุ่มนักเรียนอนุบาล 2 ทั้งเพศชายและเพศหญิง มีมารดาเป็นผู้ปกครอง ผู้ปกครองมีอายุ 1-30 ปี มีจำนวนบุตร 0-1 คนและมากกว่า 3 คน มีสถานภาพสมรสและหย่าร้าง เป็นครอบครัวขยาย บิดามีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาและอนุปริญญา มารดามีการศึกษาระดับอนุปริญญา บิดาประกอบอาชีพรับจ้าง และมีรายได้ของครอบครัว 10,000-20,000 บาท

นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคมต่างกันมีพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคมมากมีพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคมน้อย ในกลุ่มนักเรียนอนุบาล 2 เพศชาย มีมารดาเป็นผู้ปกครอง ผู้ปกครองมีอายุ 1-30 ปี มีจำนวนบุตร 0-1 คนและมากกว่า 3 คน ผู้ปกครองมีสถานภาพสมรส เป็นครอบครัวขยาย บิดามีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาและอนุปริญญา บิดาและมารดาไม่ได้ประกอบอาชีพรับจ้าง และมีรายได้ของครอบครัว 10,000-20,000 บาท

8. จากสมมติฐานข้อ 9 นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนมากจะมีพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมและรายด้านมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนน้อย ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนต่างกันมีพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมและรายด้านต่างกัน โดยนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนมากมีพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมและรายด้านมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนน้อย ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานของผู้วิจัย สอดคล้องกับงานวิจัยของฮอฟแมน และเบคเคอร์ (ดวงเดือน พันธุมนาวิน, อรพินทร์ ชูชม และงามตา วรินทร์านนท์. 2528. 5; อ้างอิงจาก Hoffman. 1963 , Becker. 1964) สรุปว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนนั้นพบมากในการรายงานของบิดามารดาที่มีบุตรที่มีความรับผิดชอบสูงเมื่อทำผิดยอมสารภาพผิด และรู้สึกอายในการทำผิด นอกจากนั้นเด็กเหล่านี้ยังก้าวร้าวน้อยและให้ความร่วมมือกับผู้อื่นมากด้วย งานวิจัยของอาเรียล และโรเบิร์ต (Ariel; & Robert. 2006) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมเอื้อสังคมของเด็กกับอารมณ์และระเบียบวินัยของพ่อแม่ที่มีต่อเด็ก โดยศึกษาทั้งเด็กฝาแฝดอายุ 3, 4 และ 7 ปี พบว่าทุกกลุ่มอายุ พ่อแม่ที่เป็นบวกกับเด็กมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมเอื้อสังคม และพ่อแม่ที่เป็นลบกับเด็กมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเอื้อสังคม และงานวิจัยของลัดดาวัลย์ เกษมเนตร และวิลาสลักษณ์ ชวัลลีย์ (2524) ได้ศึกษาได้ศึกษาวัฒนธรรมทางจิตใจของไทย 5 ด้าน คือ ความซื่อสัตย์ การมีสัมมาคารวะต่อบิดามารดาและผู้อาวุโส ความเอื้อเฟื้อ ความกตัญญูทเวท และการยึดบาปบุญกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่า นักเรียนที่ถูกอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนมีคะแนนทั้ง 5 ด้านสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนน้อยอย่างเด่นชัด ผู้วิจัยเห็นว่า การที่ผู้ปกครองปฏิบัติต่อเด็ก โดยการแสดงความรักใคร่ เอาใจใส่ทุกข์สุขของเด็ก มีความใกล้ชิดและได้ทำกิจกรรมต่าง ๆ ร่วมกัน ให้การช่วยเหลือสนับสนุนและยอมรับความสามารถของเด็ก จะทำให้เด็กรู้จักการช่วยเหลือ แบ่งปัน และปลอมโยนผู้อื่นเพราะตัวเด็กเองก็ได้รับการปฏิบัติเช่นนั้นเหมือนกัน เด็กจึงเรียนรู้ที่จะแสดงพฤติกรรมนั้นให้กับผู้อื่น นอกจากนี้ผู้วิจัย

ยังได้วิเคราะห์เปรียบเทียบการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนกับพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมในกลุ่มย่อย 37 กลุ่ม (ดังตาราง 38-41 ในภาคผนวก ง) พบว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนต่างกันมีพฤติกรรมช่วยเหลือแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนมากมีพฤติกรรมช่วยเหลือมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนน้อย ในกลุ่มนักเรียนอนุบาล 2 เพศชาย มีมารดาหรือคนอื่นเป็นผู้ปกครอง มีจำนวนบุตร 0-1 คน ผู้ปกครองมีสถานภาพสมรสและหย่าร้าง บิดามีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาและอนุปริญญา มารดามีการศึกษาระดับอนุปริญญา บิดาประกอบอาชีพรับจ้าง

นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนต่างกันมีพฤติกรรมการแบ่งปันแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนมากมีพฤติกรรมการแบ่งปันมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนน้อย ในกลุ่มนักเรียนอนุบาล 2 เพศชาย มีมารดาเป็นผู้ปกครอง ผู้ปกครองอายุ 1-30 ปี มีจำนวนบุตร 0-1 คน ผู้ปกครองมีสถานภาพสมรสและหย่าร้าง เป็นครอบครัวขยาย บิดามีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาและอนุปริญญา บิดาและมารดาประกอบอาชีพรับจ้าง และมีรายได้ของครอบครัว 10,000-20,000 บาท

นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนต่างกันมีพฤติกรรมการปลอมโยนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนมากมีพฤติกรรมการปลอมโยนมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนน้อย ในกลุ่มนักเรียนอนุบาล 2 เพศชาย มีมารดาเป็นผู้ปกครอง ผู้ปกครองอายุ 1-30 ปีและอายุ 31-40 ปี มีจำนวนบุตร 0-1 คนและมากกว่า 3 คน ผู้ปกครองมีสถานภาพสมรสและหย่าร้าง เป็นครอบครัวเดี่ยวและครอบครัวขยาย บิดามีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาและอนุปริญญา มารดามีการศึกษาระดับประถมศึกษา บิดาและมารดาประกอบอาชีพรับจ้าง และมีรายได้ของครอบครัวน้อยกว่า 10,000บาท

นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนต่างกันมีพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนมากมีพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนน้อย ในกลุ่มนักเรียนอนุบาล 2 เพศชาย มีมารดาเป็นผู้ปกครอง ผู้ปกครองอายุ 1-30 ปี มีจำนวนบุตร 0-1 คน ผู้ปกครองมีสถานภาพสมรสและหย่าร้าง เป็นครอบครัวเดี่ยวและครอบครัวขยาย บิดามีการศึกษาระดับมัธยมและอนุปริญญา มารดามีการศึกษาอนุปริญญา บิดาประกอบอาชีพรับจ้าง ส่วนมารดาประกอบอาชีพรับจ้างและไม่ได้ประกอบอาชีพรับจ้าง มีรายได้ของครอบครัวน้อยกว่า 10,000บาท และ 10,000-20,000 บาท

9. จากสมมติฐานข้อ 10 นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมากจะมีพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมและรายด้านมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเหตุผลน้อย ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลต่างกันมีพฤติกรรมการแบ่งปันและพฤติกรรมการปลอมโยนต่างกัน โดยนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมากมี

พฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมและรายด้านมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลน้อย ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานของผู้วิจัยบางส่วน สอดคล้องกับงานวิจัยของดวงเดือน พันธุมนาวิณ และเพ็ญแข ประจวบจันทึก (2520) ที่ได้ศึกษาบ่อเกิด และพัฒนาการทางจริยธรรมของเยาวชนไทย ในกรุงเทพฯ มีอายุตั้งแต่ 11 ปี ถึง 25 ปี โดยแบ่งผู้ถูกศึกษาตามลักษณะทางสังคมและวิธีการถูกอบรมเลี้ยงดูมากมายหลายประการ ผลการวิจัยแสดงว่าการถูกอบรมเลี้ยงดูแบบรักมากและใช้เหตุผลมากมีความสัมพันธ์กับการมีเหตุผลเชิงจริยธรรมสูงของผู้ศึกษาทุกระดับอายุ งานวิจัยของชมพูนุท ศรีเสาวลักษณ์ (2530) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูกับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม พร้อมทั้งเปรียบเทียบความแตกต่างของการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมตามตัวแปรเพศและอายุ กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาที่มีอายุ 12, 14 และ 16 ปี จากกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษาส่วนกลางที่ 11/7 กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2529 ผลการวิจัยพบว่า มีความสัมพันธ์ทางบวกระหว่างการเลี้ยงดูแบบให้เหตุผลกับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม ในนักเรียนอายุ 12 และ 14 ปี แต่ไม่พบลักษณะความสัมพันธ์ดังกล่าวในนักเรียนอายุ 16 ปี และจากการประมวลผลการวิจัยหลาย ๆ ครั้งเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล (ดวงเดือน พันธุมนาวิณ, อรพินทร์ ชูชม; และงามตา วรินทร์านนท์. 2528; อ้างอิงจาก Staub. 1975, Hower. 1980) ก็พบผลเช่นเดียวกันว่าการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมีความสำคัญต่อจริยธรรมของเด็ก โดยเฉพาะเมื่อพิจารณาควบคู่ไปกับการอบรมเลี้ยงดูแบบอื่น ๆ แต่ผู้วิจัยได้วิเคราะห์เปรียบเทียบการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลกับพฤติกรรมการช่วยเหลือและพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมในกลุ่มย่อย 35 กลุ่ม (ตั้งตาราง 42-45 ในภาคผนวก ง) พบว่า ในกลุ่มนักเรียนที่เป็นเพศชาย บิดามีการศึกษาระดับอนุปริญญา มารดามีการศึกษาระดับปริญญาตรี และได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลต่างกันมีพฤติกรรมการช่วยเหลือต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมากจะมีพฤติกรรมการช่วยเหลือมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลน้อย

ในกลุ่มนักเรียนที่เป็นเพศชาย มีมารดาเป็นผู้ปกครองและอายุ 31-40 ปี มีบุตรมากกว่า 4 คน บิดามีการศึกษาระดับอนุปริญญา และได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลต่างกันมีพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมากจะมีพฤติกรรมการเอื้อสังคมโดยรวมมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลน้อย

10. จากสมมติฐานข้อ 11 นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองเร็วจะมีพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมและรายด้านมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองช้า ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองต่างกันมีพฤติกรรมการช่วยเหลือแตกต่างกัน โดยนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองช้ามีพฤติกรรมการช่วยเหลือมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองเร็ว ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานของผู้วิจัย

จากการศึกษาครั้งนี้พบว่านักเรียนมีพฤติกรรมช่วยเหลือต่างกันเมื่อได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลต่างกันนั้น เป็นเพราะเด็กรู้จักช่วยเหลือตนเอง และเมื่อรู้จักช่วยเหลือตนเองแล้ว เด็กก็จะเริ่มเรียนรู้การช่วยผู้อื่น และการที่เด็กรู้จักช่วยเหลือตนเองและคนในบ้านแล้ว เด็กก็จะมีแนวโน้มที่จะช่วยเหลือคนอื่นนอกบ้านด้วย (Eisenberg; & Fabes. 1998) แต่การที่นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองซ้ำมีพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมและรายด้านมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองเร็ว เป็นเพราะผู้ปกครองของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างชั้นอนุบาล 2 จะรายงานการฝึกให้เด็กพึ่งตนเองในระดับอายุน้อย ๆ เพราะนักเรียนมีอายุไม่เกิน 7 ปี ส่วนผู้ปกครองของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างประถมศีกษาปีที่ 3 จะรายงานการฝึกให้เด็กพึ่งตนเองในระดับอายุที่มากกว่า เพราะนักเรียนมีอายุจนถึง 10 ปี ดังนั้นคะแนนค่าเฉลี่ยของการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองของนักเรียนประถมศีกษาปีที่ 3 มากกว่านักเรียนอนุบาล 2 ประกอบกับผลจากการศึกษาในสมมติฐานข้อที่ 1 (ดังตาราง 5) พบว่า นักเรียนประถมศีกษาตอนต้นและนักเรียนอนุบาลมีพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมและรายด้านต่างกัน จึงทำให้นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองซ้ำมีพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมและรายด้านมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองเร็ว

และถึงแม้ว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองต่างกันจะมีพฤติกรรมการแบ่งปัน การปลอมโยน และพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมไม่แตกต่างกัน แต่ผู้วิจัยได้วิเคราะห์เปรียบเทียบการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองกับพฤติกรรมการแบ่งปัน การปลอมโยน และพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมในกลุ่มย่อย 38 กลุ่ม (ดังตาราง 46-49 ในภาคผนวก ง) พบว่า ในกลุ่มนักเรียนชั้นประถมศีกษาปีที่ 3 มารดามีการศีกษาระดับประถม ปริญญาตรี และไม่ทราบ บิดามีอาชีพรับจ้าง และอาชีพอื่น ๆ ที่ไม่ใช่รับจ้าง มารดามีอาชีพรับจ้าง และไม่ทราบ รายได้ของครอบครัวน้อยกว่า 10,000 บาท และได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองต่างกันมีพฤติกรรมการแบ่งปันต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองซ้ำจะมีพฤติกรรมการแบ่งปันมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองเร็ว

นักเรียนชั้นประถมศีกษาปีที่ 3 ไม่ทราบการศีกษาของบิดา บิดามีอาชีพรับจ้าง และไม่ทราบอาชีพ และได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองต่างกันมีพฤติกรรมการปลอมโยนต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองซ้ำจะมีพฤติกรรมการปลอมโยนมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองเร็ว

นักเรียนชั้นประถมศีกษาปีที่ 3 เป็นเพศชาย ผู้ปกครองมีอายุ 31-40 ปีและมีบุตรมากกว่า 4 คน ลักษณะครอบครัวเป็นครอบครัวเดี่ยว บิดามีการศีกษาระดับมัธยมศึกษา มารดามีการศีกษาระดับประถมศีกษา และไม่ทราบ บิดามีอาชีพรับจ้าง มารดามีอาชีพรับจ้าง และไม่ทราบอาชีพ มีรายได้ของครอบครัวน้อยกว่า 10,000 บาท และได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองต่างกันมีพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองซ้ำจะมีพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองเร็ว

11. จากสมมติฐานข้อ 12 มีปัจจัยอย่างน้อย 1 ตัวที่สามารถทำนายพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมและรายด้านได้

11.1 ปัจจัยที่สามารถทำนายพฤติกรรมการช่วยเหลือ ได้แก่ ระดับชั้น เพียงตัวเดียว หมายความว่า นักเรียนประถมศึกษาปีที่ 3 มีพฤติกรรมการช่วยเหลือมากกว่านักเรียนอนุบาล 2 ซึ่งก็สอดคล้องกับผลการศึกษาคั้งนี้ที่พบว่า นักเรียนประถมศึกษาตอนต้นมีพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมมากกว่านักเรียนอนุบาล (ดังตาราง 5) นอกจากนี้จากการวิเคราะห์ปัจจัยในการทำนายพฤติกรรมการช่วยเหลือในกลุ่มย่อย 12 กลุ่ม ดังตาราง 22 พบว่าระดับชั้น สามารถทำนายพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมได้ในเกือบทุกกลุ่มย่อย ได้แก่ กลุ่มนักเรียนที่บิดาประกอบอาชีพรับจ้าง และไม่ได้ประกอบอาชีพรับจ้าง มารดาประกอบอาชีพรับจ้าง ไม่ได้ประกอบอาชีพรับจ้าง และไม่ได้ประกอบอาชีพ ผู้ปกครองมีสถานภาพสมรสและหย่าร้าง มีบิดาหรือมารดาหรือบุคคลอื่นเป็นผู้ปกครอง

11.2 ปัจจัยที่สามารถทำนายพฤติกรรมการแบ่งปัน ได้แก่ ระดับชั้น และการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล พบว่า ระดับชั้น สามารถทำนายพฤติกรรมการแบ่งปันได้มากที่สุด หมายความว่า นักเรียนประถมศึกษาปีที่ 3 มีพฤติกรรมการแบ่งปันมากกว่านักเรียนอนุบาล 2 และจากการวิเคราะห์ปัจจัยในการทำนายพฤติกรรมการแบ่งปันในกลุ่มย่อย 12 กลุ่ม ดังตาราง 22 พบว่า ระดับชั้น สามารถทำนายพฤติกรรมการแบ่งปันในกลุ่มย่อยเกือบทุกกลุ่ม ได้แก่ กลุ่มนักเรียนที่บิดาประกอบอาชีพรับจ้างและไม่ได้ประกอบอาชีพรับจ้าง มารดามีอาชีพรับจ้าง ไม่ได้ประกอบอาชีพรับจ้าง และไม่ได้ประกอบอาชีพ ผู้ปกครองมีสถานภาพสมรสและหย่าร้าง มีบิดาหรือมารดาเป็นผู้ปกครอง ซึ่งก็สอดคล้องกับผลการศึกษาคั้งนี้ที่พบว่า นักเรียนประถมศึกษาตอนต้นมีพฤติกรรมการแบ่งปันมากกว่านักเรียนอนุบาล (ดังตาราง 5) เนื่องจากเมื่อเด็กมีอายุมากขึ้นเด็กจะลดการยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง และรู้จักการแบ่งปันมากขึ้น เพราะเด็กจะเรียนรู้จากประสบการณ์ทางสังคม อย่างเช่นในวัยเด็ก เด็กจะแบ่งปันสิ่งของเล็ก ๆ น้อยให้กับผู้อื่น เพราะต้องการให้ผู้อื่นรักเป็นที่ยอมรับของผู้อื่น หรือต้องคำชมเชยเป็นรางวัล แต่เมื่อเด็กโตขึ้นเด็กก็จะเริ่มเรียนรู้ว่าการแบ่งปันนั้นเป็นสิ่งที่ควรกระทำ เป็นสิ่งสำคัญของการอยู่ร่วมกันในสังคม

การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล สามารถทำนายพฤติกรรมการแบ่งปันได้รองลงมา หมายความว่า ยิ่งได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมาก ยิ่งมีพฤติกรรมการแบ่งปันมาก และจากการวิเคราะห์ปัจจัยในการทำนายพฤติกรรมการแบ่งปันในกลุ่มย่อย 12 กลุ่ม ดังตาราง 22 พบว่าการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเอง สามารถทำนายพฤติกรรมการแบ่งปันได้ในกลุ่มที่นักเรียนมีบิดาไม่ได้ประกอบอาชีพรับจ้าง ผู้ปกครองมีสถานภาพสมรส และมีมารดาเป็นผู้ปกครอง เนื่องจากถ้าผู้ปกครองอบรมเลี้ยงดูเด็กโดยให้เหตุผลของการกระทำว่าสิ่งใดควรกระทำหรือไม่ควรกระทำเพราะอะไร เด็กก็จะสามารถแบ่งปันให้กับผู้อื่นด้วยความเต็มใจ และกระทำไปด้วยความเคยชินจนเป็นนิสัย ซึ่งถ้าผู้ปกครองสอนให้เด็กรู้จักแบ่งปันให้กับคนในครอบครัวก่อน ต่อไปเด็กก็จะสามารถแบ่งปันให้กับคนอื่น ๆ ในสังคมได้

11.3 ปัจจัยที่สามารถทำนายพฤติกรรมการปลอบโยน ได้แก่ ระดับชั้น การอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเอง เพศ และการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล พบว่า ระดับชั้น สามารถทำนายพฤติกรรมการปลอบโยนได้ดีที่สุด หมายความว่า นักเรียนประถมศึกษาปีที่ 3 มีพฤติกรรมการปลอบโยนมากกว่านักเรียนอนุบาล 2 และจากการวิเคราะห์ปัจจัยในการทำนายพฤติกรรมการปลอบโยนในกลุ่มย่อย 12 กลุ่ม ดังตาราง 22 พบว่า ระดับชั้น สามารถทำนายพฤติกรรมการปลอบโยนได้ในเกือบทุกกลุ่มย่อย ได้แก่ กลุ่มนักเรียนที่บิดาประกอบอาชีพรับจ้างและไม่ได้ประกอบอาชีพรับจ้าง มารดามีอาชีพรับจ้าง และไม่ได้ประกอบอาชีพรับจ้าง ผู้ปกครองมีสถานภาพสมรสและหย่าร้าง มีบิดาและมารดาเป็นผู้ปกครอง ซึ่งก็สอดคล้องกับผลการศึกษารั้งนี้ที่พบว่า นักเรียนประถมศึกษาตอนต้นมีพฤติกรรมการปลอบโยนมากกว่านักเรียนอนุบาล (ดังตาราง 5) และเนื่องจากพฤติกรรมการปลอบโยนต้องอาศัยการเรียนรู้ประสบการณ์ทางสังคม ว่าจะต้องทำอะไรถึงจะคลายความทุกข์ของผู้อื่นได้ ซึ่งเมื่อเด็กมีอายุเพิ่มมากขึ้น เด็กจะได้รับประสบการณ์ในการเรียนรู้วิธีการปลอบโยนจากการที่เป็นผู้ปลอบโยนผู้อื่น และเป็นผู้ที่ถูกปลอบโยน แล้วเด็กก็จะนำทักษะเหล่านี้มาใช้เมื่อเจอสถานการณ์จริง

การอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเอง สามารถทำนายพฤติกรรมการปลอบโยนได้รองลงมา หมายความว่า ยิ่งได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองซ้ำเท่าใด ก็จะมีพฤติกรรมการปลอบโยนมากเท่านั้น และจากการวิเคราะห์ปัจจัยในการทำนายพฤติกรรมการปลอบโยนในกลุ่มย่อย 12 กลุ่ม ดังตาราง 22 พบว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเอง สามารถทำนายพฤติกรรมการปลอบโยนได้ในกลุ่มนักเรียนที่บิดาไม่ได้ประกอบอาชีพรับจ้าง และมีมารดาเป็นผู้ปกครอง เนื่องจากเด็กสามารถพึ่งตนเองได้ จะเป็นเด็กจะรู้จักวิธีการแก้ปัญหาหรือวิธีการรับมือกับปัญหาต่าง ๆ ดังนั้นเมื่อเขาเห็นคนที่มีปัญหาหรือกำลังทุกข์ใจ เขาจึงรู้จักวิธีการจัดการกับปัญหานั้น ๆ ได้พอสมควร กล่าวคือ เขาสามารถจะเป็นผู้ปลอบโยนหรือพูดให้กำลังใจผู้อื่นได้เป็นอย่างดี

เพศ สามารถทำนายพฤติกรรมการปลอบโยนได้เป็นลำดับที่ 3 หมายความว่า เพศหญิงมีพฤติกรรมการปลอบโยนมากกว่าเพศชาย และจากการวิเคราะห์ปัจจัยในการทำนายพฤติกรรมการปลอบโยนในกลุ่มย่อย 12 กลุ่ม ดังตาราง 22 พบว่า เพศ สามารถทำนายพฤติกรรมการปลอบโยนได้ในกลุ่มนักเรียนที่บิดาประกอบอาชีพรับจ้าง มารดาประกอบอาชีพรับจ้าง ผู้ปกครองมีสถานภาพสมรส และมีมารดาเป็นผู้ปกครอง ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษารั้งนี้ที่พบว่า นักเรียนที่มีเพศต่างกันมีพฤติกรรมการปลอบโยนต่างกัน โดยนักเรียนเพศหญิงมีพฤติกรรมเอื้อปลอบโยนมากกว่านักเรียนเพศชาย และงานวิจัยส่วนใหญ่ซึ่งผลการวิจัยปรากฏผลสอดคล้องกันว่า โดยรวมแล้วนักเรียนหญิงเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมเชิงจริยธรรมมากกว่านักเรียนชาย (กัลยา ศรีปาน. 2542; ชัยณรงค์ ศรีสุข. 2545; ลักษณะเสด็จ ทองคำ. 2546; อ่างอิงจากดุงเดือน พันธุมนาวิน. 2551) และอาจเป็นเพราะโดยปกติทั่วไปแล้วเพศหญิงนั้นมักจะถูกคาดหวังและเชื่อว่าจะมีความรับผิดชอบมากกว่า สังคมมักจะคาดหวังว่าเพศหญิงจะมีความรู้สึกเห็นอกเห็นใจ อ่อนโยน พุดจาไพเราะนุ่มนวล และมีพฤติกรรมเอื้อสังคมมากกว่าเพศชาย จึงทำให้เพศหญิงถูกอบรมเลี้ยงดูมาในลักษณะเช่นนั้น เพศหญิงจึงมีทักษะในการปลอบโยนผู้อื่นดีกว่าเพศชาย

การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล สามารถทำนายพฤติกรรมการปลอบโยนได้เป็นลำดับสุดท้าย หมายความว่า ยิ่งได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมากเท่าใด ยิ่งมีพฤติกรรมการปลอบโยนมากเท่านั้น และจากการวิเคราะห์ปัจจัยในการทำนายพฤติกรรมปลอบโยนในกลุ่มย่อย 12 กลุ่ม ดังตาราง 22 พบว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล สามารถทำนายพฤติกรรมปลอบโยนได้ในกลุ่มนักเรียนที่บิดาประกอบอาชีพรับจ้าง มารดาประกอบอาชีพรับจ้าง และผู้ปกครองมีสถานภาพสมรส ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาคั้งนี้ที่พบว่า นักเรียนที่มีการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลต่างกัน มีพฤติกรรมการปลอบโยนต่างกัน โดยนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมากจะมีพฤติกรรมเอื้อปลอบโยนมาก เนื่องจากทักษะในการปลอบโยนโดยใช้คำพูดนั้นต้องอาศัยการพูดโน้มน้าว และเป็นเหตุเป็นผลเพื่อให้ผู้ฟังคล้อยตาม และคลายจากความทุกข์ใจหรือเป็นกังวล และจากการประมวลผลการวิจัยหลาย ๆ ครั้งเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล (ดวงเดือน พันธุมนาวิน, อรพินทร์ ชูชม; และงามตา วนิทานนท์. 2528; อ้างอิงจาก Staub. 1975, Hower. 1980) ก็พบผลเช่นเดียวกันว่าการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมีความสำคัญต่อจริยธรรมของเด็ก ดังนั้นถ้าครอบครัวมีการเลี้ยงดูเด็กอย่างมีเหตุมีผล ก็จะทำให้เด็กมีทักษะที่สามารถใช้ในการปลอบโยนมากกว่าเด็กที่ได้รับการเลี้ยงดูแบบใช้อารมณ์มากกว่าเหตุผล

11.4 ปัจจัยที่สามารถทำนายพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวม ได้แก่ ระดับชั้น การอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเอง และการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล พบว่า ระดับชั้น สามารถทำนายพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมได้ดีที่สุด หมายความว่า นักเรียนประถมศึกษาปีที่ 3 มีพฤติกรรมเอื้อสังคมมากกว่านักเรียนอนุบาล 2 และจากการวิเคราะห์ปัจจัยในการทำนายพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมในกลุ่มย่อย 12 กลุ่ม ดังตาราง 22 พบว่า ระดับชั้น สามารถทำนายพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมได้ในเกือบทุกกลุ่มย่อย ได้แก่ กลุ่มนักเรียนที่บิดาประกอบอาชีพรับจ้างและไม่ได้ประกอบอาชีพรับจ้าง มารดาประกอบอาชีพรับจ้าง ไม่ได้ประกอบอาชีพรับจ้าง และไม่ได้ประกอบอาชีพ ผู้ปกครองมีสถานภาพสมรสและหย่าร้าง มีบิดาและมารดาเป็นผู้ปกครอง ซึ่งก็สอดคล้องกับผลการศึกษาคั้งนี้ที่พบว่า นักเรียนประถมศึกษาตอนต้นมีพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมมากกว่านักเรียนอนุบาล (ดังตาราง 5) และจากทฤษฎีพัฒนาการทางการรู้คิดของเพียเจต์ กับพัฒนาการทางการหยั่งลึกทางสังคม แสดงให้เห็นว่าเมื่อเด็กยิ่งมีอายุมากขึ้น ก็จะมีพฤติกรรมเอื้อสังคมมากขึ้นตามไปด้วย เพราะจากความพร้อมทางสติปัญญา ทำให้เด็กรู้จักคิดวิเคราะห์มากขึ้น ได้รับประสบการณ์ทางสังคมมากขึ้น ได้เรียนรู้ถึงพฤติกรรมที่ควรแสดงออกเพื่อให้เป็นที่ยอมรับและสำคัญสำหรับการอยู่ร่วมกันในสังคม และแสดงให้เห็นว่าระดับชั้นนั้นสามารถทำนายพฤติกรรมเอื้อสังคมในนักเรียนทุกประเภท ไม่ว่าจะเป็นนักเรียนที่มีพื้นฐานครอบครัวเป็นอย่างไรก็ตาม ดังนั้นจึงควรปลูกฝังพฤติกรรมเอื้อสังคมตั้งแต่เด็ก เพื่อให้เด็กสามารถบรรลุตามขั้นของพัฒนาการทางจริยธรรม

การอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเอง สามารถทำนายพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมได้รองลงมา หมายความว่า ยิ่งได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองซ้ำเท่าใด ยิ่งมีพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมมากเท่านั้น และจากการวิเคราะห์ปัจจัยในการทำนายพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมใน

กลุ่มย่อย 12 กลุ่ม ดังตาราง 22 พบว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเอง สามารถทำนายพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมได้ในกลุ่มนักเรียนที่บิดาไม่ได้ประกอบอาชีพรับจ้าง และมีมารดาเป็นผู้ปกครอง ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยในครั้งนี้ที่พบว่า นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองซ้ำมีพฤติกรรมช่วยเหลือมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองเร็ว (ดังตาราง 5) เนื่องจากการที่เด็กได้ฝึกให้รู้จักช่วยเหลือตนเอง และบุคคลในครอบครัว ยิ่งจะทำให้เด็กเรียนรู้การแสดงออกที่จะช่วยเหลือผู้อื่นภายนอก เพราะเมื่อเด็กช่วยเหลือเองได้แล้วเด็กก็จะมีศักยภาพพร้อมที่จะช่วยเหลือผู้อื่นต่อไป

การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล สามารถทำนายพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมได้ลำดับสุดท้าย หมายความว่า ยิ่งได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมากเท่าใด ยิ่งมีพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมมากเท่านั้น และจากการวิเคราะห์ปัจจัยในการทำนายพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมในกลุ่มย่อย 12 กลุ่ม ดังตาราง 22 พบว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล สามารถทำนายพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมได้ในกลุ่มนักเรียนที่บิดามารดาหย่าร้างกัน เนื่องจากการที่บิดา มารดา หรือผู้เลี้ยงดูอธิบายให้เหตุผลแก่บุตร ในขณะที่มีการส่งเสริม หรือขัดขวางการกระทำของบุตรหรือลงโทษบุตร มีการให้รางวัลและลงโทษบุตรอย่างเหมาะสมกับการกระทำของบุตรมากกว่าที่จะปฏิบัติต่อบุตรตามอารมณ์ของตนเองนั้นจะทำให้เด็กได้เรียนรู้และเลียนแบบพฤติกรรมเอื้อสังคมได้อย่างเหมาะสม รู้ว่าพฤติกรรมใดควรกระทำหรือไม่ควรกระทำ ไม่ใช่ทำตามอารมณ์ของตน และผู้วิจัยเห็นว่าอาจเป็นเพราะ ถ้านักเรียนผู้ปกครองมีการหย่าร้างกัน แต่บิดามารดามีการปฏิบัติต่อบุตรด้วยเหตุผล อธิบายถึงสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นด้วยเหตุผล ยิ่งจะทำให้เด็กมีพฤติกรรมเอื้อสังคมมากกว่าการที่บิดามารดาปฏิบัติต่อบุตรตามอารมณ์ ซึ่งยิ่งจะส่งผลเสียทำให้เด็กกลายเป็นเด็กมีปัญหาได้

โดยสรุปจากผลการศึกษาพบว่า มีปัจจัยที่สามารถทำนายพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมและรายด้านได้ดีที่สุดคือ ระดับชั้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ จิราพร จิรบุญดิลก (2531) ได้ศึกษาคูณลักษณะที่พึงประสงค์ของเด็กในแผนพัฒนาเด็กแห่งชาติจากหนังสือสำหรับเด็กที่ชนะการประกวด และวิเคราะห์องค์ประกอบที่ส่งผลต่อคุณลักษณะที่พึงประสงค์ ตัวอย่างคือหนังสืออ่านสำหรับเด็กวัยรุ่น 11-14 ปี ผลการวิเคราะห์พบคุณลักษณะที่พึงประสงค์ 10 ด้าน เรียงลำดับจากที่พบมากและรองลงไปตามลำดับ ได้แก่ ความเมตตา กรุณา ความเสียสละ ความอดทน ความซื่อสัตย์ ความมีเหตุผล การรักษาระเบียบวินัย ความกตัญญู กตเวทิตะ ความรับผิดชอบ ความสามัคคี และการประหยัด ตัวแปรที่ส่งผลต่อคุณลักษณะที่พึงประสงค์ดังกล่าวได้แก่ ระดับการศึกษา ครู ฐานะทางครอบครัว ผู้เลี้ยงดู วิธีการอบรมเลี้ยงดู สภาพแวดล้อมของโรงเรียน อิทธิพลของตัวแบบ ความกระตือรือร้น ความมุ่งมั่นอดทน และเจตคติต่อกฎหมาย ความเป็นระเบียบ และศีลห้า

12. จากสมมติฐานข้อ 13 มีปัจจัยอย่างน้อย 1 ตัวที่สามารถทำนายพฤติกรรมเอื้อสังคมแบบไม่ร้องขอ ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่สามารถทำนายการเกิดพฤติกรรมเอื้อสังคมแบบไม่ร้องขอได้แก่ ระดับชั้น (Wald = 12.76, $p < .001$) ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานของผู้วิจัย เมื่อพิจารณาจากค่า Odds Ratio หรือ Exp (B) พบว่า นักเรียนอนุบาล 2 มีโอกาสในการมีพฤติกรรมเอื้อสังคมแบบไม่ร้องขอเป็น 0.1 เท่าของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 3 แสดงให้เห็นว่า นักเรียนอนุบาลมีโอกาที่จะ

มีพฤติกรรมแบบไม่ร้องขอน้อยกว่านักเรียนประถมศึกษาปีที่ 3 เนื่องจากทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญา ได้ให้ข้อสันนิษฐานว่า การแสดงออกถึงพฤติกรรมเอื้อสังคม เช่น ความร่วมมือ การแบ่งปัน การให้ความอบอุ่น การปลอบโยน และการอาสาสมัครเพื่อช่วยเหลือผู้อื่นจะเพิ่มขึ้นตลอดช่วงวัยเด็ก (Chapman et al. 1987; Eisenberg, Lennon; & Roth. 1983; Kohlberg. 1969) ซึ่งนักเรียนอนุบาล 2 จะตรงกับระยะที่สอง ขึ้นก่อนปฏิบัติการรูปธรรมของเพียเจต์ (อายุ 3-6 ปี) เด็กในระยะนี้ยังคงยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง ความคิดของพวกเขาเกี่ยวกับประเด็นปัญหาในเรื่องของพฤติกรรมเอื้อสังคม มักเป็นไปในลักษณะที่สนองความต้องการหรือความพอใจของตนเองมากกว่า การกระทำประโยชน์บุคคลอื่นนั้น เด็กจะพิจารณาว่าเป็นสิ่งที่มีคุณค่า ถ้าการกระทำนั้นจะทำให้ตนเองได้รับประโยชน์เช่นกัน ส่วนในนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 3 จะตรงกับ ระยะที่สาม เป็นช่วงวัยเด็กตอนกลางและก่อนวัยรุ่น หรือเป็นระยะปฏิบัติการขั้นรูปธรรมของเพียเจต์ เด็กจะยึดตนเองเป็นศูนย์กลางน้อยลง มีทักษะในการสวมบทบาทมากขึ้น และเริ่มต้นที่จะมองเห็นถึงความต้องการที่สมควรของบุคคลอื่นอันเป็นการให้เหตุผลต่อการแสดงพฤติกรรมเอื้อสังคม เด็กจะเริ่มคิดว่าการกระทำที่แสดงออกถึงความเมตตากรุณา ซึ่งคนส่วนใหญ่มองเห็นว่าเป็นสิ่งที่ดี คือพฤติกรรมที่ควรจะทำ และในระยะนี้ความสามารถในการร่วมรู้สึกและความเห็นอกเห็นใจจะกลายเป็นสิ่งที่สำคัญของการประกอบพฤติกรรมเอื้อสังคม ดังนั้นเด็กวัยนี้จึงจะกระทำพฤติกรรมเอื้อสังคมบางอย่างได้เองโดยไม่ต้องให้ใครร้องขอ นอกจากนี้ ตัวแปรระดับชั้น มีความสามารถในการทำนายพฤติกรรมเอื้อสังคมแบบไม่ร้องขอของนักเรียนได้ร้อยละ 23.8 และมีความถูกต้องในการทำนายร้อยละ 90.5

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. จากผลการวิจัยที่พบว่า นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคมมาก แบบรักสนับสนุนมาก แบบใช้เหตุผลมากกว่าอารมณ์ และแบบให้พึ่งตนเองช้า มีพฤติกรรมเอื้อสังคมมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคมน้อย แบบรักสนับสนุนน้อย แบบใช้เหตุผลน้อย และแบบให้พึ่งตนเองเร็ว ทำให้ทราบแนวทางในการเสนอแนะครูและผู้ปกครองในการอบรมเลี้ยงดูเด็ก โดยครูและผู้ปกครองควรเป็นต้นแบบที่ดีด้านพฤติกรรมเอื้อสังคมและอบรมเลี้ยงดูตามวิธีการที่ได้กล่าวไว้ เพื่อเป็นการปลูกฝังหรือส่งเสริมให้เด็กมีพฤติกรรมเอื้อสังคมมากยิ่งขึ้นไป

2. จากผลการวิเคราะห์ปัจจัยในการทำนายพฤติกรรมเอื้อสังคม ทำให้เห็นว่า ระดับชั้นสามารถทำนายพฤติกรรมเอื้อสังคมของนักเรียนได้ดีที่สุด หมายความว่า ยิ่งเด็กโตขึ้น ก็จะมีพฤติกรรมเอื้อสังคมมากขึ้น ซึ่งทำให้ครูและผู้ปกครองเข้าใจพัฒนาการของพฤติกรรมเอื้อสังคมมากยิ่งขึ้นว่าพฤติกรรมนี้จะเพิ่มขึ้นตามอายุของเด็ก ถ้าเด็กยังไม่มีพฤติกรรมเอื้อสังคมที่เหมาะสมกับวัยเขาครูหรือพ่อแม่ก็ไม่ควรจะลงโทษหรือบังคับให้เด็กกระทำจนเกินไป แต่ควรจะมีการจัดการเรียนการ

สอนที่ปลูกฝังหรือส่งเสริมพฤติกรรมเอื้อสังคมให้เหมาะสมกับวัยนั้น ๆ รวมทั้งให้มีทัศนคติที่ดีต่อพฤติกรรมเอื้อสังคมด้วย

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยต่อไป

1. ควรมีการศึกษาประเภทของพฤติกรรมเอื้อสังคมในแต่ละด้าน เช่น พฤติกรรมช่วยเหลือแบบร้องขอ กับแบบไม่ร้องขอ เพื่อเป็นการศึกษาที่ละเอียดมากยิ่งขึ้น และเป็นแนวทางในการพัฒนาพฤติกรรมเอื้อสังคมของนักเรียนได้อย่างเหมาะสมต่อไป
2. ควรมีการศึกษาตัวแปรอื่นที่มีความเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเอื้อสังคมเช่น บุคลิกภาพ ความสามารถทางด้านสติปัญญา ว่ามีความเกี่ยวข้องกันหรือไม่ อย่างไร
3. ควรมีการศึกษาพฤติกรรมเอื้อสังคมของเด็กจากการสังเกตในสถานการณ์จริง เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด และได้ผลการวิจัยที่น่าเชื่อถือ
4. ควรมีการศึกษาระยะยาว เพื่อให้เห็นพัฒนาการของพฤติกรรมเอื้อสังคม
5. ควรมีการวิจัยเชิงทดลอง เพื่อพัฒนาพฤติกรรมเอื้อสังคมของเด็กต่อไปในภายหน้า

บรรณานุกรม

- กัลยา วานิชย์บัญชา. (2544). *การวิเคราะห์ตัวแปรหลายตัวด้วย SPSS for Windows*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาสถิติ คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กัลยา วานิชย์บัญชา. (2552). *การวิเคราะห์ข้อมูลหลายตัวแปร*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาสถิติ คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- งามตา วนินทานนท์. (2545). *ประมวลบทความทางวิชาการ*. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. (สารานุกรมศึกษาศาสตร์ ฉบับที่ 15).
- งามตา วนินทานนท์; วันเพ็ญ พิศาลพงศ์; อรพินท์ ชูชม; และอัจฉรา สุขารมณ์. (2529). *ปัจจัยที่สัมพันธ์กับพัฒนาการด้านการหยังลีทางสังคมของนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพ*. รายงานการวิจัยฉบับที่ 36. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- จรรยา สุวรรณทัต และลัดดาวัลย์ เกษมเนตร. (2533). *ประมวลผลรายงานการวิจัยในประเทศไทยเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูเด็กไทย เล่ม 2*. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- จารีรัตน์ ปรกแก้ว. (2534). *การวิเคราะห์ผลงานวิจัยที่เกี่ยวกับการปลูกฝังคุณธรรมและจริยธรรมเพื่อยกระดับจิตใจของคนไทย*. กรุงเทพฯ: กองโครงการวิเคราะห์และประเมินผลสำนักงานคณะกรรมการการวิจัยแห่งชาติ กระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม.
- จิราพร จิรบุญดิลก. (2531). *การศึกษาคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของเด็กในแผนพัฒนาเด็กแห่งชาติจากหนังสือสำหรับเด็กที่ชนะการประกวด*. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (ภาษาไทย). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- จิราภรณ์ สุทธิรักษ์. (2545). *การศึกษาเปรียบเทียบตัวแปรด้านพฤติกรรมเชิงจริยธรรมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในสังกัดองค์กรสังคมมณฑลกรุงเทพที่มีปัจจัยทางชีวสังคมและลักษณะทางจิตต่างกัน*. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (ประถมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ชมพูนุท ศรีเสาวลักษณ์. (2530). *การอบรมเลี้ยงดู การให้เหตุผลเชิงจริยธรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษาส่วนกลาง 11/7 กรุงเทพมหานคร*. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- ชิวัน ประทุมรัตน์. (2546). การอบรมเลี้ยงดูและการเผชิญความเครียดของเด็กวัยรุ่นที่อยู่ในสถาน
พินิจและคุ้มครองเด็กกับเด็กวัยรุ่นในครอบครัวปกติ ในเขตกรุงเทพมหานคร. ปรินทิพ
ปริชญานีพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ดวงเดือน พันธุมนาวิน และเพ็ญแข ประจันปัจฉินึก. (2520). จริยธรรมของเยาวชนไทย. รายงาน
การวิจัยฉบับที่ 21. สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ดวงเดือน พันธุมนาวิน; อรพินท์ ชูชม; และงามตา วนินทานนท์. (2528). ปัจจัยทางจิตวิทยาในเขต
ที่เกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูของมารดาไทย. รายงานการวิจัยฉบับที่ 32. สถาบันวิจัย
พฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ดวงเดือน พันธุมนาวิน. (2538). ทฤษฎีต้นไม้อจริยธรรมสำหรับคนไทย : การวิจัยและการประยุกต์.
กรุงเทพมหานคร: สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ดุจเดือน พันธุมนาวิน. (2551). การสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับคุณธรรม จริยธรรมในประเทศและ
ต่างประเทศ. กรุงเทพฯ: ศูนย์ส่งเสริมและพัฒนาพลังแผ่นดินเชิงคุณธรรม สำนักงาน
บริหารและพัฒนาองค์ความรู้ (องค์การมหาชน).
- ทัศนาก ทอภักดี. (2539). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดู ความเชื่ออำนาจใน
ตนเอง และความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองของเด็กในเมืองและชนบท. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัย
พฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. (รายงานการวิจัย ฉบับที่ 57)
- ทิสนา แคมณี. (2535). หลักการและรูปแบบการพัฒนาเด็กปฐมวัยตามวิถีชีวิตไทย. กรุงเทพฯ:
สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บังอร จำปา. (2538). พฤติกรรมการช่วยเหลือของเด็กระดับก่อนประถมศึกษาที่ได้รับประสบการณ์
การเล่นมุมบ้านแบบเจาะจงกับการเล่นมุมบ้านแบบปกติ. ปรินทิพปริชญานีพนธ์ กศ.ม.
(การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ประณต คำนิม. (2549). จิตวิทยาเด็ก. กรุงเทพฯ: ภาควิชาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. (เอกสารประกอบการสอนวิชา จิตวิทยาเด็ก).
- รัตนวดี รอดภิรมย์. (2533). การศึกษาพฤติกรรมการช่วยเหลือของเด็กปฐมวัยที่ได้รับประสบการณ์
เลี้ยงดูแตกต่างกัน. ปรินทิพปริชญานีพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ: บัณฑิต
วิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ลัดดาวัลย์ เกษมเนตร; และวิลาสลักษณ์ ชวัลลี. (2524). ครอบครัวกับการอนุรักษ์วัฒนธรรมทาง
จิตใจของไทย. รายงานการวิจัยฉบับที่ 25. สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ.
- วันดี ละอองทิพรส. (2540). ความสัมพันธ์ของการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมที่เอื้อต่อสังคม และ
พฤติกรรมที่เอื้อต่อสังคมของเด็กประถมศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร. ปรินทิพปริชญานีพนธ์
กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- ศศิธร บรรลือสินธุ์. (2530). ผลของการใช้ตัวแบบที่มีต่อคุณธรรมด้านกตัญญูทวดเวทีของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเทศบาลท่าอิฐ จังหวัดอุตรดิตถ์. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ศิริพร วงศ์คำมูล. (2538). ความสัมพันธ์ระหว่างลำดับการเกิด ลักษณะของครอบครัว การอบรมเลี้ยงดู พัฒนาการทางอารมณ์ พัฒนาการทางสังคมกับการยึดตนเองเป็นศูนย์กลางด้านการมองเห็นตำแหน่งวัตถุในเด็กก่อนวัยเรียน. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สมศักดิ์ ศรีศักดิ์. (2546). การศึกษาพฤติกรรมทางจริยธรรมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดสุพรรณบุรี. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สารภี โชติรัตน์. (2542). ผลของการใช้เกม ตัวแบบ และสถานการณ์จำลองต่อพฤติกรรมจริยธรรมของนักเรียนอนุบาล. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ถ่ายเอกสาร.
- สุกานดา นิมทองคำ (2535). ตัวแปรเชิงจิตสังคม และชีวพื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมที่เอื้อต่อสังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุขสมร ประพัฒน์ทอง. (2521). อิทธิพลของการใช้นิทานสำหรับเด็กและการอบรมเลี้ยงดู ที่มีต่อพฤติกรรมไม่สัมฤทธิ์ของเด็กไทย. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (พัฒนาสังคม). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- สุทธิชัย เดชสุวรรณนิธิ. (2537). ผลการใช้เทคนิคแม่แบบที่มีต่อความเสี่ยสละของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนหน้าวัดสน อำเภอหัวไทร จังหวัดนครศรีธรรมราช. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุมาลี วงศ์ษา. (2550). การศึกษาคุณลักษณะที่พึงประสงค์ด้านความเมตตากรุณาของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครปฐม. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การวัดผลการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อัญชลี หนักแน่น. (2537). การเปรียบเทียบมโนภาพแห่งตน การอบรมเลี้ยงดู และสภาพแวดล้อมของโรงเรียนระหว่างนักเรียนที่มีพฤติกรรมผิดวินัยและนักเรียนที่มีพฤติกรรมอยู่ในวินัยในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในเขตเทศบาลเมืองขอนแก่น. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- Al-Nefae, Abid Abdullah. (1989). The relationship between moral development, parental discipline and parental education among college student in Saudi Arabia. *Dissertation Abstracts International*. 49(9).

- Ariel Knafo; & Robert Plomin. (2006). Parental Discipline and Affection and Children's Prosocial Behavior: Genetic and Environmental Links. *Journal of Personality and Social Psychology*. 90(1): 147-164.
- Bakas, D. (1966). *The deality of Human existence*. Boston: Beacon Press.
- Bierhoff, Hans-Werner. (2002). *Prosocial Behavior*. New York: Psychology Press.
- Chaplin, P. James. (1971). *Dictionary of Psychology*. Third Printing: Dell Publishing Co.Inc.
- Eisenberg, N.; & M. Hand. (1979). TheRelation of Preschools' Resoning about Prosocial Moral Conflict to Prosocial Behavior. *Child Development*. 50: 356-363.
- Eisenberg, N; et al. (1984). *Prosocial Behavior in the Preschool: in The Development and Maintenance of Prosocial Behavior*. edited by Ervin Stub and Others. New York and London: Plenum Press.
- Eisenberg, N. Cameron; & E. and Tryon K. (1984). *Developmental and Maintenance of Prosocial Behavior Interventional Perspectives on Positive Morality*. New York and London: Plenum Press.
- Eisenberg, Nancy; & Paul H. Mussen. (1989). *The Roots of Prosocial Behavior in Children*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Grusec, J. E.; Hastings, P. D.; & Almas, A. (2009). *Helping and prosocial behavior*. In C. Hastings, D.; Parker, R.; & Ladha, F. (2007). Ready to Make Nice : Parental Socialization of Young Sons' and Daughters' Prosocial Behaviors With Peers. *Journal of Genetic Psychology*. 168(2): 177-200.
- Hurlock, E. (1973). *Adolescent Development*. New York: McGraw-Hill.
- Midlarsky, E. Bryan; et al. (1973). Approval interactive effects of modeling reinforcement on autruistic behavior. *Child Development*. p 44.
- Nancy Eisenberg; & Richard A. Fabes. (1998). *Handbook of child psychology V.3 social, emotional, and personality development*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Ramaswamy, Vidya; & Bergin, Christi. (2009). Do reinforcement and induction increase prosocial behavior? Result of a teacher-based intervention in preschools.(report) *Journal of Research in Childhood Education*.
- Ronald J. Iannotti. (1985). Naturalistic and Structured Assessments of Prosocial Behavior in Preschool Children: The Influence of Empathy and Perspective Taking. *Developmental Psychology*. p 22.
- Yamane Taro. (1973). *Statistics: An introductory Analysis*. Harper International.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
รายชื่อผู้เชี่ยวชาญในการตรวจ
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญในการตรวจแบบสอบถาม

1. รองศาสตราจารย์ประณต คำจิม	ภาควิชาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
2. รองศาสตราจารย์วัฒนา ศรีสัตย์วาจา	ภาควิชาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
3. อาจารย์อุษา ศรีจินดารัตน์	สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ภาคผนวก ข
คุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ตาราง 24 แสดงค่าอำนาจจำแนก (r) และค่า t ของแบบวัดการอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคม

ข้อที่	ค่า r	ค่า t
1	.335	5.785
2	.397	6.307
3	.502	7.690
4	.377	6.957
5	.494	7.351
6	.480	7.975
7	.567	9.415
8	.372	5.140
9	.526	6.501
10	.613	11.789
11	.570	11.428
12	.466	5.844
13	.237	2.980
14	.494	7.683
15	.246	3.842
16	.493	8.380
17	.425	5.848
18	.474	5.987
19	.420	7.006
20	.524	7.567

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .77

ตาราง 25 แสดงค่าอำนาจจำแนก (r) และค่า t ของแบบวัดพฤติกรรมเอื้อสังคม

ข้อที่	ค่า r	ค่า t
1	.561	7.321
2	.656	9.516
3	.623	9.853
4	.680	10.905
5	.647	10.967
6	.606	8.822
7	.639	9.953
8	.734	11.154
9	.658	9.822
10	.724	11.142
11	.690	10.395
12	.699	9.817
13	.631	8.851
14	.710	11.539
15	.704	10.275
16	.636	9.935
17	.696	10.408
18	.617	7.700
19	.658	10.540
20	.543	7.194
21	.645	9.146

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .93

ภาคผนวก ค
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบสอบถามลักษณะทางชีวสังคม

โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง [] ที่กำหนดให้ โดยให้ตรงกับความเป็นจริงที่เกี่ยวข้องกับท่านให้มากที่สุด หรือเติมคำตอบลงในช่องว่างให้ชัดเจน ครบถ้วน คำตอบทุกข้อของท่านจะถือเป็นความลับ

1. ผู้ปกครองของ
2. อายุ ปี
3. มีบุตร คน
4. ท่านมีความเกี่ยวข้องกับนักเรียน โดยเป็น
5. สถานภาพสมรส

☐ โสด	☐ สมรส
☐ หม้าย/หย่าร้าง/แยกกันอยู่	
6. ลักษณะของครอบครัว

☐ ครอบครัวเดี่ยว (ประกอบด้วยพ่อ แม่ ลูก)
☐ ครอบครัวขยาย (ประกอบด้วยพ่อ แม่ ลูก ปู่ ย่า ตา ยาย ฯลฯ)
7. ระดับการศึกษาของบิดา

☐ ป.1 – ป.6	☐ ม.1 – ม.3
☐ ม.4 – ม.6	☐ ปวศ. หรือ อนุปริญญา
☐ ปริญญาตรี	☐ อื่น ๆ
8. ระดับการศึกษาของมารดา

☐ ป.1 – ป.6	☐ ม.1 – ม.3
☐ ม.4 – ม.6	☐ ปวศ. หรือ อนุปริญญา
☐ ปริญญาตรี	☐ อื่น ๆ

9. อาชีพของบิดา

☐ ข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ	☐ พนักงานเอกชน
☐ ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว	☐ รับจ้าง
☐ ไม่ได้ประกอบอาชีพ	☐ อื่น ๆ

10. อาชีพของมารดา

☐ ข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ	☐ พนักงานเอกชน
☐ ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว	☐ รับจ้าง
☐ ไม่ได้ประกอบอาชีพ	☐ อื่น ๆ

11. รายได้ประจำของครอบครัวเฉลี่ยประมาณเดือนละ

แบบวัดการอบรมเลี้ยงดูเด็กของผู้ปกครอง

ตอนที่ 1

ในส่วนนี้เป็นข้อความที่เกี่ยวกับการปฏิบัติของผู้ปกครองต่อเด็กคนนี้โดยเฉพาะ ขอให้ท่านอ่านข้อความทีละข้อ แล้วคิดว่าข้อความนั้นกล่าวถึงความเป็นจริงตรงกับที่ท่านปฏิบัติต่อเด็กคนนี้นักน้อยเพียงใด หรือไม่จริงเลย แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ที่คำตอบเพียงตัวเดียว กรุณาตอบตามความเป็นจริง และตอบให้ครบทุกข้อด้วย

1. ข้าพเจ้าไม่ค่อยให้ลูกช่วยเหลืองานบ้านเลย

จริงที่สุด จริง ก่อนข้างจริง ก่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

2. ข้าพเจ้ามักบอกลูกเสมอว่าการช่วยเหลือหรือแบ่งปันผู้อื่นเป็นสิ่งที่ควรปฏิบัติ

จริงที่สุด จริง ก่อนข้างจริง ก่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

3. ข้าพเจ้าสอนลูกเสมอว่า ถ้าเพื่อนมีความจำเป็นที่ต้องการความช่วยเหลือ ลูกควรให้ความช่วยเหลือเพื่อน

จริงที่สุด จริง ก่อนข้างจริง ก่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

4. ข้าพเจ้าไม่เคยพาลูกไปบริจาคเงินหรือสิ่งของให้เด็กด้อยโอกาส

จริงที่สุด จริง ก่อนข้างจริง ก่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

5. ข้าพเจ้ามักจะเล่าเรื่องหรือยกตัวอย่างบุคคลที่มีพฤติกรรมแบ่งปันหรือช่วยเหลือคนอื่นหรือ ผู้ยากไร้ให้ลูกฟัง

จริงที่สุด จริง ก่อนข้างจริง ก่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

6. ข้าพเจ้าจะสอนให้ลูกรู้จักการให้กำลังใจผู้อื่นที่มีเรื่องทุกข์ใจ แทนการตำหนิหรือซ้ำเติม

จริงที่สุด จริง ก่อนข้างจริง ก่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

7. เมื่อคุณมีเรื่องทุกข์ใจหรือเสียใจ ข้าพเจ้าจะเข้าไปกอดลูกเพื่อเป็นการให้กำลังใจ

จริงที่สุด จริง ก่อนข้างจริง ก่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

8. เมื่อโรงเรียนมีการขอรับบริจาคเงินหรือสิ่งของให้เด็กยากไร้ ข้าพเจ้าไม่เคยมีส่วนร่วมเลย

จริงที่สุด จริง ก่อนข้างจริง ก่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

9. ข้าพเจ้ามักจะชมเชยลูกเมื่อเขามีการช่วยเหลือหรือแบ่งปันผู้อื่น

จริงที่สุด จริง ก่อนข้างจริง ก่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

10. ข้าพเจ้ามักจะเล่านิทานที่เกี่ยวกับการช่วยเหลือ หรือการแบ่งปันผู้อื่นให้กับลูกฟัง

จริงที่สุด จริง ก่อนข้างจริง ก่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

11. ข้าพเจ้ามักจะเล่านิทานที่เกี่ยวกับการให้กำลังใจผู้อื่นให้กับลูกฟัง

จริงที่สุด จริง ก่อนข้างจริง ก่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

12. ถ้าห้องเรียนของลูกมีการจัดงานเลี้ยง ข้าพเจ้ามักนำขนมให้ลูกไปแบ่งเพื่อน ๆ เสมอ

จริงที่สุด จริง ก่อนข้างจริง ก่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

13. ถ้าลูกกระทำสิ่งใดผิดพลาด ข้าพเจ้ามักจะโกรธและดุว่ากล่าวลูก

จริงที่สุด จริง ก่อนข้างจริง ก่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

14. ข้าพเจ้ามักจะช่วยเหลือ หรือแบ่งปันสิ่งของผู้อื่นให้ลูกเห็นเสมอ

จริงที่สุด จริง ก่อนข้างจริง ก่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

15. ข้าพเจ้าไม่เคยให้ลูกช่วยหิ้วของ ขณะไปซื้อของด้วยกัน

จริงที่สุด จริง ก่อนข้างจริง ก่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

16. ถ้ามีการขอรับบริจาคเงิน/สิ่งของจากข่าวภัยพิบัติหรือตามสถานที่ต่าง ๆ ข้าพเจ้ามักจะให้ลูกมีส่วนร่วมในการบริจาคด้วยเสมอ

จริงที่สุด จริง ก่อนข้างจริง ก่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

17. ข้าพเจ้าไม่ค่อยให้คุณมีส่วนร่วมในการช่วยเหลือผู้อื่น

จริงที่สุด จริง ก่อนข้างจริง ก่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

18. เมื่อบุคคลในครอบครัวมีปัญหา ข้าพเจ้าจะรับฟังปัญหาและพูดให้กำลังใจเสมอ

จริงที่สุด จริง ก่อนข้างจริง ก่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

19. ถ้าข้าพเจ้าทำขนมหรืออาหารดี ๆ ข้าพเจ้ามักจะให้คุณเป็นผู้นำขนมหรืออาหารไปให้เพื่อนบ้าน

จริงที่สุด จริง ก่อนข้างจริง ก่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

20. ข้าพเจ้ามักสอนลูกเสมอว่าการพูดให้กำลังใจผู้อื่นที่มีเรื่องทุกข์ใจเป็นสิ่งที่ดี

จริงที่สุด จริง ก่อนข้างจริง ก่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

21. ข้าพเจ้าแสดงให้คุณรู้ว่าข้าพเจ้ารักลูกมาก

จริงที่สุด จริง ก่อนข้างจริง ก่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

22. ข้าพเจ้าชอบพูดคุยหยอกล้อฉันท์เพื่อนกับลูกเสมอ

จริงที่สุด จริง ก่อนข้างจริง ก่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

23. ข้าพเจ้าต้องการให้คุณมีส่วนร่วมในกิจกรรมแทบทุกอย่าง

จริงที่สุด จริง ก่อนข้างจริง ก่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

24. ข้าพเจ้าเอาใจใส่ดูแลทุกข์สุขของคุณอยู่เสมอ

จริงที่สุด จริง ก่อนข้างจริง ก่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

25. ข้าพเจ้ามักแสดงให้คุณรู้ว่าข้าพเจ้าภูมิใจในตัวคุณมาก

จริงที่สุด จริง ก่อนข้างจริง ก่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

26. ข้าพเจ้าชอบให้คำปรึกษาหรือคำแนะนำแก่คุณอยู่เสมอ

จริงที่สุด จริง ก่อนข้างจริง ก่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

27. ข้าพเจ้าชอบพูดคุยกับลูกด้วยเสียงอันไพเราะนุ่มนวลเสมอ

จริงที่สุด จริง ก่อนข้างจริง ก่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

28. ข้าพเจ้าช่วยผ่อนคลายความทุกข์ ความกังวลใจของลูกอยู่เสมอ

จริงที่สุด จริง ก่อนข้างจริง ก่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

29. ข้าพเจ้าไม่เคยแสดงให้ลูกรู้ว่าข้าพเจ้ารักลูกมากเพียงใด

จริงที่สุด จริง ก่อนข้างจริง ก่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

30. ข้าพเจ้ามักเห็นลูกดีกว่าคนอื่นเสมอ

จริงที่สุด จริง ก่อนข้างจริง ก่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

31. ข้าพเจ้าจะอธิบายถึงเหตุผลในการที่ลงโทษลูกทุกครั้ง

จริงที่สุด จริง ก่อนข้างจริง ก่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

32. ข้าพเจ้าจะลงโทษลูกรุนแรงแค่ไหนขึ้นอยู่กับอารมณ์ของข้าพเจ้า

จริงที่สุด จริง ก่อนข้างจริง ก่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

33. ข้าพเจ้าสนับสนุนให้ลูกทำสิ่งต่าง ๆ โดยไม่อธิบายเหตุผล

จริงที่สุด จริง ก่อนข้างจริง ก่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

34. เมื่อข้าพเจ้าอารมณ์เสีย ข้าพเจ้ามักจะพาลดูค่าหรือลงโทษลูกเสมอ

จริงที่สุด จริง ก่อนข้างจริง ก่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

35. ข้าพเจ้าเปิดโอกาสให้ลูกอธิบายก่อนที่จะดูหรือลงโทษลูกเสมอ

จริงที่สุด จริง ก่อนข้างจริง ก่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

36. ข้าพเจ้าจะลงโทษลูกตามปริมาณความผิดของลูกเสมอ

จริงที่สุด จริง ก่อนข้างจริง ก่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

37. ข้าพเจ้ามักจะเพิกเฉยไม่ชมเชยเมื่อลูกทำความดี

จริงที่สุด จริง ก่อนข้างจริง ก่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

38. ข้าพเจ้าไม่เคยกล่าวขอโทษลูก เมื่อข้าพเจ้ารู้ว่าลูกโดยเข้าใจผิด

จริงที่สุด จริง ก่อนข้างจริง ก่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

39. ข้าพเจ้าทำให้ลูกไม่กล้าเข้าหน้า เมื่อข้าพเจ้าอารมณ์เสีย

จริงที่สุด จริง ก่อนข้างจริง ก่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

40. ก่อนที่ข้าพเจ้าจะให้สิ่งของต่าง ๆ แก่ลูก ข้าพเจ้ามักจะบอกลูกด้วยว่าข้าพเจ้าให้เพราะลูกทำความดีอะไรไว้

จริงที่สุด จริง ก่อนข้างจริง ก่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

ตอนที่ 2

คำถามในส่วนนี้จะขอให้ท่านคิดย้อนหลังไปในอดีตตั้งแต่เด็กคนนี้เกิดเป็นต้นมา ผู้ใหญ่มักจะปล่อยให้เด็กทำสิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเอง โดยฝึกเด็กทีละเล็กทีละน้อย บางคนก็มาให้เด็กทำเองเมื่อโตแล้ว ในส่วนนี้จะถามว่าท่านฝึก หรือยอมให้เด็กทำสิ่งนั้น ๆ ตั้งแต่เมื่อเด็กอายุเท่าไร

กรุณาตอบโดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่เป็นช่วงอายุที่ท่านเริ่มฝึกหรือยอมให้เด็กทำสิ่งนั้น ๆ

1. ข้าพเจ้าฝึกให้ลูกอาบน้ำเองเมื่อเด็กอายุ

1ปี 2 3 4 5 6 7 8 9 10 ไม่ได้ฝึก

2. ข้าพเจ้าให้ลูกแปรงฟัน เมื่อเด็กอายุ

1ปี 2 3 4 5 6 7 8 9 10 ไม่ได้ฝึก

3. ข้าพเจ้าให้ลูกช่วยจัดตั้งหรือเก็บจานชามอาหารเมื่อเด็กอายุ

1ปี 2 3 4 5 6 7 8 9 10 ไม่ได้ฝึก

4. ข้าพเจ้าให้ลูกรู้จักทำความสะอาดข้าวของเครื่องใช้บางอย่าง เช่น งาน ซาม ผ้า เมื่อเด็กอายุ

1ปี	2	3	4	5	6	7	8	9	10	ไม่ได้ฝึก

5. ข้าพเจ้าลูกช่วยจัดของ หรือเก็บสิ่งที่ลูกทำเลอะเทอะตั้งแต่เมื่อเด็กอายุ

1ปี	2	3	4	5	6	7	8	9	10	ไม่ได้ฝึก

6. ข้าพเจ้าเริ่มมอบหมายหน้าที่เล็ก ๆ น้อย ๆ ให้ลูกทำเป็นประจำตั้งแต่เมื่อเด็กอายุ

1ปี	2	3	4	5	6	7	8	9	10	ไม่ได้ฝึก

7. ข้าพเจ้าชักจูงให้ลูกรู้จักเก็บออมเงินไว้ เช่น การหยอดกระป๋องออมสิน เมื่อเด็กอายุ

1ปี	2	3	4	5	6	7	8	9	10	ไม่ได้ฝึก

8. ข้าพเจ้าเริ่มฝึกให้เด็กรู้จักช่วยทำกับข้าวเล็ก ๆ น้อย ๆ เช่น ต้มก๋วยเตี๋ยว ล้างผัก เมื่อเด็กอายุ

1ปี	2	3	4	5	6	7	8	9	10	ไม่ได้ฝึก

9. ข้าพเจ้าขอให้เด็กช่วยปฏิบัติท่าน เช่น รูดซิบเสื้อด้านหลัง หาน้ำให้ดื่ม บีบนวด ตั้งแต่เด็กอายุ

1ปี	2	3	4	5	6	7	8	9	10	ไม่ได้ฝึก

10. ข้าพเจ้าให้ลูกช่วยหิ้วของให้ท่าน ขณะไปซื้อของด้วยกันเมื่อเด็กอายุ

1ปี	2	3	4	5	6	7	8	9	10	ไม่ได้ฝึก

แบบวัดพฤติกรรมเอื้อสังคมของนักเรียนประถมศึกษาตอนต้น

คำชี้แจง

1. ให้นักเรียนอ่านสถานการณ์แต่ละข้อแล้วคิดว่า ถ้านักเรียนอยู่ในสถานการณ์นั้น นักเรียนจะตัดสินใจทำอะไร โดยเลือกคำตอบที่กำหนดมาให้ คำตอบเหล่านี้ไม่มีคำตอบใดผิดหรือถูก ขอให้ นักเรียนตอบตรงตามความรู้สึกของนักเรียนมากที่สุด
2. ในแต่ละข้อจะมีตัวเลือก 3 ตัวเลือก ให้นักเรียนเลือกเพียงคำตอบเดียว แล้วทำเครื่องหมายกากบาทในกระดาษคำตอบ
3. การทำแบบทดสอบครั้งนี้ ไม่มีผลต่อคะแนนหรือผลการเรียนวิชาใด ๆ ทั้งสิ้น

1. ขณะที่นักเรียนกำลังเดินลงบันได นักเรียนเห็นเพื่อนคนหนึ่งขาเจ็บกำลังเดินลงบันไดเหมือนกัน นักเรียนจะอย่างไร
 - ก. เข้าไปช่วยพยุงเพื่อนคนนั้นเดินลงบันไดทันที
 - ข. รอให้เพื่อนคนนั้นขอให้ช่วยพยุงลงบันได นักเรียนจึงจะเข้าไปช่วยพยุงเพื่อน
 - ค. เดินผ่านไปเลย ๆ เดี่ยวก็มีคนอื่นมาช่วยเหลือเอง
2. ขณะที่นักเรียนกำลังเดินอยู่กับเพื่อน มีเด็กคนหนึ่งเดินอยู่ใกล้ ๆ กับนักเรียนทำหนังสือหล่น นักเรียน จะอย่างไร
 - ก. ช่วยเก็บหนังสือให้เด็กคนนั้น
 - ข. รอให้เด็กคนนั้นขอให้ช่วยเก็บหนังสือ นักเรียนจึงจะเก็บหนังสือให้
 - ค. เดินต่อไปไม่สนใจ เพราะไม่ใช่หนังสือของตนเอง
3. นักเรียนกำลังยืนรอคุณพ่อคุณแม่มารับกลับบ้าน มีหญิงสาวที่อื่นอยู่ข้าง ๆ นักเรียนทำเหรียญสตางค์ หล่นกระจายเต็มพื้น นักเรียนจะอย่างไร
 - ก. ช่วยหญิงสาวคนนั้นเก็บเหรียญ
 - ข. รอให้หญิงสาวคนนั้นขอให้ช่วยเก็บเหรียญ นักเรียนจึงจะช่วยเก็บเหรียญ
 - ค. ยืนเฉย ๆ ให้คนอื่นช่วยเก็บเหรียญ

4. หลังเลิกเรียน นักเรียนเห็นภารโรงกำลังเก็บเศษกระดาษที่หล่นอยู่เต็มห้องเรียน นักเรียนจะทำอย่างไร

- ก. เดินเข้าไปช่วยภารโรงเก็บเศษกระดาษ
- ข. รอให้เพื่อนชวนเข้าไปช่วยเหลือภารโรง นักเรียนจึงจะไปช่วยภารโรงเก็บเศษกระดาษ
- ค. ไม่สนใจ เพราะนักเรียนต้องรีบกลับบ้าน

5. คุณครูสั่งให้นักเรียนเก็บของเล่น นักเรียนเก็บเสร็จเรียบร้อยแล้ว แต่มีเพื่อนที่ยังเก็บไม่เสร็จ นักเรียนจะทำแบบภาพใด

- ก. เข้าไปช่วยเพื่อนเก็บของเล่นให้เสร็จ
- ข. รอให้เพื่อนขอให้ช่วยเก็บของเล่น นักเรียนจึงจะช่วยเพื่อนเก็บของเล่น
- ค. ไม่สนใจ เดินไปทำอย่างอื่นต่อ

6. นักเรียนเห็นคุณแม่กำลังเก็บเสื้อผ้าที่ตากไว้ นักเรียนจะทำแบบภาพใด

- ก. เข้าไปช่วยคุณแม่เก็บเสื้อผ้า
- ข. รอให้คุณแม่เรียกให้เข้าไปช่วยเก็บเสื้อผ้า นักเรียนจึงจะไปช่วยเก็บเสื้อผ้า
- ค. นั่งเฉย ๆ เพราะคุณแม่เก็บเองได้

7. คุณครูสั่งงานให้ทำในห้องเรียน ซึ่งนักเรียนสามารถทำได้แต่เพื่อนทำไม่ได้ นักเรียนจะทำอย่างไร

- ก. เข้าไปช่วยสอนเพื่อน
- ข. รอให้เพื่อนมาขอร้องให้ช่วยสอนก่อน นักเรียนจึงจะสอนเพื่อน
- ค. ไม่สนใจทำงานของตนต่อไป

8. วันหนึ่งนักเรียนไปทัศนศึกษา แม่ทำขนมมาให้รับประทานกับเพื่อน ๆ นักเรียนจะทำอย่างไร

- ก. นำขนมมาแบ่งให้เพื่อน ๆ รับประทานด้วย
- ข. รอให้เพื่อนมาขอรับประทานขนมด้วย จึงจะแบ่งขนมให้เพื่อน
- ค. นั่งทานคนเดียว ไม่แบ่งให้ใคร

9. นักเรียนกำลังเล่นของเล่นอยู่หลายชิ้น มีน้องเล็กมานั่งเล่นด้วย นักเรียนจะทำอย่างไร

- ก. แบ่งของเล่นให้น้องเล็กเล่นด้วย
- ข. รอให้น้องเล็กมาขอเล่นของเล่นด้วย นักเรียนจึงจะแบ่งของเล่นให้
- ค. รีบเก็บของเล่น เพราะกลัวน้องเล็กทำของเล่นพัง

10. วันนี้เพื่อนนำอาหารกลางวันมารับประทานที่โรงเรียนซึ่งมีกับข้าวหลายอย่าง แต่นักเรียนเห็นว่ามิเด็กที่นั่งอยู่ข้าง ๆ นักเรียนไม่มีอาหารมารับประทาน นักเรียนจะทำอย่างไร

- ก. แบ่งอาหารกลางวันของตนเองให้เด็กคนนั้นรับประทานด้วย
- ข. รอให้เด็กคนนั้นมาขอรับประทานอาหารด้วย นักเรียนจึงจะแบ่งอาหารกลางวันให้
- ค. นั่งรับประทานต่อไป ไม่ได้สนใจ

11. วันนี้เพื่อนนำหนังสือนิทานจากบ้านมาอ่านที่โรงเรียนหลายเล่ม แล้วมีเพื่อน ๆ มายืมดูด้วยความสนใจ นักเรียนจะอย่างไร
- แบ่งหนังสือนิทานให้เพื่อนอ่านด้วย
 - รอให้เพื่อนขออ่านหนังสือนิทานด้วย จึงจะให้แบ่งหนังสือนิทานให้เพื่อน
 - รีบเก็บหนังสือนิทานใส่กระเป๋า เพราะกลัวเพื่อนจะเอาหนังสือไป
12. นักเรียนเดินไปซื้อขนมกับคุณแม่มาหลายถุง ระหว่างทางเดินกลับบ้านนักเรียนเห็นเด็กรูปร่างผอมแต่งตัวมอมแมมยืนอยู่ นักเรียนจะอย่างไร
- แบ่งขนมที่ซื้อมาให้เด็กคนนั้นไป
 - รอให้คุณแม่ขอให้นักเรียนแบ่งขนมให้เด็กคนนั้น นักเรียนจึงจะแบ่งขนมให้
 - เดินผ่านไปเฉย ๆ
13. โรงเรียนขอรับบริจาคของเสื้อผ้าเก่าที่นักเรียนไม่ได้ใส่แล้ว เพื่อนำไปให้กับเด็กที่ยากจน นักเรียนจะอย่างไร
- กลับบ้านไปเลือกเสื้อผ้าเก่าที่ไม่ได้ใส่แล้วมาบริจาคด้วยตนเอง
 - รอให้คุณแม่ขอให้นักเรียนเลือกเสื้อผ้าเก่ามาบริจาค นักเรียนจึงจะนำเสื้อผ้าเก่านั้นมาบริจาค
 - ไม่บริจาค เพราะคิดว่าเสื้อผ้าตัวนั้นยังใส่ได้อยู่
14. ในช่วงเวลาว่าง คุณครูสั่งให้นักเรียนนำสีน้ำมาเพื่อทำงานศิลปะ แต่เพื่อนที่นั่งข้าง ๆ นักเรียนลืมเอามา นักเรียนจะอย่างไร
- แบ่งสีน้ำของตนเองให้เพื่อนใช้ด้วย
 - รอให้คุณครูขอให้นักเรียนแบ่งสีน้ำให้เพื่อนใช้ด้วย นักเรียนจึงจะแบ่งสีน้ำให้เพื่อนใช้
 - ไม่แบ่งสีน้ำให้เพื่อนใช้ ให้เพื่อนไปขอคนอื่นแทน
15. ขณะที่นักเรียนกำลังเดินไปเล่นที่สนาม เห็นเพื่อนร้องไห้เพราะถูกเพื่อนคนอื่นล้อเลียน นักเรียนจะอย่างไร
- เดินเข้าไปจูมมือเพื่อนไปเล่นด้วยกัน
 - รอให้คุณครูขอให้ไปชวนเพื่อนเล่น นักเรียนจึงจะเข้าไปชวนเพื่อนเล่นสนาม
 - เดินผ่านไปเฉย ๆ ไม่สนใจ
16. ขณะที่นักเรียนกำลังนั่งรับประทานไอศกรีมกับเพื่อน นักเรียนเห็นน้องเล็กคนหนึ่งนั่งทำหน้าเศร้า เพราะทำไอศกรีมหล่นพื้น นักเรียนจะอย่างไร
- เดินเข้าไปลูบศีรษะแล้วบอกว่าไม่เป็นไร
 - รอให้เพื่อนชวนเข้าไปปลอบน้องเล็กคนนั้น นักเรียนจะเดินเข้าไปปลอบใจ
 - ไม่สนใจ นั่งรับประทานไอศกรีมต่อไป

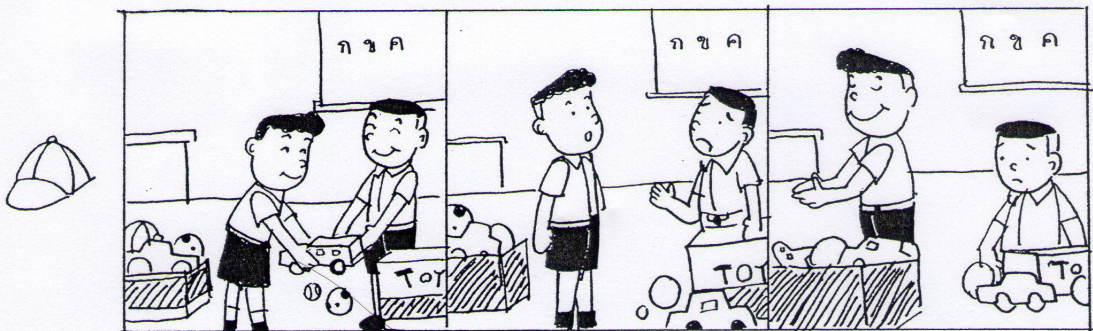
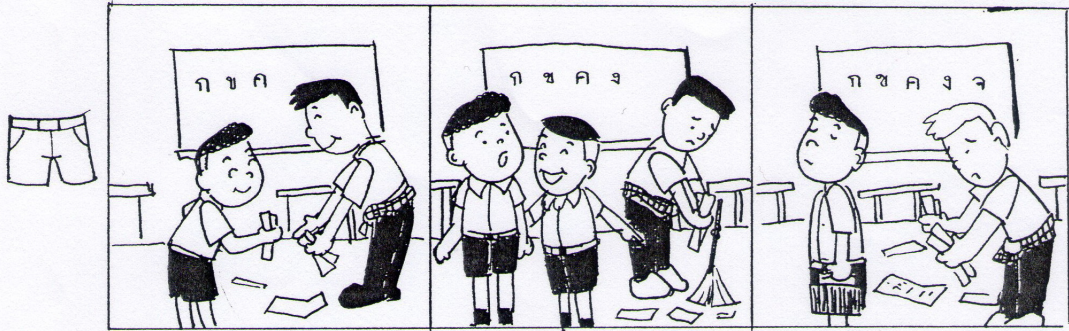
17. นักเรียนเห็นเพื่อนนั่งซึมอยู่ในห้องเรียนเพราะไม่สบาย นักเรียนจะทำอย่างไร
- เดินเข้าไปถามว่าเป็นอย่างไรบ้าง
 - รอให้คุณครูขอให้เข้าไปดูเพื่อนว่าเป็นอย่างไรบ้าง นักเรียนจึงจะไปดูเพื่อนที่ไม่สบาย
 - ไม่สนใจ เดินไปเล่นกับเพื่อนคนอื่น
18. ขณะที่กำลังนั่งเล่นอยู่ นักเรียนเห็นคุณแม่ร้องไห้ เพราะสร้อยที่คุณแม่ชอบมากหายไป นักเรียนจะทำอย่างไร
- เดินเข้าไปกอดคุณแม่
 - คุณพ่อบอกว่าให้ไปปลอบคุณแม่ นักเรียนจึงเดินเข้าไปปลอบคุณแม่
 - ไม่สนใจ เล่นของเล่นต่อ
19. นักเรียนเห็นเพื่อนนั่งร้องไห้ เพราะเพิ่งโดนเพื่อนแกล้ง นักเรียนจะทำอย่างไร
- เข้าไปถามว่าเป็นอะไรหรือเปล่า
 - เพื่อนอีกคนชวนให้เข้าไปปลอบเพื่อนคนนั้น นักเรียนจึงจะไปปลอบเพื่อน
 - ไม่สนใจ เพราะกลัวโดนแกล้งไปด้วย
20. เพื่อนกำลังนั่งร้องไห้ เพราะเงินที่นำมาโรงเรียนหาย นักเรียนจะทำอย่างไร
- เดินเข้าไปบอกว่าไม่เป็นไร แล้วชวนเพื่อนไปรับประทานอาหารขนมด้วยกัน
 - คุณครูให้ไปช่วยปลอบเพื่อน นักเรียนจึงเข้าไปปลอบ
 - ไม่สนใจ เดี่ยวเพื่อนก็หยุดร้องไห้เอง
21. ขณะที่นักเรียนกำลังวิ่งเล่นอยู่ในสนามกับเพื่อน มีเด็กคนหนึ่งสะดุดล้มแล้วร้องไห้อยู่ใกล้ ๆ กับนักเรียน นักเรียนจะทำอย่างไร
- เข้าไปช่วยพยุงเด็กคนนั้นขึ้นแล้วถามว่าเป็นอะไรหรือเปล่า
 - รอให้เพื่อนของเราชวนนักเรียนไปดูเด็กคนนั้น นักเรียนจึงจะเดินเข้าไปถามว่าเป็นอะไรหรือเปล่า
 - วิ่งเล่นต่อไปไม่สนใจ เพราะเดี๋ยวเขาก็หยุดร้องไห้เอง

แบบวัดพฤติกรรมเอื้อสังคมของนักเรียนอนุบาล

คำชี้แจง

1. ให้นักเรียนทำแบบวัดพฤติกรรมเอื้อสังคม โดยครูจะเป็นผู้อ่านคำถามและตัวเลือกให้นักเรียนฟังทีละข้อ และแต่ละข้อครูจะอ่านสองครั้ง
2. เมื่อครูอ่านคำถามและตัวเลือกจบครั้งที่สอง ให้นักเรียนทำเครื่องหมายกากบาท **X** ทับภาพที่ตรงกับความรู้สึกของนักเรียนในแบบวัดเพียงภาพเดียว
3. การทำแบบวัดครั้งนี้ ไม่มีผลต่อคะแนนหรือผลการเรียนวิชาใด ๆ ทั้งสิ้น

ตาราง 26 เปรียบเทียบพฤติกรรมการช่วยเหลือของนักเรียน จำแนกตามระดับชั้น ในกลุ่มย่อย

กลุ่มย่อย	n	ระดับชั้น	พฤติกรรมการช่วยเหลือ		t	p
			\bar{X}	SD.		
เพศ						
ชาย	96	อ.2	9.94	4.19	4.30***	.000
	86	ป.3	12.08	2.37		
หญิง	97	อ.2	10.16	3.92	5.75***	.000
	92	ป.3	12.74	1.97		
ความสัมพันธ์						
บิดา	43	อ.2	10.77	3.79	2.44*	.018
	55	ป.3	12.36	2.28		
มารดา	124	อ.2	9.81	4.20	6.05***	.000
	107	ป.3	12.42	2.17		
คนอื่น ๆ	26	อ.2	10.04	3.70	2.89**	.006
	16	ป.3	12.63	2.09		
อายุของผู้ปกครอง						
น้อยกว่า 31 ปี	63	อ.2	9.92	4.04	2.80**	.006
	32	ป.3	11.91	2.79		
31 – 40 ปี	84	อ.2	10.26	4.21	4.52***	.000
	103	ป.3	12.52	2.01		
มากกว่า 40 ปี	46	อ.2	9.85	3.82	4.19***	.000
	43	ป.3	12.56	2.09		
จำนวนบุตร						
0 – 1 คน	73	อ.2	10.49	3.75	3.29**	.001
	59	ป.3	12.31	2.57		
2 – 3 คน	109	อ.2	9.89	4.20	5.82***	.000
	110	ป.3	12.48	2.02		
มากกว่า 3 คน	11	อ.2	8.73	4.45	2.58*	.023
	9	ป.3	12.44	1.59		
สถานภาพ						
สมรส	150	อ.2	10.22	3.96	6.00***	.000
	133	ป.3	12.47	2.20		
หย่าร้าง/แยกกันอยู่	41	อ.2	9.78	4.13	3.39**	.001
	44	ป.3	12.23	2.17		

ตาราง 26 (ต่อ)

กลุ่มย่อย	n	ระดับชั้น	พฤติกรรมความช่วยเหลือ		t	p
			\bar{X}	SD.		
ลักษณะครอบครัว						
เดี่ยว	108	อ.2	9.74	4.24	6.17***	.000
	103	ป.3	12.55	2.08		
ขยาย	85	อ.2	10.45	3.79	3.65***	.000
	75	ป.3	12.24	2.34		
การศึกษาบิดา						
ประถมศึกษา	94	อ.2	9.74	4.36	5.03***	.000
	97	ป.3	12.35	2.25		
มัธยมศึกษา	70	อ.2	10.60	3.22	3.86***	.000
	70	ป.3	12.41	2.27		
อนุปริญญา	19	อ.2	9.21	5.57	2.62*	.016
	21	ป.3	12.71	1.79		
ปริญญาตรี	6	อ.2	11.17	2.32	2.29*	.042
	7	ป.3	13.43	1.13		
ไม่ทราบการศึกษา	4	อ.2	10.00	2.94	.000	1.00
	3	ป.3	10.00	2.00		
การศึกษามารดา						
ประถมศึกษา	84	อ.2	10.07	3.87	4.14***	.000
	73	ป.3	12.18	2.43		
มัธยมศึกษา	85	อ.2	10.09	3.97	4.81***	.000
	73	ป.3	12.47	2.06		
อนุปริญญา	14	อ.2	8.86	5.55	2.53*	.023
	15	ป.3	12.80	1.90		
ปริญญาตรี	7	อ.2	10.29	4.65	1.83	.114
	11	ป.3	13.55	1.04		
ไม่ทราบการศึกษา	3	อ.2	13.33	1.16	0.94	.378
	6	ป.3	11.83	2.56		

ตาราง 26 (ต่อ)

กลุ่มย่อย	n	ระดับชั้น	พฤติกรรมความช่วยเหลือ		t	p
			\bar{X}	SD.		
อาชีพบิดา						
รับจ้าง	127	อ.2	10.20	3.73	5.08***	.000
	99	ป.3	12.24	2.28		
อื่น ๆ	49	อ.2	10.43	4.44	3.29**	.002
	65	ป.3	12.68	2.07		
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	4	อ.2	6.75	5.74	1.71	.138
	4	ป.3	12.00	2.16		
ไม่ทราบอาชีพ	13	อ.2	8.23	4.60	3.10**	.006
	10	ป.3	12.70	2.11		
อาชีพมารดา						
รับจ้าง	101	อ.2	10.14	3.77	4.69***	.000
	96	ป.3	12.24	2.40		
อื่น ๆ	56	อ.2	10.39	4.23	3.62**	.001
	65	ป.3	12.62	1.93		
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	25	อ.2	8.68	4.75	4.41***	.000
	12	ป.3	13.17	1.27		
ไม่ทราบอาชีพ	11	อ.2	10.64	3.83	0.51	.620
	5	ป.3	11.60	2.61		
รายได้ครอบครัว						
น้อยกว่า 10,000 บาท	79	อ.2	9.71	3.92	4.93***	.000
	72	ป.3	12.21	2.12		
10,000 - 20,000 บาท	96	อ.2	10.19	4.11	4.85***	.000
	84	ป.3	12.57	2.37		
มากกว่า 20,000 บาท	18	อ.2	10.83	4.37	1.57	.132
	22	ป.3	12.55	1.71		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 27 เปรียบเทียบพฤติกรรมการแบ่งปันของนักเรียน จำแนกตามระดับชั้น ในกลุ่มย่อย

กลุ่มย่อย	n	ระดับชั้น	พฤติกรรมการแบ่งปัน		t	p
			\bar{X}	SD.		
เพศ						
ชาย	96	อ.2	10.19	4.41	2.98**	.003
	86	ป.3	11.76	2.53		
หญิง	97	อ.2	11.01	3.64	2.76**	.006
	92	ป.3	12.27	2.57		
ความสัมพันธ์						
บิดา	43	อ.2	10.60	3.78	1.94	.057
	55	ป.3	11.91	2.58		
มารดา	124	อ.2	10.49	4.24	3.20**	.002
	107	ป.3	11.95	2.62		
คนอื่น ๆ	26	อ.2	11.12	3.66	2.05*	.047
	16	ป.3	12.88	1.89		
อายุของผู้ปกครอง						
น้อยกว่า 31 ปี	63	อ.2	10.27	4.22	1.11	.269
	32	ป.3	11.22	3.27		
31 – 40 ปี	84	อ.2	10.88	4.26	2.51*	.013
	103	ป.3	12.18	2.35		
มากกว่า 40 ปี	46	อ.2	10.54	3.44	2.71*	.008
	43	ป.3	12.23	2.37		
จำนวนบุตร						
0 – 1 คน	73	อ.2	10.75	4.10	1.69	.093
	59	ป.3	11.78	2.84		
2 – 3 คน	109	อ.2	10.63	4.05	3.36**	.001
	110	ป.3	12.15	2.40		
มากกว่า 3 คน	11	อ.2	9.27	3.88	1.88	0.76
	9	ป.3	12.11	2.57		
สถานภาพ						
สมรส	150	อ.2	10.73	4.02	3.15**	.002
	133	ป.3	11.98	2.62		
หย่าร้าง/แยกกันอยู่	41	อ.2	10.39	3.96	2.38*	.020
	44	ป.3	12.09	2.37		

ตาราง 27 (ต่อ)

กลุ่มย่อย	n	ระดับชั้น	พฤติกรรมกรรมการแบ่งปัน		t	p
			\bar{X}	SD.		
ลักษณะครอบครัว						
เดี่ยว	108	อ.2	10.36	4.32	3.39**	.001
	103	ป.3	12.02	2.62		
ขยาย	85	อ.2	10.91	3.69	2.28*	.024
	75	ป.3	12.03	2.48		
การศึกษาบิดา						
ประถมศึกษา	94	อ.2	10.13	4.52	3.53**	.001
	97	ป.3	12.08	2.61		
มัธยมศึกษา	70	อ.2	11.43	3.08	1.34	.183
	70	ป.3	12.07	2.58		
อนุปริญญา	19	อ.2	10.11	5.09	1.36	.185
	21	ป.3	11.86	2.48		
ปริญญาตรี	6	อ.2	10.67	2.34	2.07	.063
	7	ป.3	12.71	1.11		
ไม่ทราบการศึกษา	4	อ.2	9.50	3.11	0.22	.832
	3	ป.3	9.00	2.65		
การศึกษามารดา						
ประถมศึกษา	84	อ.2	10.14	4.23	3.77***	.000
	73	ป.3	12.18	2.39		
มัธยมศึกษา	85	อ.2	11.06	3.78	1.22	.224
	73	ป.3	11.70	2.80		
อนุปริญญา	14	อ.2	10.36	4.73	1.48	.156
	15	ป.3	12.40	2.13		
ปริญญาตรี	7	อ.2	9.71	4.31	2.62*	.019
	11	ป.3	13.27	1.27		
ไม่ทราบการศึกษา	3	อ.2	13.67	0.58	1.94	.105
	6	ป.3	10.83	3.49		

ตาราง 27 (ต่อ)

กลุ่มย่อย	n	ระดับชั้น	พฤติกรรมกรรมการแบ่งปัน		t	p
			\bar{X}	SD.		
อาชีพบิดา						
รับจ้าง	127	อ.2	10.76	3.91	3.20	.002
	99	ป.3	12.09	2.30		
อื่น ๆ	49	อ.2	10.51	4.49	1.95	.055
	65	ป.3	11.94	2.88		
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	4	อ.2	7.50	4.93	1.58	.165
	4	ป.3	12.00	2.83		
ไม่ทราบอาชีพ	13	อ.2	10.38	3.50	1.09	.287
	10	ป.3	11.90	3.00		
อาชีพมารดา						
รับจ้าง	101	อ.2	10.72	3.88	2.68**	.008
	96	ป.3	11.98	2.61		
อื่น ๆ	56	อ.2	10.45	4.26	2.28*	.025
	65	ป.3	11.94	2.62		
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	25	อ.2	9.56	4.57	3.16**	.003
	12	ป.3	12.75	1.49		
ไม่ทราบอาชีพ	11	อ.2	12.64	2.73	0.29	.778
	5	ป.3	12.20	3.03		
รายได้ครอบครัว						
น้อยกว่า 10,000 บาท	79	อ.2	10.41	4.03	2.95**	.004
	72	ป.3	11.99	2.42		
10,000 - 20,000 บาท	96	อ.2	10.80	4.06	2.12*	.036
	84	ป.3	11.89	2.80		
มากกว่า 20,000 บาท	18	อ.2	10.39	4.26	2.07*	.050
	22	ป.3	12.64	1.94		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 28 เปรียบเทียบพฤติกรรมการปลอมโยนของนักเรียน จำแนกตามระดับชั้น ในกลุ่มย่อย

กลุ่มย่อย	n	ระดับชั้น	พฤติกรรมการปลอมโยน		t	p
			\bar{X}	SD.		
เพศ						
ชาย	96	อ.2	10.23	4.48	3.06**	.003
	86	ป.3	11.86	2.55		
หญิง	97	อ.2	11.44	3.16	2.68**	.008
	92	ป.3	12.51	2.28		
ความสัมพันธ์						
บิดา	43	อ.2	10.37	3.96	2.36*	.021
	55	ป.3	12.00	2.46		
มารดา	124	อ.2	10.88	3.93	3.42**	.001
	107	ป.3	12.33	2.42		
คนอื่น ๆ	26	อ.2	11.42	3.78	0.54	.591
	16	ป.3	12.00	2.50		
อายุของผู้ปกครอง						
น้อยกว่า 31 ปี	63	อ.2	10.35	3.90	1.79	.077
	32	ป.3	11.75	2.95		
31 – 40 ปี	84	อ.2	11.05	4.11	2.51*	.014
	103	ป.3	12.30	2.26		
มากกว่า 40 ปี	46	อ.2	11.13	3.55	1.79	.077
	43	ป.3	12.28	2.43		
จำนวนบุตร						
0 – 1 คน	73	อ.2	10.84	3.93	2.43*	.016
	59	ป.3	12.24	2.67		
2 – 3 คน	109	อ.2	10.93	3.88	2.78**	.006
	110	ป.3	12.13	2.32		
มากกว่า 3 คน	11	อ.2	10.00	4.29	1.74	.099
	9	ป.3	12.78	2.33		
สถานภาพ						
สมรส	150	อ.2	10.92	3.84	3.41**	.001
	133	ป.3	12.22	2.50		
หย่าร้าง/แยกกันอยู่	41	อ.2	10.85	3.93	1.76	.083
	44	ป.3	12.09	2.26		

ตาราง 28 (ต่อ)

กลุ่มย่อย	n	ระดับชั้น	พฤติกรรมกำรปลอบโยน		t	p
			\bar{X}	SD.		
ลักษณะครอบครัว						
เดี่ยว	108	อ.2	10.51	4.09	4.07***	.000
	103	ป.3	12.37	2.36		
ขยาย	85	อ.2	11.26	3.65	1.43	.156
	75	ป.3	11.96	2.53		
การศึกษาบิดา						
ประถมศึกษา	94	อ.2	10.48	4.19	2.85**	.005
	97	ป.3	11.96	2.54		
มัธยมศึกษา	70	อ.2	11.43	3.26	1.89	.061
	70	ป.3	12.34	2.40		
อนุปริญญา	19	อ.2	10.47	5.03	1.35	.189
	21	ป.3	12.19	2.46		
ปริญญาตรี	6	อ.2	11.17	2.64	1.94	.079
	7	ป.3	13.43	1.51		
ไม่ทราบการศึกษา	4	อ.2	10.25	3.30	0.82	.448
	3	ป.3	12.00	1.73		
การศึกษามารดา						
ประถมศึกษา	84	อ.2	10.57	3.95	3.54**	.001
	73	ป.3	12.37	2.29		
มัธยมศึกษา	85	อ.2	11.13	3.87	1.38	.170
	73	ป.3	11.85	2.65		
อนุปริญญา	14	อ.2	11.07	3.83	1.30	.205
	15	ป.3	12.60	2.38		
ปริญญาตรี	7	อ.2	9.14	4.88	2.03	.083
	11	ป.3	13.00	1.48		
ไม่ทราบการศึกษา	3	อ.2	13.00	1.00	0.68	.516
	6	ป.3	11.83	2.79		

ตาราง 28 (ต่อ)

กลุ่มย่อย	n	ระดับชั้น	พฤติกรรมกรปลอบโยน		t	p
			\bar{X}	SD.		
อาชีพบิดา						
รับจ้าง	127	อ.2	10.95	3.75	2.93**	.004
	99	ป.3	12.15	2.38		
อื่น ๆ	49	อ.2	10.69	4.22	2.13*	.036
	65	ป.3	12.15	2.60		
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	4	อ.2	8.25	6.24	1.12	.306
	4	ป.3	12.25	3.50		
ไม่ทราบอาชีพ	13	อ.2	11.08	3.64	1.65	.119
	10	ป.3	12.90	1.45		
อาชีพมารดา						
รับจ้าง	101	อ.2	10.84	3.84	3.03**	.003
	96	ป.3	12.23	2.47		
อื่น ๆ	56	อ.2	10.89	3.87	2.10*	.039
	65	ป.3	12.14	2.35		
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	25	อ.2	10.16	4.60	2.29*	.028
	12	ป.3	12.67	2.06		
ไม่ทราบอาชีพ	11	อ.2	12.09	3.15	0.49	.630
	5	ป.3	11.20	3.83		
รายได้ครอบครัว						
น้อยกว่า 10,000 บาท	79	อ.2	10.80	3.91	2.89**	.005
	72	ป.3	12.29	2.31		
10,000 - 20,000 บาท	96	อ.2	10.95	3.91	2.12*	.035
	84	ป.3	11.99	2.61		
มากกว่า 20,000 บาท	18	อ.2	10.44	4.09	2.10*	.046
	22	ป.3	12.68	2.10		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 29 เปรียบเทียบพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมของนักเรียน จำแนกตามระดับชั้น ในกลุ่มย่อย

กลุ่มย่อย	n	ระดับชั้น	พฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวม		t	p
			\bar{X}	SD.		
เพศ						
ชาย	96	อ.2	30.35	12.34	3.70***	.000
	86	ป.3	35.70	6.57		
หญิง	97	อ.2	36.62	9.44	4.28***	.000
	92	ป.3	37.52	6.04		
ความสัมพันธ์						
บิดา	43	อ.2	31.74	10.56	2.45*	.017
	55	ป.3	36.27	6.75		
มารดา	124	อ.2	31.18	11.43	4.64***	.000
	107	ป.3	36.70	6.24		
คนอื่น ๆ	26	อ.2	32.58	9.96	1.78	.082
	16	ป.3	37.50	5.98		
อายุของผู้ปกครอง						
น้อยกว่า 31 ปี	63	อ.2	30.54	11.33	1.93	.056
	32	ป.3	34.88	7.97		
31 – 40 ปี	84	อ.2	32.19	11.57	3.48**	.001
	103	ป.3	37.01	5.76		
มากกว่า 40 ปี	46	อ.2	31.52	9.55	3.25**	.002
	43	ป.3	37.07	6.30		
จำนวนบุตร						
0 – 1 คน	73	อ.2	32.08	10.68	2.71**	.008
	59	ป.3	36.32	7.22		
2 – 3 คน	109	อ.2	31.45	11.16	4.39***	.000
	110	ป.3	36.75	5.92		
มากกว่า 3 คน	11	อ.2	28.00	12.03	2.12*	.048
	9	ป.3	37.33	5.94		
สถานภาพ						
สมรส	150	อ.2	31.87	10.89	4.56***	.000
	133	ป.3	36.68	6.56		
หย่าร้าง/แยกกันอยู่	41	อ.2	31.02	10.68	2.87**	.006
	44	ป.3	36.41	5.75		

ตาราง 29 (ต่อ)

กลุ่มย่อย	n	ระดับชั้น	พฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวม		t	p
			\bar{X}	SD.		
ลักษณะครอบครัว						
เดี่ยว	108	อ.2	30.61	11.64	4.94***	.000
	103	ป.3	36.94	6.34		
ขยาย	85	อ.2	32.61	10.11	2.74**	.007
	75	ป.3	36.23	6.38		
การศึกษาบิดา						
ประถมศึกษา	94	อ.2	30.35	12.31	4.10***	.000
	97	ป.3	36.39	6.59		
มัธยมศึกษา	70	อ.2	33.46	8.01	2.73**	.007
	70	ป.3	36.83	6.52		
อนุปริญญา	19	อ.2	29.79	14.86	1.92	.068
	21	ป.3	36.76	5.80		
ปริญญาตรี	6	อ.2	33.00	3.69	3.64**	.004
	7	ป.3	39.57	2.82		
ไม่ทราบการศึกษา	4	อ.2	29.75	8.96	0.23	.831
	3	ป.3	31.00	3.46		
การศึกษามารดา						
ประถมศึกษา	84	อ.2	30.79	11.32	4.16***	.000
	73	ป.3	36.73	6.15		
มัธยมศึกษา	85	อ.2	32.28	10.35	2.72**	.007
	73	ป.3	36.01	6.75		
อนุปริญญา	14	อ.2	30.29	13.23	1.96	.067
	15	ป.3	37.80	5.85		
ปริญญาตรี	7	อ.2	29.14	12.69	2.71*	.015
	11	ป.3	39.82	3.06		
ไม่ทราบการศึกษา	3	อ.2	40.00	2.65	1.43	.200
	6	ป.3	34.50	8.67		

ตาราง 29 (ต่อ)

กลุ่มย่อย	n	ระดับชั้น	พฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวม		t	p
			\bar{X}	SD.		
อาชีพบิดา						
รับจ้าง	127	อ.2	31.91	10.33	4.19***	.000
	99	ป.3	36.48	5.95		
อื่น ๆ	49	อ.2	31.63	12.50	2.59*	.012
	65	ป.3	36.77	7.04		
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	4	อ.2	22.50	16.42	1.50	.185
	4	ป.3	36.25	8.26		
ไม่ทราบอาชีพ	13	อ.2	29.69	9.77	2.26*	.035
	10	ป.3	37.50	5.52		
อาชีพมารดา						
รับจ้าง	101	อ.2	31.70	10.25	3.89***	.000
	96	ป.3	36.45	6.55		
อื่น ๆ	56	อ.2	31.73	11.70	2.84**	.006
	65	ป.3	36.69	6.28		
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	25	อ.2	28.40	12.93	3.65**	.001
	12	ป.3	38.58	3.61		
ไม่ทราบอาชีพ	11	อ.2	35.36	8.94	0.08	.941
	5	ป.3	35.00	9.06		
รายได้ครอบครัว						
น้อยกว่า 10,000 บาท	79	อ.2	30.91	10.59	4.05***	.000
	72	ป.3	36.49	5.85		
10,000 - 20,000 บาท	96	อ.2	31.94	11.21	3.27**	.001
	84	ป.3	36.45	7.07		
มากกว่า 20,000 บาท	18	อ.2	31.67	12.21	2.02	.056
	22	ป.3	37.86	4.99		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 30 เปรียบเทียบพฤติกรรมการช่วยเหลือของนักเรียน จำแนกตามเพศ ในกลุ่มย่อย

กลุ่มย่อย	n	เพศ	พฤติกรรมการช่วยเหลือ		t	p
			\bar{X}	SD.		
ระดับชั้น						
อนุบาล 2	96	ชาย	9.94	4.19	0.39	.697
	97	หญิง	10.16	3.92		
ประถมศึกษาปีที่ 3	86	ชาย	12.08	2.37	2.02*	.045
	92	หญิง	12.74	1.97		
ความสัมพันธ์						
บิดา	52	ชาย	11.42	3.32	0.81	.421
	46	หญิง	11.93	2.89		
มารดา	107	ชาย	10.65	3.79	1.41	.161
	124	หญิง	11.33	3.51		
คนอื่น ๆ	23	ชาย	11.26	3.36	0.49	.625
	19	หญิง	10.74	3.53		
อายุของผู้ปกครอง						
น้อยกว่า 31 ปี	46	ชาย	10.57	3.81	0.06	.952
	49	หญิง	10.61	3.77		
31 – 40 ปี	92	ชาย	11.15	3.64	1.42	.157
	95	หญิง	11.85	3.08		
มากกว่า 40 ปี	44	ชาย	10.93	3.36	0.62	.536
	45	หญิง	11.38	3.42		
จำนวนบุตร						
0 – 1 คน	70	ชาย	11.20	3.48	0.37	.712
	62	หญิง	11.42	3.30		
2 – 3 คน	101	ชาย	10.90	3.61	1.13	.260
	118	หญิง	11.44	3.46		
มากกว่า 3 คน	11	ชาย	9.82	4.49	0.73	.474
	9	หญิง	11.11	3.10		
สถานภาพ						
สมรส	138	ชาย	11.04	3.56	1.12	.262
	145	หญิง	11.50	3.32		
หย่าร้าง/แยกกันอยู่	43	ชาย	10.91	3.43	0.38	.709
	42	หญิง	11.19	3.54		

ตาราง 30 (ต่อ)

กลุ่มย่อย	n	เพศ	พฤติกรรมความช่วยเหลือ		t	p
			\bar{X}	SD.		
ลักษณะครอบครัว						
เดี่ยว	99	ชาย	10.82	3.58	1.11	.268
	112	หญิง	11.38	3.43		
ขยาย	83	ชาย	11.11	3.31	0.71	.478
	77	หญิง	11.48	3.31		
การศึกษาบิดา						
ประถมศึกษา	82	ชาย	10.52	3.89	1.31	.193
	89	หญิง	11.28	3.69		
มัธยมศึกษา	69	ชาย	11.48	2.77	0.12	.909
	71	หญิง	11.54	3.08		
อนุปริญญา	21	ชาย	10.38	5.04	1.02	.315
	19	หญิง	11.79	3.49		
ปริญญาตรี	7	ชาย	12.43	1.90	0.08	.938
	6	หญิง	12.33	2.42		
ไม่ทราบการศึกษา	3	ชาย	11.00	3.61	0.96	.383
	4	หญิง	9.25	0.96		
การศึกษามารดา						
ประถมศึกษา	74	ชาย	10.58	3.46	1.63	.106
	83	หญิง	11.47	3.38		
มัธยมศึกษา	77	ชาย	11.09	3.44	0.35	.725
	81	หญิง	11.28	3.44		
อนุปริญญา	15	ชาย	10.53	5.10	0.45	.660
	14	หญิง	11.29	3.87		
ปริญญาตรี	11	ชาย	12.09	4.01	0.29	.774
	7	หญิง	12.57	1.99		
ไม่ทราบการศึกษา	5	ชาย	13.00	1.41	0.92	.408
	4	หญิง	11.50	3.00		

ตาราง 30 (ต่อ)

กลุ่มย่อย	n	เพศ	พฤติกรรมความช่วยเหลือ		t	p
			\bar{X}	SD.		
อาชีพบิดา						
รับจ้าง	116	ชาย	10.88	3.44	0.99	.323
	110	หญิง	11.32	3.21		
อื่น ๆ	53	ชาย	11.25	3.90	1.34	.183
	61	หญิง	12.11	3.02		
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	3	ชาย	9.00	4.36	0.16	.881
	5	หญิง	9.60	5.68		
ไม่ทราบอาชีพ	10	ชาย	10.80	4.05	0.60	.553
	13	หญิง	9.69	4.59		
อาชีพมารดา						
รับจ้าง	101	ชาย	10.87	3.50	1.26	.210
	96	หญิง	11.47	3.15		
อื่น ๆ	53	ชาย	11.17	3.69	1.20	.233
	68	หญิง	11.91	3.10		
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	22	ชาย	10.36	4.27	0.37	.713
	15	หญิง	9.80	4.90		
ไม่ทราบอาชีพ	6	ชาย	12.50	1.76	1.75	.104
	10	หญิง	10.00	3.92		
รายได้ครอบครัว						
น้อยกว่า 10,000 บาท	75	ชาย	10.99	3.50	0.31	.760
	76	หญิง	10.82	3.36		
10,000 - 20,000 บาท	90	ชาย	10.80	3.65	1.88	.062
	90	หญิง	11.80	3.49		
มากกว่า 20,000 บาท	17	ชาย	34.82	10.94	0.31	.760
	23	หญิง	35.26	8.32		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 31 เปรียบเทียบพฤติกรรมการแบ่งปันของนักเรียน จำแนกตามเพศ ในกลุ่มย่อย

กลุ่มย่อย	n	เพศ	พฤติกรรมการแบ่งปัน		t	p
			\bar{X}	SD.		
ระดับชั้น						
อนุบาล 2	96	ชาย	10.19	4.41	1.41	.159
	97	หญิง	11.61	3.64		
ประถมศึกษาปีที่ 3	86	ชาย	11.76	2.53	1.35	.179
	92	หญิง	12.27	2.57		
ความสัมพันธ์						
บิดา	52	ชาย	11.33	3.39	0.03	.975
	46	หญิง	11.35	3.04		
มารดา	107	ชาย	10.52	3.93	2.53*	.012
	124	หญิง	11.73	3.30		
คนอื่น ๆ	23	ชาย	11.91	3.20	0.28	.780
	19	หญิง	11.63	3.27		
อายุของผู้ปกครอง						
น้อยกว่า 31 ปี	46	ชาย	10.37	4.09	0.53	.601
	49	หญิง	10.80	3.81		
31 – 40 ปี	92	ชาย	11.12	3.84	1.90	.059
	95	หญิง	12.06	2.85		
มากกว่า 40 ปี	44	ชาย	11.11	3.00	0.75	.458
	45	หญิง	11.60	3.16		
จำนวนบุตร						
0 – 1 คน	70	ชาย	11.04	3.91	0.57	.570
	62	หญิง	11.40	3.28		
2 – 3 คน	101	ชาย	10.89	3.59	2.03*	.043
	118	หญิง	11.82	3.19		
มากกว่า 3 คน	11	ชาย	10.55	3.91	0.01	.995
	9	หญิง	10.56	3.36		
สถานภาพ						
สมรส	138	ชาย	10.91	3.74	1.92	.057
	145	หญิง	11.70	3.19		
หย่าร้าง/แยกกันอยู่	43	ชาย	11.23	3.31	0.11	.916
	42	หญิง	11.31	3.39		

ตาราง 31 (ต่อ)

กลุ่มย่อย	n	เพศ	พฤติกรรมการแบ่งปัน		t	p
			\bar{X}	SD.		
ลักษณะครอบครัว						
เดี่ยว	99	ชาย	10.59	4.09	2.19*	.030
	112	หญิง	11.69	3.20		
ขยาย	83	ชาย	11.34	3.19	0.38	.703
	77	หญิง	11.53	3.27		
การศึกษาบิดา						
ประถมศึกษา	82	ชาย	10.30	4.03	2.29*	.023
	89	หญิง	11.65	3.67		
มัธยมศึกษา	69	ชาย	11.84	2.82	0.37	.712
	71	หญิง	11.66	2.90		
อนุปริญญา	21	ชาย	10.05	4.19	1.72	.095
	19	หญิง	12.11	2.28		
ปริญญาตรี	7	ชาย	11.86	1.95	0.16	.873
	6	หญิง	11.67	2.25		
ไม่ทราบการศึกษา	3	ชาย	11.00	3.61	1.41	.284.
	4	หญิง	8.00	0.82		
การศึกษามารดา						
ประถมศึกษา	74	ชาย	10.58	3.71	1.67	.098
	83	หญิง	11.54	3.52		
มัธยมศึกษา	77	ชาย	11.16	3.58	0.72	.471
	81	หญิง	11.54	3.16		
อนุปริญญา	15	ชาย	10.67	4.69	1.16	.262
	14	หญิง	12.21	2.16		
ปริญญาตรี	11	ชาย	11.27	3.98	1.00	.331
	7	หญิง	12.86	1.46		
ไม่ทราบการศึกษา	5	ชาย	12.60	2.61	0.87	.412
	4	หญิง	10.75	3.78		

ตาราง 31 (ต่อ)

กลุ่มย่อย	n	เพศ	พฤติกรรมกรรมการแบ่งปัน		t	p
			\bar{X}	SD.		
อาชีพบิดา						
รับจ้าง	116	ชาย	10.95	3.51	1.81	.071
	110	หญิง	11.75	3.16		
อื่น ๆ	53	ชาย	10.87	4.27	1.23	.222
	61	หญิง	11.72	3.13		
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	3	ชาย	9.33	4.04	0.19	.855
	5	หญิง	10.00	5.10		
ไม่ทราบอาชีพ	10	ชาย	11.50	3.27	0.57	.574
	13	หญิง	10.69	3.43		
อาชีพมารดา						
รับจ้าง	101	ชาย	10.95	3.60	1.65	.101
	96	หญิง	11.74	3.09		
อื่น ๆ	53	ชาย	10.81	3.94	1.20	.232
	68	หญิง	11.59	3.18		
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	22	ชาย	10.41	4.09	0.33	.744
	15	หญิง	10.87	4.26		
ไม่ทราบอาชีพ	6	ชาย	13.50	0.84	1.45	.175
	10	หญิง	11.90	3.32		
รายได้ครอบครัว						
น้อยกว่า 10,000 บาท	75	ชาย	10.99	3.69	0.61	.543
	76	หญิง	11.33	3.20		
10,000 - 20,000 บาท	90	ชาย	10.77	3.77	2.07*	.040
	90	หญิง	11.86	3.28		
มากกว่า 20,000 บาท	17	ชาย	11.53	3.74	0.15	.879
	23	หญิง	11.70	3.11		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 32 เปรียบเทียบพฤติกรรมการปลอมโยนของนักเรียน จำแนกตามเพศ ในกลุ่มย่อย

กลุ่มย่อย	n	เพศ	พฤติกรรมการปลอมโยน		t	p
			\bar{X}	SD.		
ระดับชั้น						
อนุบาล 2	96	ชาย	10.23	4.48	2.18*	.031
	97	หญิง	11.44	3.16		
ประถมศึกษาปีที่ 3	86	ชาย	11.86	2.55	1.80	.074
	92	หญิง	12.51	2.28		
ความสัมพันธ์						
บิดา	52	ชาย	11.06	3.62	0.73	.469
	46	หญิง	11.54	2.89		
มารดา	107	ชาย	10.86	3.91	2.85**	.005
	124	หญิง	12.15	2.74		
คนอื่น ๆ	23	ชาย	11.52	3.59	0.26	.799
	19	หญิง	11.79	3.07		
อายุของผู้ปกครอง						
น้อยกว่า 31 ปี	46	ชาย	10.26	3.93	1.46	.148
	49	หญิง	11.35	3.33		
31 – 40 ปี	92	ชาย	11.23	3.86	2.10*	.037
	95	หญิง	12.23	2.50		
มากกว่า 40 ปี	44	ชาย	11.30	3.39	1.18	.243
	45	หญิง	12.07	2.77		
จำนวนบุตร						
0 – 1 คน	70	ชาย	11.06	3.94	1.45	.149
	62	หญิง	11.92	2.84		
2 – 3 คน	101	ชาย	10.94	3.62	2.47*	.014
	118	หญิง	12.03	2.80		
มากกว่า 3 คน	11	ชาย	11.18	4.47	0.09	.931
	9	หญิง	11.33	2.87		
สถานภาพ						
สมรส	138	ชาย	10.97	3.83	2.76**	.006
	145	หญิง	12.06	2.68		
หย่าร้าง/แยกกันอยู่	43	ชาย	11.35	3.24	0.42	.676
	42	หญิง	11.64	3.23		

ตาราง 32 (ต่อ)

กลุ่มย่อย	n	เพศ	พฤติกรรมการปลอมโยน		t	p
			\bar{X}	SD.		
ลักษณะครอบครัว						
เดี่ยว	99	ชาย	10.65	4.16	3.01**	.003
	112	หญิง	12.10	2.56		
ขยาย	83	ชาย	11.42	3.23	0.68	.496
	77	หญิง	11.77	3.14		
การศึกษาบิดา						
ประถมศึกษา	82	ชาย	10.24	3.89	3.19**	.002
	89	หญิง	11.98	3.13		
มัธยมศึกษา	69	ชาย	11.83	3.21	0.24	.811
	71	หญิง	11.94	2.56		
อนุปริญญา	21	ชาย	10.52	4.90	1.51	.143
	19	หญิง	12.32	2.29		
ปริญญาตรี	7	ชาย	13.29	1.50	1.60	.137
	6	หญิง	11.33	2.81		
ไม่ทราบการศึกษา	3	ชาย	10.67	3.51	0.26	.806
	4	หญิง	11.25	2.50		
การศึกษามารดา						
ประถมศึกษา	74	ชาย	10.88	3.67	1.86	.065
	83	หญิง	11.88	3.08		
มัธยมศึกษา	77	ชาย	10.82	3.91	2.35*	.020
	81	หญิง	12.07	2.64		
อนุปริญญา	15	ชาย	11.67	3.87	0.34	.741
	14	หญิง	12.07	2.43		
ปริญญาตรี	11	ชาย	11.36	4.37	0.19	.850
	7	หญิง	11.71	2.50		
ไม่ทราบการศึกษา	5	ชาย	12.80	1.30	0.81	.443
	4	หญิง	11.50	3.32		

ตาราง 32 (ต่อ)

กลุ่มย่อย	n	เพศ	พฤติกรรมการปลอมโยน		t	p
			\bar{X}	SD.		
อาชีพบิดา						
รับจ้าง	116	ชาย	10.84	3.71	3.12**	.002
	110	หญิง	12.15	2.57		
อื่น ๆ	53	ชาย	11.21	4.02	0.90	.372
	61	หญิง	11.80	2.88		
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	3	ชาย	11.00	3.61	0.30	.776
	5	หญิง	9.80	6.26		
ไม่ทราบอาชีพ	10	ชาย	11.80	3.65	0.10	.925
	13	หญิง	11.92	2.53		
อาชีพมารดา						
รับจ้าง	101	ชาย	10.96	3.80	2.48*	.014
	96	หญิง	12.10	2.60		
อื่น ๆ	53	ชาย	11.15	3.68	1.21	.230
	68	หญิง	11.88	2.74		
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	22	ชาย	10.45	4.25	0.93	.359
	15	หญิง	11.73	3.88		
ไม่ทราบอาชีพ	6	ชาย	12.33	2.73	0.48	.638
	10	หญิง	11.50	3.66		
รายได้ครอบครัว						
น้อยกว่า 10,000 บาท	75	ชาย	11.04	3.90	1.73	0.85
	76	หญิง	11.97	2.57		
10,000 - 20,000 บาท	90	ชาย	10.83	3.68	2.40*	.017
	90	หญิง	12.03	2.99		
มากกว่า 20,000 บาท	17	ชาย	11.71	3.84	0.50	.960
	23	หญิง	11.65	2.95		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 33 เปรียบเทียบพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมของนักเรียน จำแนกตามเพศ ในกลุ่มย่อย

กลุ่มย่อย	n	เพศ	พฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวม		t	p
			\bar{X}	SD.		
ระดับชั้น						
อนุบาล 2	96	ชาย	30.35	12.34	1.43	.154
	97	หญิง	32.62	9.44		
ประถมศึกษาปีที่ 3	86	ชาย	35.70	6.57	1.93	.055
	92	หญิง	37.52	6.04		
ความสัมพันธ์						
บิดา	52	ชาย	33.81	9.66	0.57	.573
	46	หญิง	34.83	7.96		
มารดา	107	ชาย	32.04	10.89	2.48*	.014
	124	หญิง	35.20	8.46		
คนอื่น ๆ	23	ชาย	34.70	9.32	0.19	.848
	19	หญิง	34.16	8.64		
อายุของผู้ปกครอง						
น้อยกว่า 31 ปี	46	ชาย	31.20	10.86	0.72	.471
	49	หญิง	32.76	10.16		
31 – 40 ปี	92	ชาย	33.50	10.79	1.98*	.049
	95	หญิง	36.15	7.04		
มากกว่า 40 ปี	44	ชาย	33.34	8.84	0.94	.351
	45	หญิง	35.04	8.30		
จำนวนบุตร						
0 – 1 คน	70	ชาย	33.30	10.50	0.87	.386
	62	หญิง	34.74	8.25		
2 – 3 คน	101	ชาย	32.73	10.12	2.05*	.041
	118	หญิง	35.30	8.38		
มากกว่า 3 คน	11	ชาย	31.55	12.44	0.30	.770
	9	หญิง	33.00	8.68		
สถานภาพ						
สมรส	138	ชาย	32.93	10.45	2.11*	.036
	145	หญิง	35.27	8.18		
หย่าร้าง/แยกกันอยู่	43	ชาย	33.49	8.96	0.34	.736
	42	หญิง	34.14	8.86		

ตาราง 33 (ต่อ)

กลุ่มย่อย	n	เพศ	พฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวม		t	p
			\bar{X}	SD.		
ลักษณะครอบครัว						
เดี่ยว	99	ชาย	32.05	11.52	2.25*	.026
	112	หญิง	35.16	8.06		
ขยาย	83	ชาย	33.87	8.76	0.66	.511
	77	หญิง	34.78	8.73		
การศึกษาบิดา						
ประถมศึกษา	82	ชาย	31.07	11.06	2.41*	.017
	89	หญิง	34.91	9.76		
มัธยมศึกษา	69	ชาย	35.14	7.86	0.00	.997
	71	หญิง	35.14	7.13		
อนุปริญญา	21	ชาย	30.95	14.36	1.52	.140
	19	หญิง	36.21	6.39		
ปริญญาตรี	7	ชาย	37.57	4.35	0.86	.407
	6	หญิง	35.33	5.01		
ไม่ทราบการศึกษา	3	ชาย	32.67	10.69	0.67	.570.
	4	หญิง	28.50	1.73		
การศึกษามารดา						
ประถมศึกษา	74	ชาย	32.04	10.00	1.85	.066
	83	หญิง	34.89	9.32		
มัธยมศึกษา	77	ชาย	33.06	10.17	1.28	.203
	81	หญิง	34.90	7.77		
อนุปริญญา	15	ชาย	32.87	13.34	0.68	.503
	14	หญิง	35.57	6.90		
ปริญญาตรี	11	ชาย	34.73	11.95	0.51	.616
	7	หญิง	37.14	3.98		
ไม่ทราบการศึกษา	5	ชาย	38.40	5.13	0.92	.391
	4	หญิง	33.75	9.95		

ตาราง 33 (ต่อ)

กลุ่มย่อย	n	เพศ	พฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวม		t	p
			\bar{X}	SD.		
อาชีพบิดา						
รับจ้าง	116	ชาย	32.66	9.79	2.17*	.031
	110	หญิง	35.23	7.83		
อื่น ๆ	53	ชาย	33.32	11.66	1.20	.232
	61	หญิง	35.64	8.35		
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	3	ชาย	29.33	11.15	0.01	.995
	5	หญิง	29.40	16.91		
ไม่ทราบอาชีพ	10	ชาย	34.10	10.68	0.47	.645
	13	หญิง	32.31	7.74		
อาชีพมารดา						
รับจ้าง	101	ชาย	32.78	10.02	2.00*	.047
	96	หญิง	35.31	7.50		
อื่น ๆ	53	ชาย	33.13	10.75	1.30	.197
	68	หญิง	35.38	8.32		
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	22	ชาย	31.23	11.96	0.29	.771
	15	หญิง	32.40	11.89		
ไม่ทราบอาชีพ	6	ชาย	38.33	4.97	1.11	.285
	10	หญิง	33.40	10.07		
รายได้ครอบครัว						
น้อยกว่า 10,000 บาท	75	ชาย	33.01	10.26	0.75	.456
	76	หญิง	34.12	7.75		
10,000 - 20,000 บาท	90	ชาย	32.40	10.41	2.29*	.023
	90	หญิง	35.69	8.80		
มากกว่า 20,000 บาท	17	ชาย	34.82	10.94	0.14	.886
	23	หญิง	8.32	0.14		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 34 เปรียบเทียบพฤติกรรมการช่วยเหลือของนักเรียน จำแนกตามการอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่ง
พฤติกรรมเอื้อสังคม ในกลุ่มย่อย

กลุ่มย่อย	n	การอบรมเลี้ยงดู แบบมุ่งพฤติกรรม เอื้อสังคม	พฤติกรรมการช่วยเหลือ		t	p
			\bar{X}	SD.		
ชั้น						
อนุบาล 2	103	มาก	10.50	3.82	1.63	.052
	90	น้อย	9.54	4.26		
ประถมศึกษาปีที่ 3	101	มาก	12.52	2.13	0.72	.236
	77	น้อย	12.29	2.27		
เพศ						
ชาย	102	มาก	11.26	3.30	1.30	.098
	80	น้อย	10.55	3.95		
หญิง	102	มาก	11.74	3.21	1.40	.081
	87	น้อย	11.05	3.54		
ความสัมพันธ์						
บิดา	43	มาก	11.42	3.47	0.68	.248
	55	น้อย	11.85	2.84		
มารดา	142	มาก	11.56	3.18	2.75**	.004
	89	น้อย	10.15	4.17		
คนอื่น ๆ	19	มาก	11.21	3.44	0.32	.376
	23	น้อย	10.87	3.44		
อายุของผู้ปกครอง						
น้อยกว่า 31 ปี	46	มาก	11.72	2.93	2.97**	.002
	49	น้อย	9.53	4.18		
31 – 40 ปี	108	มาก	11.44	3.46	0.34	.366
	79	น้อย	11.61	3.28		
มากกว่า 40 ปี	50	มาก	11.44	3.12	0.89	.187
	39	น้อย	10.79	3.69		
จำนวนบุตร						
0 – 1 คน	72	มาก	11.85	2.93	2.00*	.024
	60	น้อย	10.65	3.79		
2 – 3 คน	121	มาก	11.25	3.44	0.26	.397
	98	น้อย	11.12	3.66		
มากกว่า 3 คน	11	มาก	12.00	3.26	2.24*	.019
	9	น้อย	8.44	3.84		

ตาราง 34 (ต่อ)

กลุ่มย่อย	n	การอบรมเลี้ยงดู แบบมุ่งพฤติกรรม เอื้อสังคม	พฤติกรรมการช่วยเหลือ		t	p
			\bar{X}	SD.		
สถานภาพ						
สมรส	158	มาก	11.63	3.06	1.90*	.029
	125	น้อย	10.83	3.84		
หย่าร้าง/แยกกันอยู่	45	มาก	11.29	3.52	0.68	.249
	40	น้อย	10.78	3.43		
ลักษณะครอบครัว						
เดี่ยว	112	มาก	11.40	3.46	1.23	.111
	99	น้อย	10.79	3.82		
ขยาย	92	มาก	11.62	2.30	1.48	.070
	68	น้อย	10.84	3.66		
การศึกษาบิดา						
ประถมศึกษา	83	มาก	10.75	4.02	0.57	.284
	88	น้อย	11.08	3.58		
มัธยมศึกษา	87	มาก	11.80	2.68	1.55	.062
	53	น้อย	11.02	3.24		
อนุปริญญา	25	มาก	12.80	1.71	3.04**	.004
	15	น้อย	8.13	5.81		
ปริญญาตรี	7	มาก	12.14	2.27	0.44	.334
	6	น้อย	12.67	1.97		
ไม่ทราบการศึกษา	2	มาก	11.00	1.41	0.67	.267
	5	น้อย	9.60	2.70		
การศึกษามารดา						
ประถมศึกษา	73	มาก	11.11	3.42	0.20	.422
	84	น้อย	11.00	3.46		
มัธยมศึกษา	96	มาก	11.44	3.36	1.13	.130
	62	น้อย	10.81	3.54		
อนุปริญญา	20	มาก	12.20	2.75	1.94*	.042
	9	น้อย	8.00	6.23		
ปริญญาตรี	13	มาก	12.92	1.80	0.90	.207
	5	น้อย	10.60	5.64		
ไม่ทราบการศึกษา	2	มาก	12.50	2.12	0.11	.457
	7	น้อย	12.29	2.43		

ตาราง 34 (ต่อ)

กลุ่มย่อย	n	การอบรมเลี้ยงดู แบบมุ่งพฤติกรรม เอื้อสังคม	พฤติกรรมความช่วยเหลือ		t	p
			\bar{X}	SD.		
อาชีพบิดา						
รับจ้าง	126	มาก	11.20	3.16	0.53	.297
	100	น้อย	10.96	3.55		
อื่น ๆ	67	มาก	12.34	2.93	2.25*	.014
	47	น้อย	10.81	3.98		
ไม่ทราบอาชีพ	11	มาก	9.82	4.96	0.37	.357
	12	น้อย	10.50	3.80		
อาชีพมารดา						
รับจ้าง	98	มาก	11.20	3.35	0.17	.431
	99	น้อย	11.12	3.34		
อื่น ๆ	75	มาก	12.20	2.77	2.39**	.010
	46	น้อย	10.59	4.03		
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	23	มาก	10.87	3.87	1.29	.103
	14	น้อย	8.93	5.27		
ไม่ทราบอาชีพ	8	มาก	10.38	3.82	0.64	.266
	8	น้อย	11.50	3.16		
รายได้ครอบครัว						
น้อยกว่า 10,000 บาท	76	มาก	10.92	3.49	0.07	.471
	75	น้อย	10.88	3.37		
10,000 - 20,000 บาท	101	มาก	11.88	2.97	2.39**	.009
	79	น้อย	10.56	4.18		
มากกว่า 20,000 บาท	27	มาก	11.70	3.48	0.20	.423
	13	น้อย	11.92	2.87		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 35 เปรียบเทียบพฤติกรรมกรรมการแบ่งปันของนักเรียน จำแนกตามการอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคม ในกลุ่มย่อย

กลุ่มย่อย	n	การอบรมเลี้ยงดู แบบมุ่งพฤติกรรม เอื้อสังคม	พฤติกรรมกรรมการแบ่งปัน		t	p
			\bar{X}	SD.		
ชั้น						
อนุบาล 2	103	มาก	11.09	3.89	1.79*	.037
	90	น้อย	10.04	4.19		
ประถมศึกษาปีที่ 3	101	มาก	12.10	2.35	0.46	.324
	77	น้อย	11.92	2.81		
เพศ						
ชาย	102	มาก	11.34	3.28	1.66*	.049
	80	น้อย	10.40	4.17		
หญิง	102	มาก	11.83	3.22	0.97	.168
	87	น้อย	11.38	3.22		
ความสัมพันธ์						
บิดา	43	มาก	11.28	3.58	0.16	.438
	55	น้อย	11.38	2.93		
มารดา	142	มาก	11.58	3.23	2.08*	.020
	89	น้อย	10.51	4.17		
คนอื่น ๆ	19	มาก	12.32	2.67	0.98	.168
	23	น้อย	11.35	3.58		
อายุผู้ปกครอง						
น้อยกว่า 31 ปี	46	มาก	11.50	3.18	2.25*	.014
	49	น้อย	9.73	4.39		
31 – 40 ปี	108	มาก	11.63	3.47	0.14	.443
	79	น้อย	11.56	3.32		
มากกว่า 40 ปี	50	มาก	11.58	2.87	0.77	.224
	39	น้อย	11.08	3.34		
จำนวนบุตร						
0 – 1 คน	72	มาก	11.61	3.47	1.39	.083
	60	น้อย	10.73	3.76		
2 – 3 คน	121	มาก	11.55	3.16	0.77	.223
	98	น้อย	11.19	3.69		
มากกว่า 3 คน	11	มาก	11.82	3.06	1.86*	.040
	9	น้อย	9.00	3.71		

ตาราง 35 (ต่อ)

กลุ่มย่อย	n	การอบรมเลี้ยงดู แบบมุ่งพฤติกรรม เอื้อสังคม	พฤติกรรมการแบ่งปัน		t	p
			\bar{X}	SD.		
สถานภาพ						
สมรส	158	มาก	11.62	3.17	1.61	.055
	125	น้อย	10.94	3.83		
หย่าร้าง/แยกกันอยู่	45	มาก	11.73	3.13	1.37	.088
	40	น้อย	10.75	3.51		
ลักษณะครอบครัว						
เดี่ยว	112	มาก	11.23	3.66	0.26	.399
	99	น้อย	11.10	3.72		
ขยาย	92	มาก	12.02	2.62	2.62**	.005
	68	น้อย	10.63	3.75		
การศึกษาบิดา						
ประถมศึกษา	83	มาก	10.64	4.11	1.20	.116
	88	น้อย	11.35	3.66		
มัธยมศึกษา	87	มาก	12.32	2.34	2.88**	.003
	53	น้อย	10.81	3.35		
อนุปริญญา	25	มาก	12.16	2.34	2.07*	.027
	15	น้อย	9.13	5.36		
ปริญญาตรี	7	มาก	12.14	1.35	0.68	.261
	6	น้อย	11.33	2.66		
ไม่ทราบการศึกษา	2	มาก	10.00	2.83	0.41	.349
	5	น้อย	9.00	2.92		
การศึกษา มารดา						
ประถมศึกษา	73	มาก	11.21	3.61	0.37	.355
	84	น้อย	10.99	3.67		
มัธยมศึกษา	96	มาก	11.65	3.27	1.36	.088
	62	น้อย	10.90	3.49		
อนุปริญญา	20	มาก	12.15	2.39	1.24	.122
	9	น้อย	9.78	5.50		
ปริญญาตรี	13	มาก	12.54	1.81	0.93	.202
	5	น้อย	10.20	5.54		
ไม่ทราบการศึกษา	2	มาก	11.00	4.24	0.38	.358
	7	น้อย	12.00	3.11		

ตาราง 35 (ต่อ)

กลุ่มย่อย	n	การอบรมเลี้ยงดู แบบมุ่งพฤติกรรม เอื้อสังคม	พฤติกรรมการแบ่งปัน		t	p
			\bar{X}	SD.		
อาชีพบิดา						
รับจ้าง	126	มาก	11.41	3.17	0.36	.360
	100	น้อย	11.25	3.61		
อื่น ๆ	67	มาก	11.91	3.43	2.04*	.022
	47	น้อย	10.49	3.96		
ไม่ทราบอาชีพ	11	มาก	11.64	3.23	0.82	.212
	12	น้อย	10.50	3.43		
อาชีพมารดา						
รับจ้าง	98	มาก	11.44	3.16	0.43	.335
	99	น้อย	11.23	3.59		
อื่น ๆ	75	มาก	11.85	3.22	2.35*	.011
	46	น้อย	10.26	3.84		
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	23	มาก	11.00	3.81	0.77	.225
	14	น้อย	9.93	4.62		
ไม่ทราบอาชีพ	8	มาก	12.63	3.16	0.18	.431
	8	น้อย	12.38	2.45		
รายได้ครอบครัว						
น้อยกว่า 10,000 บาท	76	มาก	11.38	3.41	0.80	.213
	75	น้อย	10.93	3.48		
10,000 - 20,000 บาท	101	มาก	11.61	3.14	1.25	.106
	79	น้อย	10.92	4.03		
มากกว่า 20,000 บาท	27	มาก	12.07	3.25	1.23	.113
	13	น้อย	10.69	3.50		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 36 เปรียบเทียบพฤติกรรมการปลอมโยนของนักเรียน จำแนกตามการอบรมเลี้ยงดูแบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคม ในกลุ่มย่อย

กลุ่มย่อย	n	การอบรมเลี้ยงดู แบบมุ่งพฤติกรรม เอื้อสังคม	พฤติกรรมการปลอมโยน		t	p
			\bar{X}	SD.		
ชั้น						
อนุบาล 2	103	มาก	11.33	3.54	1.88*	.031
	90	น้อย	10.28	4.25		
ประถมศึกษาปีที่ 3	101	มาก	12.42	2.21	1.35	.090
	77	น้อย	11.91	2.68		
เพศ						
ชาย	102	มาก	11.43	3.28	1.70*	.046
	80	น้อย	10.45	4.28		
หญิง	102	มาก	12.30	2.63	1.82*	.035
	87	น้อย	11.56	2.97		
ความสัมพันธ์						
บิดา	43	มาก	11.09	3.51	0.51	.306
	55	น้อย	11.44	3.13		
มารดา	142	มาก	12.11	2.77	2.99**	.002
	89	น้อย	10.65	4.05		
คนอื่น ๆ	19	มาก	11.79	3.26	0.26	.400
	23	น้อย	11.52	3.45		
อายุผู้ปกครอง						
น้อยกว่า 31 ปี	46	มาก	11.80	2.70	2.66**	.005
	49	น้อย	9.90	4.19		
31 – 40 ปี	108	มาก	11.91	3.16	0.83	.205
	79	น้อย	11.51	3.43		
มากกว่า 40 ปี	50	มาก	11.84	2.96	0.53	.299
	39	น้อย	11.49	3.30		
จำนวนบุตร						
0 – 1 คน	72	มาก	12.14	2.94	2.43**	.009
	60	น้อย	10.65	3.91		
2 – 3 คน	121	มาก	11.64	3.08	0.58	.281
	98	น้อย	11.39	3.45		
มากกว่า 3 คน	11	มาก	12.55	2.38	1.81*	.044
	9	น้อย	9.67	4.58		

ตาราง 36 (ต่อ)

กลุ่มย่อย	n	การอบรมเลี้ยงดู แบบมุ่งพฤติกรรม เอื้อสังคม	พฤติกรรมการปลอมโยน		t	p
			\bar{X}	SD.		
สถานภาพ						
สมรส	158	มาก	11.88	2.95	1.94*	.027
	125	น้อย	11.09	3.73		
หย่าร้าง/แยกกันอยู่	45	มาก	12.09	2.69	1.83*	.035
	40	น้อย	10.83	3.64		
ลักษณะครอบครัว						
เดี่ยว	112	มาก	11.68	3.25	1.16	.123
	99	น้อย	11.12	3.71		
ขยาย	92	มาก	12.10	2.66	2.28*	.012
	68	น้อย	10.90	3.69		
การศึกษาบิดา						
ประถมศึกษา	83	มาก	11.28	3.51	0.46	.324
	88	น้อย	11.02	3.72		
มัธยมศึกษา	87	มาก	12.31	2.55	2.13*	.018
	53	น้อย	11.19	3.28		
อนุปริญญา	25	มาก	12.48	2.35	2.04*	.029
	15	น้อย	9.53	5.29		
ปริญญาตรี	7	มาก	11.86	2.85	0.91	.162
	6	น้อย	13.00	1.55		
ไม่ทราบการศึกษา	2	มาก	9.50	2.12	0.91	.202
	5	น้อย	11.60	2.88		
การศึกษามารดา						
ประถมศึกษา	73	มาก	11.73	2.97	1.11	.134
	84	น้อย	11.13	3.72		
มัธยมศึกษา	96	มาก	11.80	3.24	1.59	.058
	62	น้อย	10.94	3.52		
อนุปริญญา	20	มาก	12.55	2.37	1.79*	.042
	9	น้อย	10.33	4.33		
ปริญญาตรี	13	มาก	12.00	2.38	0.64	.277
	5	น้อย	10.20	6.10		
ไม่ทราบการศึกษา	2	มาก	12.50	2.12	0.18	.432
	7	น้อย	12.14	2.55		

ตาราง 36 (ต่อ)

กลุ่มย่อย	n	การอบรมเลี้ยงดู แบบมุ่งพฤติกรรม เอื้อสังคม	พฤติกรรมการปลอมโยน		t	p
			\bar{X}	SD.		
อาชีพบิดา						
รับจ้าง	126	มาก	11.86	2.78	1.91*	.029
	100	น้อย	11.00	3.76		
อื่น ๆ	67	มาก	11.88	3.34	1.31	.096
	47	น้อย	11.02	3.58		
ไม่ทราบอาชีพ	11	มาก	11.91	3.51	0.06	.477
	12	น้อย	11.83	2.59		
อาชีพมารดา						
รับจ้าง	98	มาก	11.84	2.82	1.35	.090
	99	น้อย	11.20	3.72		
อื่น ๆ	75	มาก	11.93	3.08	1.65	.052
	46	น้อย	10.96	3.31		
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	23	มาก	11.61	3.43	1.22	.116
	14	น้อย	9.93	4.97		
ไม่ทราบอาชีพ	8	มาก	12.38	3.54	0.68	.255
	8	น้อย	11.25	3.11		
รายได้ครอบครัว						
น้อยกว่า 10,000 บาท	76	มาก	11.76	3.13	0.94	.174
	75	น้อย	11.25	3.51		
10,000 - 20,000 บาท	101	มาก	11.93	2.86	2.17*	.016
	79	น้อย	10.80	3.91		
มากกว่า 20,000 บาท	27	มาก	11.93	3.23	0.68	.248
	13	น้อย	11.15	3.53		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 37 เปรียบเทียบพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมของนักเรียน จำแนกตามการอบรมเลี้ยงดู
แบบมุ่งพฤติกรรมเอื้อสังคม ในกลุ่มย่อย

กลุ่มย่อย	n	การอบรมเลี้ยงดู แบบมุ่งพฤติกรรม เอื้อสังคม	พฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวม		t	p
			\bar{X}	SD.		
ชั้น						
อนุบาล 2	103	มาก	32.91	10.10	1.93*	.027
	90	น้อย	29.87	11.81		
ประถมศึกษาปีที่ 3	101	มาก	37.04	5.74	0.93	.176
	77	น้อย	36.12	7.08		
เพศ						
ชาย	102	มาก	34.04	8.94	1.66*	.049
	80	น้อย	31.40	11.82		
หญิง	102	มาก	35.87	7.91	1.56	.061
	87	น้อย	33.99	8.71		
ความสัมพันธ์						
บิดา	43	มาก	33.79	9.77	0.49	.314
	55	น้อย	34.67	8.18		
มารดา	142	มาก	35.26	8.10	2.82**	.002
	89	น้อย	31.30	11.59		
คนอื่น ๆ	19	มาก	35.32	8.27	0.57	.288
	23	น้อย	33.74	9.53		
อายุผู้ปกครอง						
น้อยกว่า 31 ปี	46	มาก	35.02	7.50	2.86**	.003
	49	น้อย	29.16	12.06		
31 – 40 ปี	108	มาก	34.97	9.09	0.22	.413
	79	น้อย	34.67	9.28		
มากกว่า 40 ปี	50	มาก	34.86	8.07	0.82	.208
	39	น้อย	33.36	9.20		
จำนวนบุตร						
0 – 1 คน	72	มาก	35.60	3.29	2.13*	.018
	60	น้อย	32.03	10.52		
2 – 3 คน	121	มาก	34.45	8.63	0.59	.279
	98	น้อย	33.70	10.07		
มากกว่า 3 คน	11	มาก	36.36	8.19	2.10*	.025
	9	น้อย	27.11	11.54		

ตาราง 37 (ต่อ)

กลุ่มย่อย	n	การอบรมเลี้ยงดู แบบมุ่งพฤติกรรม เอื้อสังคม	พฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวม		t	p
			\bar{X}	SD.		
สถานภาพ						
สมรส	158	มาก	35.13	8.19	1.97*	.025
	125	น้อย	32.86	10.66		
หย่าร้าง/แยกกันอยู่	45	มาก	35.11	8.01	1.44	.077
	40	น้อย	32.35	9.63		
ลักษณะครอบครัว						
เดี่ยว	112	มาก	34.31	9.48	0.95	.172
	99	น้อย	33.01	10.43		
ขยาย	92	มาก	35.74	7.03	2.32*	.011
	68	น้อย	32.37	10.35		
การศึกษาบิดา						
ประถมศึกษา	83	มาก	32.66	10.70	0.49	.313
	88	น้อย	33.45	10.45		
มัธยมศึกษา	87	มาก	36.44	6.34	2.49**	.008
	53	น้อย	33.02	8.68		
อนุปริญญา	25	มาก	37.44	5.51	2.57**	.010
	15	น้อย	26.80	15.46		
ปริญญาตรี	7	มาก	36.14	4.41	0.32	.377
	6	น้อย	37.00	5.22		
ไม่ทราบการศึกษา	2	มาก	30.50	6.36	0.05	.482
	5	น้อย	30.20	7.53		
การศึกษามารดา						
ประถมศึกษา	73	มาก	34.04	9.27	0.59	.278
	84	น้อย	33.12	10.13		
มัธยมศึกษา	96	มาก	34.89	8.56	1.53	.065
	62	น้อย	32.65	9.65		
อนุปริญญา	20	มาก	36.90	7.00	1.70	.061
	9	น้อย	28.11	14.80		
ปริญญาตรี	13	มาก	37.46	4.14	0.83	.226
	5	น้อย	31.00	17.26		
ไม่ทราบการศึกษา	2	มาก	36.00	8.49	0.07	.475
	7	น้อย	36.43	7.93		

ตาราง 37 (ต่อ)

กลุ่มย่อย	n	การอบรมเลี้ยงดู แบบมุ่งพฤติกรรม เอื้อสังคม	พฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวม		t	p
			\bar{X}	SD.		
อาชีพบิดา						
รับจ้าง	126	มาก	34.47	7.98	1.02	.155
	100	น้อย	33.21	10.07		
อื่น ๆ	67	มาก	36.13	9.20	2.02*	.023
	47	น้อย	32.32	10.86		
ไม่ทราบอาชีพ	11	มาก	33.36	9.42	0.14	.446
	12	น้อย	32.83	8.92		
อาชีพมารดา						
รับจ้าง	98	มาก	34.48	7.96	0.72	.235
	99	น้อย	33.56	9.85		
อื่น ๆ	75	มาก	35.99	8.41	2.27*	.013
	46	น้อย	31.80	10.61		
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	23	มาก	33.48	10.42	1.18	.123
	14	น้อย	28.79	13.63		
ไม่ทราบอาชีพ	8	มาก	35.38	9.67	0.06	.478
	8	น้อย	35.13	8.22		
รายได้ครอบครัว						
น้อยกว่า 10,000 บาท	76	มาก	34.07	8.81	0.68	.250
	75	น้อย	33.07	9.36		
10,000 - 20,000 บาท	101	มาก	35.43	7.91	2.08*	.020
	79	น้อย	32.28	11.50		
มากกว่า 20,000 บาท	27	มาก	35.70	9.61	0.61	.275
	13	น้อย	33.77	9.15		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 38 เปรียบเทียบพฤติกรรมการช่วยเหลือของนักเรียน จำแนกตามการอบรมเลี้ยงดูแบบรัก
 สนิบสนุน ในกลุ่มย่อย

กลุ่มย่อย	n	การอบรมเลี้ยงดู แบบรักสนิบสนุน	พฤติกรรมการช่วยเหลือ		t	p
			\bar{X}	SD.		
ชั้น						
อนุบาล 2	103	มาก	10.66	3.81	2.26*	.013
	90	น้อย	9.36	4.22		
ประถมศึกษาปีที่3	94	มาก	12.63	2.03	1.33	.092
	84	น้อย	12.19	2.35		
เพศ						
ชาย	93	มาก	11.59	3.11	2.47**	.007
	89	น้อย	10.28	3.97		
หญิง	104	มาก	11.16	3.36	0.85	.200
	85	น้อย	11.19	3.40		
ความสัมพันธ์						
บิดา	50	มาก	11.60	3.72	0.20	.420
	48	น้อย	11.73	2.39		
มารดา	131	มาก	11.53	3.13	2.37**	.010
	100	น้อย	10.35	4.16		
คนอื่น ๆ	16	มาก	12.19	2.48	1.96*	.029
	26	น้อย	10.31	3.73		
อายุของผู้ปกครอง						
น้อยกว่า 31 ปี	48	มาก	11.19	3.59	1.57	.060
	47	น้อย	9.98	3.89		
31 – 40 ปี	106	มาก	11.76	3.06	1.19	.118
	81	น้อย	11.17	3.74		
มากกว่า 40 ปี	43	มาก	11.65	3.27	1.34	.092
	46	น้อย	10.70	3.44		
จำนวนบุตร						
0 – 1 คน	65	มาก	12.02	2.83	2.44**	.008
	67	น้อย	10.61	3.74		
2 – 3 คน	121	มาก	11.43	3.42	1.11	.134
	98	น้อย	10.90	3.66		
มากกว่า 3 คน	11	มาก	11.00	3.49	0.76	.230
	9	น้อย	9.67	4.42		

ตาราง 38 (ต่อ)

กลุ่มย่อย	n	การอบรมเลี้ยงดู แบบรักสันทัดสน	พฤติกรรมความช่วยเหลือ		t	p
			\bar{X}	SD.		
สถานภาพ						
สมรส	149	มาก	11.67	2.95	2.00*	.023
	134	น้อย	10.84	3.88		
หย่าร้าง/แยกกันอยู่	47	มาก	11.62	3.69	1.71*	.046
	38	น้อย	10.34	3.08		
ลักษณะครอบครัว						
เดี่ยว	110	มาก	11.44	3.35	1.35	.090
	101	น้อย	10.76	3.91		
ขยาย	87	มาก	11.80	3.10	2.19*	.015
	73	น้อย	10.67	3.46		
การศึกษาบิดา						
ประถมศึกษา	90	มาก	10.84	3.92	0.27	.395
	81	น้อย	11.00	3.67		
มัธยมศึกษา	76	มาก	12.04	2.58	2.92**	.004
	64	น้อย	10.88	3.18		
อนุปริญญา	20	มาก	12.90	1.52	2.92**	.004
	20	น้อย	9.20	5.45		
ปริญญาตรี	10	มาก	12.60	1.78	0.67	.258
	3	น้อย	11.67	3.22		
การศึกษามารดา						
ประถมศึกษา	76	มาก	11.18	3.53	0.47	.320
	81	น้อย	10.93	3.36		
มัธยมศึกษา	84	มาก	11.49	3.27	1.17	.123
	74	น้อย	10.85	3.60		
อนุปริญญา	19	มาก	12.47	2.61	2.37*	.019
	10	น้อย	7.90	5.80		
ปริญญาตรี	13	มาก	12.92	1.80	0.90	.207
	5	น้อย	10.60	5.64		
ไม่ทราบการศึกษา	5	มาก	13.00	1.41	0.92	.204
	4	น้อย	11.50	3.00		

ตาราง 38 (ต่อ)

กลุ่มย่อย	n	การอบรมเลี้ยงดู แบบรักสลับสลับ	พฤติกรรมความช่วยเหลือ		t	p
			\bar{X}	SD.		
อาชีพบิดา						
รับจ้าง	121	มาก	11.47	2.93	1.81*	.036
	105	น้อย	10.66	3.71		
อื่น ๆ	62	มาก	12.19	3.18	1.64	.051
	52	น้อย	11.13	3.73		
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	2	มาก	6.50	9.19	0.58	.330
	6	น้อย	10.33	3.50		
ไม่ทราบอาชีพ	12	มาก	10.67	4.60	0.57	.289
	11	น้อย	9.64	4.11		
อาชีพมารดา						
รับจ้าง	100	มาก	11.47	3.15	1.32	.095
	97	น้อย	10.85	3.51		
อื่น ๆ	72	มาก	12.00	3.17	1.64	.052
	49	น้อย	10.98	3.61		
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	16	มาก	10.88	3.76	0.87	.194
	21	น้อย	9.57	4.98		
ไม่ทราบอาชีพ	9	มาก	11.11	3.92	0.22	.414
	7	น้อย	10.71	2.98		
รายได้ครอบครัว						
น้อยกว่า 10,000 บาท	70	มาก	11.36	3.26	1.53	.064
	81	น้อย	10.51	3.52		
10,000 - 20,000 บาท	98	มาก	11.70	3.15	1.62	.054
	82	น้อย	10.82	4.03		
มากกว่า 20,000 บาท	29	มาก	11.83	3.52	0.16	.436
	11	น้อย	11.64	2.62		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 39 เปรียบเทียบพฤติกรรมกรรมการแบ่งปันของนักเรียน จำแนกตามการอบรมเลี้ยงดูแบบรัก
 สนิบสนุน ในกลุ่มย่อย

กลุ่มย่อย	n	การอบรมเลี้ยงดู แบบรักสนิบนุ	พฤติกรรมกรรมการแบ่งปัน		t	p
			\bar{X}	SD.		
ชั้น						
อนุบาล 2	103	มาก	11.37	3.64	2.84**	.003
	90	น้อย	9.72	4.34		
ประถมศึกษาปีที่ 3	94	มาก	12.14	2.41	0.64	.262
	84	น้อย	11.89	2.71		
เพศ						
ชาย	93	มาก	11.67	3.06	2.77**	.003
	89	น้อย	10.16	4.18		
หญิง	104	มาก	11.80	3.20	0.82	.207
	85	น้อย	11.41	3.25		
ความสัมพันธ์						
บิดา	50	มาก	11.52	3.56	0.57	.284
	48	น้อย	11.15	2.84		
มารดา	131	มาก	11.77	3.01	2.79**	.003
	100	น้อย	10.38	4.23		
คนอื่น ๆ	16	มาก	12.13	2.78	0.54	.298
	26	น้อย	11.58	3.47		
อายุผู้ปกครอง						
น้อยกว่า 31 ปี	48	มาก	11.71	3.20	2.90**	.003
	47	น้อย	9.45	4.30		
31 – 40 ปี	106	มาก	11.82	3.13	1.02	.154
	81	น้อย	11.31	3.71		
มากกว่า 40 ปี	43	มาก	11.56	3.10	0.59	.279
	46	น้อย	11.17	3.07		
จำนวนบุตร						
0 – 1 คน	65	มาก	12.14	3.04	3.00**	.002
	67	น้อย	10.31	3.92		
2 – 3 คน	121	มาก	11.52	3.22	0.62	.269
	98	น้อย	11.23	3.63		
มากกว่า 3 คน	11	มาก	11.73	2.65	1.71	.053
	9	น้อย	9.11	4.17		

ตาราง 39 (ต่อ)

กลุ่มย่อย	n	การอบรมเลี้ยงดู แบบรักสลับส่นุ่	พฤติกรรมการแบ่งปัน		t	p
			\bar{X}	SD.		
สถานภาพ						
สมรส	149	มาก	11.70	3.02	1.95*	.026
	134	น้อย	10.89	3.91		
หย่าร้าง/แยกกันอยู่	47	มาก	12.09	3.06	2.59**	.006
	38	น้อย	10.26	3.41		
ลักษณะครอบครัว						
เดี่ยว	110	มาก	11.46	3.38	1.21	.114
	101	น้อย	10.85	3.98		
ขยาย	87	มาก	12.08	2.77	2.79**	.003
	73	น้อย	10.66	3.54		
การศึกษาบิดา						
ประถมศึกษา	90	มาก	11.11	3.84	0.37	.356
	81	น้อย	10.89	3.97		
มัธยมศึกษา	76	มาก	12.30	2.31	2.47**	.008
	64	น้อย	11.09	3.28		
อนุปริญญา	20	มาก	12.45	2.04	2.40*	.012
	20	น้อย	9.60	4.91		
ปริญญาตรี	10	มาก	12.00	2.21	0.74	.237
	3	น้อย	11.00	1.00		
การศึกษามารดา						
ประถมศึกษา	76	มาก	11.36	3.63	0.89	.188
	81	น้อย	10.84	3.64		
มัธยมศึกษา	84	มาก	11.75	3.01	1.58	.058
	74	น้อย	10.91	3.70		
อนุปริญญา	19	มาก	12.26	2.26	1.40	.095
	10	น้อย	9.80	5.31		
ปริญญาตรี	13	มาก	12.77	1.64	1.31	.128
	5	น้อย	9.60	5.32		
ไม่ทราบการศึกษา	5	มาก	12.60	2.61	0.87	.206
	4	น้อย	10.75	3.78		

ตาราง 39 (ต่อ)

กลุ่มย่อย	n	การอบรมเลี้ยงดู แบบรักสลับสับส่น	พฤติกรรมกรรมการแบ่งปัน		t	p
			\bar{X}	SD.		
อาชีพพิดา						
รับจ้าง	121	มาก	11.84	2.74	2.38**	.009
	105	น้อย	10.76	3.89		
อื่น ๆ	62	มาก	11.61	3.69	0.91	.184
	52	น้อย	10.98	3.74		
ไม่ประกอบอาชีพ	2	มาก	7.00	7.07	0.70	.298
	6	น้อย	10.67	3.67		
ไม่ทราบ	12	มาก	12.08	2.91	1.63	.059
	11	น้อย	9.91	3.48		
อาชีพมารดา						
รับจ้าง	100	มาก	11.77	2.83	1.84*	.034
	97	น้อย	10.89	3.82		
อื่น ๆ	72	มาก	11.68	3.52	1.64	.052
	49	น้อย	10.61	3.51		
ไม่ประกอบอาชีพ	16	มาก	11.25	3.34	0.84	.202
	21	น้อย	10.10	4.63		
ไม่ทราบ	9	มาก	12.67	2.96	0.27	.397
	7	น้อย	12.29	2.63		
รายได้ครอบครัว						
น้อยกว่า 10,000 บาท	70	มาก	11.49	3.35	1.09	.140
	81	น้อย	10.88	3.52		
10,000 - 20,000 บาท	98	มาก	11.89	2.93	2.34*	.011
	82	น้อย	10.62	4.11		
มากกว่า 20,000 บาท	29	มาก	11.83	3.31	0.62	.271
	11	น้อย	11.09	3.56		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 40 เปรียบเทียบพฤติกรรมการปล่อยของนักเรียน จำแนกตามการอบรมเลี้ยงดูแบบ
รักส้นับสนุน ในกลุ่มย่อย

กลุ่มย่อย	n	การอบรมเลี้ยงดู แบบรักส้นับสนุน	พฤติกรรมการปล่อย		t	p
			\bar{X}	SD.		
ชั้น						
อนุบาล 2	103	มาก	11.63	3.40	3.03**	.002
	90	น้อย	9.93	4.26		
ประถมศึกษาปีที่ 3	94	มาก	12.34	2.34	0.83	.203
	84	น้อย	12.04	2.53		
เพศ						
ชาย	93	มาก	11.85	3.04	3.16***	.001
	89	น้อย	10.11	4.26		
หญิง	104	มาก	12.08	2.89	0.62	.270
	85	น้อย	11.82	2.72		
ความสัมพันธ์						
บิดา	50	มาก	11.66	3.40	1.15	.126
	48	น้อย	10.90	3.16		
มารดา	131	มาก	12.10	2.77	2.74**	.004
	100	น้อย	10.83	3.96		
คนอื่น ๆ	16	มาก	11.88	3.05	0.35	.369
	26	น้อย	11.50	3.54		
อายุผู้ปกครอง						
น้อยกว่า 31 ปี	48	มาก	11.50	3.18	1.86*	.034
	47	น้อย	10.13	3.40		
31 – 40 ปี	106	มาก	12.16	2.85	1.97*	.026
	81	น้อย	11.19	3.70		
มากกว่า 40 ปี	43	มาก	12.02	2.96	0.99	.162
	46	น้อย	11.37	3.23		
จำนวนบุตร						
0 – 1 คน	65	มาก	12.40	2.63	3.17***	.001
	67	น้อย	10.55	3.96		
2 – 3 คน	121	มาก	11.69	3.15	0.79	.215
	98	น้อย	11.34	3.36		
มากกว่า 3 คน	11	มาก	12.55	2.34	1.81*	.044
	9	น้อย	9.67	4.61		

ตาราง 40 (ต่อ)

กลุ่มย่อย	n	การอบรมเลี้ยงดู แบบรักสันทันสนุน	พฤติกรรมการปลอบโยน		t	p
			\bar{X}	SD.		
สถานภาพ						
สมรส	149	มาก	11.95	2.85	2.24*	.013
	134	น้อย	11.06	3.75		
หย่าร้าง/แยกกันอยู่	47	มาก	12.28	2.79	2.58**	.006
	38	น้อย	10.53	3.48		
ลักษณะครอบครัว						
เดี่ยว	110	มาก	11.93	2.97	2.22*	.013
	101	น้อย	10.86	3.89		
ขยาย	87	มาก	12.02	2.95	1.91*	.030
	73	น้อย	11.07	3.39		
การศึกษาบิดา						
ประถมศึกษา	90	มาก	11.42	3.48	1.05	.147
	81	น้อย	10.84	3.76		
มัธยมศึกษา	76	มาก	12.47	2.35	2.61**	.005
	64	น้อย	11.19	3.30		
อนุปริญญา	20	มาก	12.55	2.24	1.95*	.031
	20	น้อย	10.20	4.90		
ปริญญาตรี	10	มาก	12.30	2.45	0.23	.412
	3	น้อย	12.67	2.31		
การศึกษามารดา						
ประถมศึกษา	76	มาก	11.91	3.14	1.80*	.037
	81	น้อย	10.94	3.58		
มัธยมศึกษา	84	มาก	11.75	3.13	1.15	.127
	74	น้อย	11.14	3.62		
อนุปริญญา	19	มาก	12.63	2.11	1.51	.079
	10	น้อย	10.40	4.40		
ปริญญาตรี	13	มาก	12.46	2.11	1.31	.127
	5	น้อย	9.00	5.75		
ไม่ทราบการศึกษา	5	มาก	12.80	1.30	0.81	.222
	4	น้อย	11.50	3.32		

ตาราง 40 (ต่อ)

กลุ่มย่อย	n	การอบรมเลี้ยงดู แบบรักสันทันสนุน	พฤติกรรมการปลอมโยน		t	p
			\bar{X}	SD.		
อาชีพบิดา						
รับจ้าง	121	มาก	12.03	2.64	2.72**	.004
	105	น้อย	10.84	3.78		
อื่น ๆ	62	มาก	11.84	3.29	1.06	.197
	52	น้อย	11.15	3.64		
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	2	มาก	7.00	9.90	0.61	.323
	6	น้อย	11.33	3.45		
ไม่ทราบอาชีพ	12	มาก	12.83	2.29	1.68	.054
	11	น้อย	10.82	3.40		
อาชีพมารดา						
รับจ้าง	100	มาก	12.14	2.52	2.71**	.004
	97	น้อย	10.88	3.87		
อื่น ๆ	72	มาก	11.92	3.19	1.49	.070
	49	น้อย	11.04	3.16		
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	16	มาก	11.00	4.10	0.04	.487
	21	น้อย	10.95	4.20		
ไม่ทราบอาชีพ	9	มาก	12.22	3.27	0.56	.294
	7	น้อย	11.29	3.45		
รายได้ครอบครัว						
น้อยกว่า 10,000 บาท	70	มาก	12.17	2.64	2.36**	.009
	81	น้อย	10.94	3.74		
10,000 - 20,000 บาท	98	มาก	11.78	3.08	1.48	.070
	82	น้อย	11.02	3.72		
มากกว่า 20,000 บาท	29	มาก	12.14	3.29	1.46	.077
	11	น้อย	10.45	3.17		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

*** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

ตาราง 41 เปรียบเทียบพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมของนักเรียน จำแนกตามการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสลับสลับ ในกลุ่มย่อย

กลุ่มย่อย	n	การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสลับสลับ	พฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวม		t	p
			\bar{X}	SD.		
ชั้น						
อนุบาล 2	103	มาก	33.66	10.01	2.99**	.002
	90	น้อย	29.01	11.62		
ประถมศึกษาปีที่ 3	94	มาก	37.11	5.79	1.04	.151
	84	น้อย	36.12	6.92		
เพศ						
ชาย	93	มาก	35.11	8.36	3.01**	.002
	89	น้อย	30.55	11.70		
หญิง	104	มาก	35.48	8.52	0.87	.193
	85	น้อย	34.42	8.08		
ความสัมพันธ์						
บิดา	50	มาก	34.78	9.98	0.56	.288
	48	น้อย	33.77	7.62		
มารดา	131	มาก	35.40	7.90	2.87**	.003
	100	น้อย	31.56	11.45		
คนอื่น ๆ	16	มาก	36.19	7.70	0.99	.164
	26	น้อย	33.38	9.57		
อายุผู้ปกครอง						
น้อยกว่า 31 ปี	48	มาก	34.40	9.20	2.30*	.012
	47	น้อย	29.55	11.22		
31 – 40 ปี	106	มาก	35.75	7.99	1.49	.069
	81	น้อย	33.67	10.41		
มากกว่า 40 ปี	43	มาก	35.23	8.69	1.10	.138
	46	น้อย	33.24	8.43		
จำนวนบุตร						
0 – 1 คน	65	มาก	36.55	7.52	3.19***	.001
	67	น้อย	31.48	10.56		
2 – 3 คน	121	มาก	34.64	8.91	0.92	.178
	98	น้อย	33.47	9.75		
มากกว่า 3 คน	11	มาก	35.27	7.91	1.47	.080
	9	น้อย	28.44	12.76		

ตาราง 41 (ต่อ)

กลุ่มย่อย	n	การอบรมเลี้ยงดู แบบรักสันทันสนุน	พฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวม		t	p
			\bar{X}	SD.		
สถานภาพ						
สมรส	149	มาก	35.33	8.00	2.25*	.013
	134	น้อย	32.79	10.64		
หย่าร้าง/แยกกันอยู่	47	มาก	35.98	8.31	2.59**	.006
	38	น้อย	31.13	8.90		
ลักษณะครอบครัว						
เดี่ยว	110	มาก	34.83	8.78	1.73*	.043
	101	น้อย	32.48	10.96		
ขยาย	87	มาก	35.91	7.96	2.58**	.006
	73	น้อย	32.40	9.26		
การศึกษาบิดา						
ประถมศึกษา	90	มาก	33.38	10.42	0.40	.345
	81	น้อย	32.73	10.75		
มัธยมศึกษา	76	มาก	36.82	6.24	2.90**	.003
	64	น้อย	33.16	8.33		
อนุปริญญา	20	มาก	37.90	4.70	2.63**	.008
	20	น้อย	29.00	14.37		
ปริญญาตรี	10	มาก	36.90	4.31	0.50	.314
	3	น้อย	35.33	6.43		
การศึกษามารดา						
ประถมศึกษา	76	มาก	34.45	9.71	1.12	.132
	81	น้อย	32.70	9.71		
มัธยมศึกษา	84	มาก	34.99	8.16	1.46	.073
	74	น้อย	32.89	9.88		
อนุปริญญา	19	มาก	37.37	6.34	1.94*	.040
	10	น้อย	28.10	14.43		
ปริญญาตรี	13	มาก	38.15	3.89	1.21	.146
	5	น้อย	29.20	16.41		
ไม่ทราบการศึกษา	5	มาก	38.40	5.13	0.92	.196
	4	น้อย	33.75	9.95		

ตาราง 41 (ต่อ)

กลุ่มย่อย	n	การอบรมเลี้ยงดู แบบรักสันทันสนุน	พฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวม		t	p
			\bar{X}	SD.		
อาชีพบิดา						
รับจ้าง	121	มาก	35.35	7.37	2.56**	.006
	105	น้อย	32.26	10.30		
อื่น ๆ	62	มาก	35.65	9.62	1.26	.105
	52	น้อย	33.27	10.48		
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	2	มาก	20.50	26.16	0.63	.319
	6	น้อย	32.33	9.97		
ไม่ทราบอาชีพ	12	มาก	35.58	7.55	1.43	.084
	11	น้อย	30.36	9.90		
อาชีพมารดา						
รับจ้าง	100	มาก	35.38	7.33	2.18*	.015
	97	น้อย	32.61	10.21		
อื่น ๆ	72	มาก	35.60	9.28	1.70*	.046
	49	น้อย	32.63	9.61		
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	16	มาก	33.13	10.66	0.64	.265
	21	น้อย	30.62	12.72		
ไม่ทราบอาชีพ	9	มาก	36.00	9.31	0.38	.355
	7	น้อย	34.29	8.38		
รายได้ครอบครัว						
น้อยกว่า 10,000 บาท	70	มาก	35.01	8.09	1.83*	.034
	81	น้อย	32.32	9.72		
10,000 - 20,000 บาท	98	มาก	35.37	8.33	1.96*	.026
	82	น้อย	32.46	11.06		
มากกว่า 20,000 บาท	29	มาก	35.79	9.75	0.78	.220
	11	น้อย	33.18	8.52		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

*** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

ตาราง 42 เปรียบเทียบพฤติกรรมการช่วยเหลือของนักเรียน จำแนกตามการอบรมเลี้ยงดูแบบ
ใช้เหตุผล ในกลุ่มย่อย

กลุ่มย่อย	n	การอบรมเลี้ยงดู แบบใช้เหตุผล	พฤติกรรมการช่วยเหลือ		t	p
			\bar{X}	SD.		
ชั้น						
อนุบาล 2	95	มาก	10.19	3.81	0.46	.322
	98	น้อย	9.92	4.28		
ประถมศึกษาปีที่ 3	94	มาก	12.45	2.31	0.16	.435
	84	น้อย	12.39	2.06		
เพศ						
ชาย	96	มาก	11.44	3.15	1.91*	.028
	86	น้อย	10.41	4.01		
หญิง	93	มาก	11.18	3.55	0.94	.174
	96	น้อย	11.65	3.20		
ความสัมพันธ์						
บิดา	49	มาก	11.45	3.43	0.68	.250
	49	น้อย	11.88	2.80		
มารดา	120	มาก	11.26	3.32	1.04	.149
	111	น้อย	10.76	3.98		
คนอื่น ๆ	20	มาก	11.30	3.45	0.50	.311
	22	น้อย	10.77	3.42		
อายุของผู้ปกครอง						
น้อยกว่า 31 ปี	45	มาก	10.84	3.60	0.62	.268
	50	น้อย	10.36	3.94		
31 – 40 ปี	101	มาก	11.81	2.93	1.34	.092
	86	น้อย	11.15	3.82		
มากกว่า 40 ปี	43	มาก	10.63	3.83	1.42	.079
	46	น้อย	11.65	2.85		
จำนวนบุตร						
0 – 1 คน	71	มาก	11.48	3.08	0.64	.261
	61	น้อย	11.10	3.72		
2 – 3 คน	109	มาก	11.16	3.51	0.15	.441
	110	น้อย	11.23	3.56		
มากกว่า 3 คน	9	มาก	11.89	3.48	1.61	.062
	11	น้อย	9.18	3.92		

ตาราง 42 (ต่อ)

กลุ่มย่อย	n	การอบรมเลี้ยงดู แบบใช้เหตุผล	พฤติกรรมความช่วยเหลือ		t	p
			\bar{X}	SD.		
สถานภาพ						
สมรส	154	มาก	11.30	3.32	0.10	.459
	129	น้อย	11.26	3.60		
หย่าร้าง/แยกกันอยู่	33	มาก	11.64	2.94	1.25	.107
	52	น้อย	10.67	3.75		
ลักษณะครอบครัว						
เดี่ยว	107	มาก	11.34	3.44	0.90	.184
	104	น้อย	10.88	3.83		
ขยาย	82	มาก	11.28	3.23	0.03	.489
	78	น้อย	11.29	3.40		
การศึกษาบิดา						
ประถมศึกษา	75	มาก	10.76	3.83	0.48	.316
	96	น้อย	11.04	3.77		
มัธยมศึกษา	82	มาก	11.32	3.19	0.96	.171
	58	น้อย	11.78	2.49		
อนุปริญญา	24	มาก	12.75	1.85	2.87**	.005
	16	น้อย	8.50	5.74		
ปริญญาตรี	7	มาก	12.14	2.27	0.44	.334
	6	น้อย	12.67	1.97		
การศึกษามารดา						
ประถมศึกษา	73	มาก	10.92	3.48	0.45	.326
	84	น้อย	11.17	3.41		
มัธยมศึกษา	87	มาก	11.21	3.41	0.07	.473
	71	น้อย	11.17	3.48		
อนุปริญญา	18	มาก	11.94	2.82	1.41	.092
	11	น้อย	9.18	6.13		
ปริญญาตรี	10	มาก	13.70	0.95	2.05*	.038
	8	น้อย	10.50	4.34		

ตาราง 42 (ต่อ)

กลุ่มย่อย	n	การอบรมเลี้ยงดู แบบใช้เหตุผล	พฤติกรรมความช่วยเหลือ		t	p
			\bar{X}	SD.		
อาชีพบิดา						
รับจ้าง	122	มาก	10.98	3.28	0.57	.284
	104	น้อย	11.23	3.40		
อื่น ๆ	60	มาก	12.12	3.26	1.32	.095
	54	น้อย	11.26	3.66		
ไม่ทราบอาชีพ	6	มาก	9.67	4.27	0.33	.373
	17	น้อย	10.35	4.43		
อาชีพมารดา						
รับจ้าง	100	มาก	11.22	3.13	0.25	.404
	97	น้อย	11.10	3.56		
อื่น ๆ	63	มาก	11.81	3.36	0.75	.226
	58	น้อย	11.34	3.41		
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	18	มาก	10.50	4.15	0.48	.318
	19	น้อย	9.79	4.86		
ไม่ทราบอาชีพ	8	มาก	10.38	3.82	0.64	.216
	8	น้อย	11.50	3.16		
รายได้ครอบครัว						
น้อยกว่า 10,000 บาท	73	มาก	10.99	3.31	0.30	.384
	78	น้อย	10.82	3.54		
10,000 - 20,000 บาท	87	มาก	11.49	3.37	0.70	.243
	93	น้อย	11.12	3.81		
มากกว่า 20,000 บาท	29	มาก	11.59	3.41	0.59	.280
	11	น้อย	12.27	2.94		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 43 เปรียบเทียบพฤติกรรมการแบ่งปันของนักเรียน จำแนกตามการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้
เหตุผล ในกลุ่มย่อย

กลุ่มย่อย	n	การอบรมเลี้ยงดู แบบใช้เหตุผล	พฤติกรรมการแบ่งปัน		t	p
			\bar{X}	SD.		
ชั้น						
อนุบาล 2	95	มาก	10.98	3.88	1.28	.102
	98	น้อย	9.92	4.20		
ประถมศึกษาปีที่ 3	94	มาก	12.20	2.50	0.99	.161
	84	น้อย	11.82	2.61		
เพศ						
ชาย	96	มาก	11.60	3.06	2.59**	.005
	86	น้อย	10.17	4.22		
หญิง	93	มาก	11.57	3.58	0.23	.410
	96	น้อย	11.68	2.85		
ความสัมพันธ์						
บิดา	49	มาก	11.22	3.48	0.34	.366
	49	น้อย	11.45	2.95		
มารดา	120	มาก	11.64	3.29	2.05*	.021
	111	น้อย	10.66	3.95		
คนอื่น ๆ	20	มาก	12.15	3.08	0.70	.244
	22	น้อย	11.45	3.33		
อายุผู้ปกครอง						
น้อยกว่า 31 ปี	45	มาก	11.09	3.92	1.18	.122
	50	น้อย	10.14	3.93		
31 – 40 ปี	101	มาก	12.00	2.97	1.73*	.043
	86	น้อย	11.13	3.80		
มากกว่า 40 ปี	43	มาก	11.14	3.36	0.65	.259
	46	น้อย	11.57	2.79		
จำนวนบุตร						
0 – 1 คน	71	มาก	11.56	3.33	1.21	.115
	61	น้อย	10.80	3.91		
2 – 3 คน	109	มาก	11.54	3.37	0.64	.261
	110	น้อย	11.25	3.44		
มากกว่า 3 คน	9	มาก	12.33	2.65	2.22*	.020
	11	น้อย	9.09	3.67		

ตาราง 43 (ต่อ)

กลุ่มย่อย	n	การอบรมเลี้ยงดู แบบใช้เหตุผล	พฤติกรรมการแบ่งปัน		t	p
			\bar{X}	SD.		
สถานภาพ						
สมรส	154	มาก	11.59	3.28	1.44	.076
	129	น้อย	10.99	3.71		
หย่าร้าง/แยกกันอยู่	33	มาก	11.85	2.97	1.28	.102
	52	น้อย	10.90	3.52		
ลักษณะครอบครัว						
เดี่ยว	107	มาก	11.46	3.53	1.15	.126
	104	น้อย	10.88	3.82		
ขยาย	82	มาก	11.76	3.03	1.31	.096
	78	น้อย	11.09	3.39		
การศึกษาบิดา						
ประถมศึกษา	75	มาก	10.95	3.99	0.18	.431
	96	น้อย	11.05	3.84		
มัธยมศึกษา	82	มาก	11.80	2.98	0.27	.394
	58	น้อย	11.67	2.68		
อนุปริญญา	24	มาก	12.63	2.04	3.06**	.003
	16	น้อย	8.63	4.97		
ปริญญาตรี	7	มาก	12.29	1.38	0.96	.185
	6	น้อย	11.17	2.56		
การศึกษามารดา						
ประถมศึกษา	73	มาก	11.12	3.60	0.11	.457
	84	น้อย	11.06	3.68		
มัธยมศึกษา	87	มาก	11.67	3.36	1.29	.099
	71	น้อย	10.97	3.36		
อนุปริญญา	18	มาก	12.11	2.40	1.11	.143
	11	น้อย	10.27	5.14		
ปริญญาตรี	10	มาก	13.10	1.29	1.70	.064
	8	น้อย	10.38	4.37		

ตาราง 43 (ต่อ)

กลุ่มย่อย	n	การอบรมเลี้ยงดู แบบใช้เหตุผล	พฤติกรรมกรรมการแบ่งปัน		t	p
			\bar{X}	SD.		
อาชีพบิดา						
รับจ้าง	122	มาก	11.46	3.28	0.57	.284
	104	น้อย	11.20	3.46		
อื่น ๆ	60	มาก	11.80	3.43	1.45	.075
	54	น้อย	10.80	3.96		
ไม่ทราบอาชีพ	6	มาก	11.67	3.50	0.53	.302
	17	น้อย	10.82	3.32		
อาชีพมารดา						
รับจ้าง	100	มาก	11.52	3.32	0.78	.218
	97	น้อย	11.14	3.44		
อื่น ๆ	63	มาก	11.63	3.38	1.26	.151
	58	น้อย	10.83	3.69		
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	18	มาก	11.33	3.33	1.07	.147
	19	น้อย	9.89	4.71		
ไม่ทราบอาชีพ	8	มาก	12.63	3.16	0.18	.431
	8	น้อย	12.38	2.45		
รายได้ครอบครัว						
น้อยกว่า 10,000 บาท	73	มาก	11.42	3.10	0.92	.181
	78	น้อย	10.91	3.74		
10,000 - 20,000 บาท	87	มาก	11.70	3.48	1.43	.078
	93	น้อย	10.95	3.63		
มากกว่า 20,000 บาท	29	มาก	11.66	3.46	0.09	.464
	11	น้อย	11.55	3.21		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 44 เปรียบเทียบพฤติกรรมการปลอมโยนของนักเรียน จำแนกตามการอบรมเลี้ยงดูแบบ
ใช้เหตุผล ในกลุ่มย่อย

กลุ่มย่อย	n	การอบรมเลี้ยงดู แบบใช้เหตุผล	พฤติกรรมการปลอมโยน		t	p
			\bar{X}	SD.		
ชั้น						
อนุบาล 2	95	มาก	11.16	3.57	1.12	.133
	98	น้อย	10.53	4.20		
ประถมศึกษาปีที่ 3	94	มาก	12.45	2.37	1.46	.074
	84	น้อย	11.92	2.49		
เพศ						
ชาย	96	มาก	11.61	3.32	2.32*	.011
	86	น้อย	10.31	4.14		
หญิง	93	มาก	11.99	2.85	0.13	.450
	96	น้อย	11.94	2.78		
ความสัมพันธ์						
บิดา	49	มาก	11.20	3.51	0.24	.404
	49	น้อย	11.37	3.09		
มารดา	120	มาก	12.03	2.87	2.25*	.012
	111	น้อย	11.03	3.81		
คนอื่น ๆ	20	มาก	11.85	3.28	0.38	.353
	22	น้อย	11.45	3.43		
อายุผู้ปกครอง						
น้อยกว่า 31 ปี	45	มาก	11.09	3.46	0.68	.251
	50	น้อย	10.58	3.84		
31 – 40 ปี	101	มาก	12.27	2.74	2.37**	.009
	86	น้อย	11.12	3.72		
มากกว่า 40 ปี	43	มาก	11.44	3.35	0.72	.239
	46	น้อย	11.91	2.86		
จำนวนบุตร						
0 – 1 คน	71	มาก	11.90	3.02	1.57	.059
	61	น้อย	10.95	3.92		
2 – 3 คน	109	มาก	11.63	3.21	0.47	.320
	110	น้อย	11.43	3.28		
มากกว่า 3 คน	9	มาก	13.00	2.00	2.05*	.028
	11	น้อย	9.82	4.29		

ตาราง 44 (ต่อ)

กลุ่มย่อย	n	การอบรมเลี้ยงดู แบบใช้เหตุผล	พฤติกรรมการปลอมโยน		t	p
			\bar{X}	SD.		
สถานภาพ						
สมรส	154	มาก	11.84	3.08	1.74*	.041
	129	น้อย	11.16	3.59		
หย่าร้าง/แยกกันอยู่	33	มาก	11.88	2.53	0.88	.192
	52	น้อย	11.25	3.59		
ลักษณะครอบครัว						
เดี่ยว	107	มาก	11.79	3.28	1.61	.055
	104	น้อย	11.03	3.64		
ขยาย	82	มาก	11.80	2.85	0.89	.189
	78	น้อย	11.36	3.51		
การศึกษาบิดา						
ประถมศึกษา	75	มาก	11.29	3.56	0.47	.320
	96	น้อย	11.03	3.67		
มัธยมศึกษา	82	มาก	11.96	2.86	0.38	.354
	58	น้อย	11.78	2.96		
อนุปริญญา	24	มาก	12.83	2.12	2.76**	.006
	16	น้อย	9.19	5.00		
ปริญญาตรี	7	มาก	11.86	2.85	0.91	.192
	6	น้อย	13.00	1.55		
การศึกษามารดา						
ประถมศึกษา	73	มาก	11.71	3.17	1.05	.148
	84	น้อย	11.14	3.58		
มัธยมศึกษา	87	มาก	11.62	3.26	0.65	.257
	71	น้อย	11.27	3.51		
อนุปริญญา	18	มาก	12.72	2.05	1.66	.061
	11	น้อย	10.45	4.25		
ปริญญาตรี	10	มาก	12.10	2.77	0.77	.227
	8	น้อย	10.75	4.65		

ตาราง 44 (ต่อ)

กลุ่มย่อย	n	การอบรมเลี้ยงดู แบบใช้เหตุผล	พฤติกรรมการปลอมโยน		t	p
			\bar{X}	SD.		
อาชีพบิดา						
รับจ้าง	122	มาก	11.68	3.04	1.01	.157
	104	น้อย	11.24	3.52		
อื่น ๆ	60	มาก	11.97	3.28	1.44	.076
	54	น้อย	11.04	3.60		
ไม่ทราบอาชีพ	6	มาก	12.17	2.79	0.28	.392
	17	น้อย	11.76	3.13		
อาชีพมารดา						
รับจ้าง	100	มาก	11.76	3.08	1.04	.149
	97	น้อย	11.27	3.53		
อื่น ๆ	63	มาก	11.81	3.25	0.89	.188
	58	น้อย	11.29	3.13		
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	18	มาก	11.72	2.63	1.10	.140
	19	น้อย	10.26	5.10		
ไม่ทราบอาชีพ	8	มาก	12.38	3.54	0.68	.255
	8	น้อย	11.25	3.11		
รายได้ครอบครัว						
น้อยกว่า 10,000 บาท	73	มาก	11.90	2.67	1.43	.078
	78	น้อย	11.14	3.82		
10,000 - 20,000 บาท	87	มาก	11.72	3.34	1.11	.134
	93	น้อย	11.16	3.45		
มากกว่า 20,000 บาท	29	มาก	11.76	3.43	0.26	.400
	11	น้อย	11.45	3.11		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 45 เปรียบเทียบพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมของนักเรียน จำแนกตามการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล ในกลุ่มย่อย

กลุ่มย่อย	n	การอบรมเลี้ยงดู แบบใช้เหตุผล	พฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวม		t	p
			\bar{X}	SD.		
ชั้น						
อนุบาล 2	95	มาก	32.33	10.26	1.04	.151
	98	น้อย	30.68	11.69		
ประถมศึกษาปีที่ 3	94	มาก	37.10	6.46	1.01	.157
	84	น้อย	36.13	6.22		
เพศ						
ชาย	96	มาก	34.66	8.82	2.44**	.008
	86	น้อย	30.90	11.58		
หญิง	93	มาก	34.74	9.01	0.43	.335
	96	น้อย	35.26	7.64		
ความสัมพันธ์						
บิดา	49	มาก	33.88	9.84	0.45	.326
	49	น้อย	34.69	7.87		
มารดา	120	มาก	34.93	8.56	1.93*	.027
	111	น้อย	32.44	10.81		
คนอื่น ๆ	20	มาก	35.30	8.66	0.58	.282
	22	น้อย	33.68	9.27		
อายุผู้ปกครอง						
น้อยกว่า 31 ปี	45	มาก	33.02	10.19	0.90	.185
	50	น้อย	31.08	10.75		
31 – 40 ปี	101	มาก	36.08	7.84	1.97*	.025
	86	น้อย	33.40	10.34		
มากกว่า 40 ปี	43	มาก	33.21	9.40	1.06	.147
	46	น้อย	35.13	7.69		
จำนวนบุตร						
0 – 1 คน	71	มาก	34.94	8.58	1.26	.105
	61	น้อย	32.85	10.43		
2 – 3 คน	109	มาก	34.33	9.18	0.34	.367
	110	น้อย	33.90	9.44		
มากกว่า 3 คน	9	มาก	37.22	8.01	2.06*	.027
	11	น้อย	28.09	11.10		

ตาราง 45 (ต่อ)

กลุ่มย่อย	n	การอบรมเลี้ยงดู แบบใช้เหตุผล	พฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวม		t	p
			\bar{X}	SD.		
สถานภาพ						
สมรส	154	มาก	34.73	8.79	1.19	.119
	129	น้อย	33.40	10.09		
หย่าร้าง/แยกกันอยู่	33	มาก	35.36	7.39	1.29	.100
	52	น้อย	32.83	9.62		
ลักษณะครอบครัว						
เดี่ยว	107	มาก	34.59	9.43	1.32	.100
	104	น้อย	32.79	10.39		
ขยาย	82	มาก	34.84	8.17	0.79	.214
	78	น้อย	33.74	9.30		
การศึกษาบิดา						
ประถมศึกษา	75	มาก	33.00	10.69	0.08	.420
	96	น้อย	33.13	10.50		
มัธยมศึกษา	82	มาก	35.09	7.95	0.11	.457
	58	น้อย	35.22	6.81		
อนุปริญญา	24	มาก	38.21	5.13	3.15**	.003
	16	น้อย	26.31	14.54		
ปริญญาตรี	7	มาก	36.29	4.57	0.21	.421
	6	น้อย	36.83	5.08		
การศึกษามารดา						
ประถมศึกษา	73	มาก	33.75	9.66	0.25	.403
	84	น้อย	33.37	9.83		
มัธยมศึกษา	87	มาก	34.49	8.88	0.75	.227
	71	น้อย	33.41	9.26		
อนุปริญญา	18	มาก	36.78	6.99	1.50	.079
	11	น้อย	29.91	14.17		
ปริญญาตรี	10	มาก	38.90	3.96	1.69	.055
	8	น้อย	31.63	12.94		

ตาราง 45 (ต่อ)

กลุ่มย่อย	n	การอบรมเลี้ยงดู แบบใช้เหตุผล	พฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวม		t	p
			\bar{X}	SD.		
อาชีพบิดา						
รับจ้าง	122	มาก	34.11	8.55	0.37	.357
	104	น้อย	33.67	9.46		
อื่น ๆ	60	มาก	35.88	9.53	1.49	.070
	54	น้อย	33.09	10.48		
ไม่ทราบอาชีพ	6	มาก	33.50	9.55	0.13	.450
	17	น้อย	32.94	9.04		
อาชีพมารดา						
รับจ้าง	100	มาก	34.50	8.61	0.77	.221
	97	น้อย	33.52	9.31		
อื่น ๆ	63	มาก	35.25	9.48	1.04	.151
	58	น้อย	33.47	9.48		
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	18	มาก	33.56	8.53	0.93	.180
	19	น้อย	29.95	14.22		
ไม่ทราบอาชีพ	8	มาก	35.38	9.67	0.06	.478
	8	น้อย	35.13	8.22		
รายได้ครอบครัว						
น้อยกว่า 10,000 บาท	73	มาก	34.32	7.83	0.98	.165
	78	น้อย	32.87	10.10		
10,000 - 20,000 บาท	87	มาก	34.92	9.47	1.17	.123
	93	น้อย	33.23	9.98		
มากกว่า 20,000 บาท	29	มาก	35.00	9.82	0.08	.468
	11	น้อย	35.27	8.59		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 46 เปรียบเทียบพฤติกรรมการช่วยเหลือของนักเรียน จำแนกตามการอบรมเลี้ยงดูแบบให้
พึ่งตนเอง ในกลุ่มย่อย

กลุ่มย่อย	n	การอบรมเลี้ยงดู แบบให้พึ่งตนเอง	พฤติกรรมการช่วยเหลือ		t	p
			\bar{X}	SD.		
ชั้น						
อนุบาล 2	148	เร็ว	10.11	3.85	0.39	.348
	45	ช้า	9.84	4.69		
ประถมศึกษาปีที่ 3	42	เร็ว	12.81	1.92	1.32	.095
	136	ช้า	12.30	2.26		
เพศ						
ชาย	83	เร็ว	10.19	3.92	2.59**	.005
	99	ช้า	11.59	3.20		
หญิง	107	เร็ว	11.11	3.45	1.43	.078
	82	ช้า	11.82	3.24		
ความสัมพันธ์						
บิดา	45	เร็ว	11.18	3.57	1.43	.079
	53	ช้า	12.08	2.65		
มารดา	124	เร็ว	10.60	3.80	1.91*	.028
	107	ช้า	11.50	3.42		
คนอื่น ๆ	21	เร็ว	10.38	3.25	1.23	.113
	21	ช้า	11.67	3.51		
อายุของผู้ปกครอง						
น้อยกว่า 31 ปี	55	เร็ว	10.55	3.66	0.13	.448
	40	ช้า	10.65	3.97		
31 – 40 ปี	92	เร็ว	10.88	3.85	2.52**	.006
	95	ช้า	12.12	2.74		
มากกว่า 40 ปี	43	เร็ว	10.56	3.42	1.63	.053
	46	ช้า	11.72	3.28		
จำนวนบุตร						
0 – 1 คน	62	เร็ว	11.11	3.18	0.61	.273
	70	ช้า	11.47	3.57		
2 – 3 คน	115	เร็ว	10.68	3.86	2.31*	.011
	104	ช้า	11.76	3.04		
มากกว่า 3 คน	13	เร็ว	9.08	4.09	2.83**	.005
	7	ช้า	12.86	1.86		

ตาราง 46 (ต่อ)

กลุ่มย่อย	n	การอบรมเลี้ยงดู แบบให้พึ่งตนเอง	พฤติกรรมความช่วยเหลือ		t	p
			\bar{X}	SD.		
สถานภาพ						
สมรส	146	เร็ว	10.87	3.52	2.08*	.019
	137	ช้า	11.72	3.32		
หย่าร้าง/แยกกันอยู่	43	เร็ว	10.42	3.94	1.72*	.045
	42	ช้า	11.69	2.82		
ลักษณะครอบครัว						
เดี่ยว	103	เร็ว	10.32	4.03	3.14***	.001
	108	ช้า	11.87	3.05		
ขยาย	87	เร็ว	11.17	3.19	0.48	.316
	73	ช้า	11.42	3.45		
การศึกษาบิดา						
ประถมศึกษา	89	เร็ว	10.43	3.94	1.78*	.038
	82	ช้า	11.45	3.57		
มัธยมศึกษา	71	เร็ว	10.90	3.13	2.55**	.006
	69	ช้า	12.13	2.56		
อนุปริญญา	19	เร็ว	11.00	4.93	0.07	.473
	21	ช้า	11.10	3.92		
ปริญญาตรี	7	เร็ว	12.29	2.22	0.18	.431
	6	ช้า	12.50	2.07		
ไม่ทราบการศึกษา	4	เร็ว	9.50	2.08	0.61	.285
	3	ช้า	10.67	3.06		
การศึกษา มารดา						
ประถมศึกษา	80	เร็ว	10.58	3.44	1.78*	.038
	77	ช้า	11.55	3.38		
มัธยมศึกษา	83	เร็ว	10.59	3.77	2.37**	.009
	75	ช้า	11.85	2.90		
อนุปริญญา	17	เร็ว	10.29	4.75	0.86	.200
	12	ช้า	11.75	4.12		
ปริญญาตรี	7	เร็ว	13.29	1.89	1.04	.158
	11	ช้า	11.64	3.91		
ไม่ทราบการศึกษา	3	เร็ว	14.00	0.00	2.61*	.024
	6	ช้า	11.50	2.35		

ตาราง 46 (ต่อ)

กลุ่มย่อย	n	การอบรมเลี้ยงดู แบบให้พึ่งตนเอง	พฤติกรรมความช่วยเหลือ		t	p
			\bar{X}	SD.		
อาชีพพิดา						
รับจ้าง	123	เร็ว	10.33	3.65	3.97***	.000
	103	ช้า	12.00	2.65		
อื่น ๆ	53	เร็ว	12.06	3.08	0.99	.162
	61	ช้า	11.41	3.77		
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	2	เร็ว	6.50	0.71	0.95	.189
	6	ช้า	10.33	5.39		
ไม่ทราบอาชีพ	12	เร็ว	9.33	5.02	0.98	.170
	11	ช้า	11.09	3.36		
อาชีพมารดา						
รับจ้าง	100	เร็ว	10.36	3.77	3.54***	.001
	97	ช้า	11.99	2.60		
อื่น ๆ	62	เร็ว	11.52	3.37	0.24	.408
	59	ช้า	11.66	3.42		
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	20	เร็ว	9.55	3.97	0.86	.198
	17	ช้า	10.82	5.05		
ไม่ทราบอาชีพ	8	เร็ว	11.75	3.41	0.94	.181
	8	ช้า	10.13	3.48		
รายได้ครอบครัว						
น้อยกว่า 10,000 บาท	74	เร็ว	10.15	3.51	2.71**	.004
	77	ช้า	11.62	3.19		
10,000 - 20,000 บาท	95	เร็ว	11.02	3.68	1.10	.137
	85	ช้า	11.61	3.50		
มากกว่า 20,000 บาท	21	เร็ว	11.29	4.21	1.04	.155
	19	ช้า	12.32	1.67		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

*** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

ตาราง 47 เปรียบเทียบพฤติกรรมการแบ่งปันของนักเรียน จำแนกตามการอบรมเลี้ยงดูแบบให้
 ฟังตนเอง ในกลุ่มย่อย

กลุ่มย่อย	n	การอบรมเลี้ยงดู แบบให้ฟังตนเอง	พฤติกรรมการแบ่งปัน		t	p
			\bar{X}	SD.		
ชั้น						
อนุบาล 2	148	เร็ว	10.70	3.97	0.59	.279
	45	ช้า	10.29	4.36		
ประถมศึกษาปีที่ 3	42	เร็ว	12.67	1.82	2.31*	.011
	136	ช้า	11.82	2.72		
เพศ						
ชาย	83	เร็ว	10.49	4.19	1.42	.079
	99	ช้า	11.29	3.25		
หญิง	107	เร็ว	11.63	3.19	0.01	.497
	82	ช้า	11.62	3.28		
ความสัมพันธ์						
บิดา	45	เร็ว	11.29	3.74	0.14	.447
	53	ช้า	11.38	2.73		
มารดา	124	เร็ว	11.06	3.80	0.47	.321
	107	ช้า	11.29	3.47		
คนอื่น ๆ	21	เร็ว	11.19	2.98	1.21	.116
	21	ช้า	12.38	3.37		
อายุผู้ปกครอง						
น้อยกว่า 31 ปี	55	เร็ว	10.78	4.00	0.56	.290
	40	ช้า	10.33	3.88		
31 – 40 ปี	92	เร็ว	11.29	3.78	1.21	.115
	95	ช้า	11.89	2.97		
มากกว่า 40 ปี	43	เร็ว	11.23	3.09	0.38	.354
	46	ช้า	11.48	3.09		
จำนวนบุตร						
0 – 1 คน	62	เร็ว	11.21	3.70	0.01	.497
	70	ช้า	11.21	3.57		
2 – 3 คน	115	เร็ว	11.26	3.69	0.60	.274
	104	ช้า	11.54	3.08		
มากกว่า 3 คน	13	เร็ว	9.62	3.64	1.67	.057
	7	ช้า	12.29	2.93		

ตาราง 47 (ต่อ)

กลุ่มย่อย	n	การอบรมเลี้ยงดู แบบให้พึ่งตนเอง	พฤติกรรมการแบ่งปัน		t	p
			\bar{X}	SD.		
สถานภาพ						
สมรส	146	เร็ว	11.26	3.55	0.29	.387
	137	ช้า	11.38	3.43		
หย่าร้าง/แยกกันอยู่	43	เร็ว	10.95	3.83	0.89	.188
	42	ช้า	11.60	2.73		
ลักษณะครอบครัว						
เดี่ยว	103	เร็ว	10.79	4.19	1.48	.071
	108	ช้า	11.54	3.10		
ขยาย	87	เร็ว	11.54	2.97	0.47	.321
	73	ช้า	11.30	3.50		
การศึกษาบิดา						
ประถมศึกษา	89	เร็ว	10.73	4.12	0.96	.169
	82	ช้า	11.30	3.63		
มัธยมศึกษา	71	เร็ว	11.51	3.11	1.03	.154
	69	ช้า	12.00	2.56		
อนุปริญญา	19	เร็ว	11.95	4.05	1.41	.084
	21	ช้า	10.19	3.83		
ปริญญาตรี	7	เร็ว	11.43	2.44	0.65	.266
	6	ช้า	12.17	1.47		
ไม่ทราบการศึกษา	4	เร็ว	9.00	2.16	0.30	.389
	3	ช้า	9.67	3.79		
การศึกษามารดา						
ประถมศึกษา	80	เร็ว	10.60	3.90	1.74*	.042
	77	ช้า	11.60	3.27		
มัธยมศึกษา	83	เร็ว	11.30	3.61	0.21	.418
	75	ช้า	11.41	3.10		
อนุปริญญา	17	เร็ว	11.41	3.68	0.01	.499
	12	ช้า	11.42	3.92		
ปริญญาตรี	7	เร็ว	13.29	0.95	1.85*	.045
	11	ช้า	11.00	3.92		
ไม่ทราบการศึกษา	3	เร็ว	14.00	0.00	2.45*	.029
	6	ช้า	10.67	3.33		

ตาราง 47 (ต่อ)

กลุ่มย่อย	n	การอบรมเลี้ยงดู แบบให้พึ่งตนเอง	พฤติกรรมการแบ่งปัน		t	p
			\bar{X}	SD.		
อาชีพบิดา						
รับจ้าง	123	เร็ว	10.85	3.84	2.53**	.006
	103	ช้า	11.93	2.58		
อื่น ๆ	53	เร็ว	11.96	3.26	1.75*	.041
	61	ช้า	10.77	4.01		
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	2	เร็ว	7.00	0.00	1.02	.175
	6	ช้า	10.67	4.84		
ไม่ทราบอาชีพ	12	เร็ว	11.08	3.63	0.06	.477
	11	ช้า	11.00	3.10		
อาชีพมารดา						
รับจ้าง	100	เร็ว	10.82	3.79	2.21*	.014
	97	ช้า	11.87	2.80		
อื่น ๆ	62	เร็ว	11.63	3.47	1.22	.113
	59	ช้า	10.85	3.60		
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	20	เร็ว	10.10	4.05	0.79	.218
	17	ช้า	11.18	4.22		
ไม่ทราบอาชีพ	8	เร็ว	13.75	0.71	2.01*	.041
	8	ช้า	11.25	3.45		
รายได้ครอบครัว						
น้อยกว่า 10,000 บาท	74	เร็ว	10.68	3.65	1.70*	.045
	77	ช้า	11.62	3.19		
10,000 - 20,000 บาท	95	เร็ว	11.53	3.62	0.86	.197
	85	ช้า	11.07	3.50		
มากกว่า 20,000 บาท	21	เร็ว	10.95	4.13	1.39	.087
	19	ช้า	12.37	2.06		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 48 เปรียบเทียบพฤติกรรมการปลอมโยนของนักเรียน จำแนกตามการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเอง ในกลุ่มย่อย

กลุ่มย่อย	n	การอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเอง	พฤติกรรมการปลอมโยน		t	p
			\bar{X}	SD.		
ชั้น						
อนุบาล 2	148	เร็ว	10.97	3.76	0.86	.195
	45	ช้า	10.40	4.37		
ประถมศึกษาปีที่ 3	42	เร็ว	12.88	1.81	2.52**	.006
	136	ช้า	11.99	2.56		
เพศ						
ชาย	83	เร็ว	10.53	4.29	1.51	.067
	99	ช้า	11.39	3.25		
หญิง	107	เร็ว	12.07	2.60	0.57	.284
	82	ช้า	11.83	3.07		
ความสัมพันธ์						
บิดา	45	เร็ว	11.18	3.83	0.30	.383
	53	ช้า	11.38	2.79		
มารดา	124	เร็ว	11.44	3.52	0.51	.305
	107	ช้า	11.67	3.24		
คนอื่น ๆ	21	เร็ว	11.57	2.89	0.14	.446
	21	ช้า	11.71	3.78		
อายุผู้ปกครอง						
น้อยกว่า 31 ปี	55	เร็ว	11.09	3.83	0.84	.201
	40	ช้า	10.45	3.41		
31 – 40 ปี	92	เร็ว	11.53	3.54	0.84	.200
	95	ช้า	11.94	3.00		
มากกว่า 40 ปี	43	เร็ว	11.49	3.07	0.58	.283
	46	ช้า	11.87	3.15		
จำนวนบุตร						
0 – 1 คน	62	เร็ว	11.63	3.28	0.52	.303
	70	ช้า	11.31	3.67		
2 – 3 คน	115	เร็ว	11.37	3.58	0.75	.228
	104	ช้า	11.70	2.83		
มากกว่า 3 คน	13	เร็ว	10.46	4.10	1.31	.104
	7	ช้า	12.71	2.63		

ตาราง 48 (ต่อ)

กลุ่มย่อย	n	การอบรมเลี้ยงดู แบบให้พึ่งตนเอง	พฤติกรรมการ ปลอบโยน		t	p
			\bar{X}	SD.		
สถานภาพ						
สมรส	146	เร็ว	11.49	3.43	0.23	.410
	137	ช้า	11.58	3.24		
หย่าร้าง/แยกกันอยู่	43	เร็ว	11.35	3.46	0.42	.338
	42	ช้า	11.64	2.99		
ลักษณะครอบครัว						
เดี่ยว	103	เร็ว	11.09	3.89	1.34	.091
	108	ช้า	11.73	3.01		
ขยาย	87	เร็ว	11.76	2.99	0.74	.230
	73	ช้า	11.38	3.41		
การศึกษาบิดา						
ประถมศึกษา	89	เร็ว	11.11	3.65	0.13	.450
	82	ช้า	11.18	3.59		
มัธยมศึกษา	71	เร็ว	11.65	3.21	0.99	.162
	69	ช้า	12.13	2.52		
อนุปริญญา	19	เร็ว	12.05	4.38	1.04	.154
	21	ช้า	10.76	3.49		
ปริญญาตรี	7	เร็ว	11.71	2.75	1.13	.141
	6	ช้า	13.17	1.60		
ไม่ทราบการศึกษา	4	เร็ว	9.50	2.38	2.14*	.043
	3	ช้า	13.00	1.73		
การศึกษามารดา						
ประถมศึกษา	80	เร็ว	11.09	3.54	1.21	.115
	77	ช้า	11.74	3.23		
มัธยมศึกษา	83	เร็ว	11.43	3.61	0.11	.456
	75	ช้า	11.49	3.10		
อนุปริญญา	17	เร็ว	11.82	3.52	0.08	.470
	12	ช้า	11.92	2.84		
ปริญญาตรี	7	เร็ว	12.43	2.64	0.85	.204
	11	ช้า	10.91	4.21		
ไม่ทราบการศึกษา	3	เร็ว	13.67	0.58	1.39	.104
	6	ช้า	11.50	2.59		

ตาราง 48 (ต่อ)

กลุ่มย่อย	n	การอบรมเลี้ยงดู แบบให้พึ่งตนเอง	พฤติกรรมการณ์ ปลอบโยน		t	p
			\bar{X}	SD.		
อาชีพบิดา						
รับจ้าง	123	เร็ว	11.17	3.63	1.59	.057
	103	ช้า	11.84	2.74		
อื่น ๆ	53	เร็ว	12.00	3.22	1.37	.087
	61	ช้า	11.11	3.62		
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	2	เร็ว	9.50	3.54	0.22	.416
	6	ช้า	10.50	5.86		
ไม่ทราบอาชีพ	12	เร็ว	11.33	3.58	0.89	.191
	11	ช้า	12.45	2.21		
อาชีพมารดา						
รับจ้าง	100	เร็ว	11.07	3.68	1.95*	.026
	97	ช้า	11.98	2.83		
อื่น ๆ	62	เร็ว	11.84	3.28	0.98	.166
	59	ช้า	11.27	3.11		
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	20	เร็ว	10.80	3.76	0.28	.393
	17	ช้า	11.18	4.57		
ไม่ทราบอาชีพ	8	เร็ว	13.50	1.07	2.36*	.023
	8	ช้า	10.13	3.91		
รายได้ครอบครัว						
น้อยกว่า 10,000 บาท	74	เร็ว	11.15	3.53	1.31	.096
	77	ช้า	11.86	3.09		
10,000 - 20,000 บาท	95	เร็ว	11.68	3.42	1.05	.148
	85	ช้า	11.15	3.37		
มากกว่า 20,000 บาท	21	เร็ว	10.95	3.93	1.51	.070
	19	ช้า	12.47	2.29		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 49 เปรียบเทียบพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวมของนักเรียน จำแนกตามการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเอง ในกลุ่มย่อย

กลุ่มย่อย	n	การอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเอง	พฤติกรรมเอื้อสังคมโดยรวม		t	p
			\bar{X}	SD.		
ชั้น						
อนุบาล 2	148	เร็ว	31.78	10.50	0.67	.253
	45	ช้า	30.53	12.63		
ประถมศึกษาปีที่ 3	42	เร็ว	38.36	5.13	2.31*	.011
	136	ช้า	36.11	6.61		
เพศ						
ชาย	83	เร็ว	31.22	11.70	1.95*	.026
	99	ช้า	34.27	8.92		
หญิง	107	เร็ว	34.80	8.05	0.38	.353
	82	ช้า	35.27	8.70		
ความสัมพันธ์						
บิดา	45	เร็ว	33.64	10.33	0.66	.257
	53	ช้า	34.83	7.47		
มารดา	124	เร็ว	33.10	10.25	1.06	.146
	107	ช้า	34.47	9.17		
คนอื่น ๆ	21	เร็ว	33.14	7.31	0.95	.174
	21	ช้า	35.76	10.29		
อายุผู้ปกครอง						
น้อยกว่า 31 ปี	55	เร็ว	32.42	10.79	0.45	.326
	40	ช้า	31.43	10.15		
31 – 40 ปี	92	เร็ว	33.71	10.13	1.68*	.047
	95	ช้า	35.95	7.99		
มากกว่า 40 ปี	43	เร็ว	33.28	8.49	0.98	.164
	46	ช้า	35.07	8.64		
จำนวนบุตร						
0 – 1 คน	62	เร็ว	33.95	8.93	0.03	.489
	70	ช้า	34.00	10.04		
2 – 3 คน	115	เร็ว	33.31	10.28	1.36	.088
	104	ช้า	35.00	8.01		
มากกว่า 3 คน	13	เร็ว	29.15	11.28	1.85*	.040
	7	ช้า	37.86	6.94		

ตาราง 49 (ต่อ)

กลุ่มย่อย	n	การอบรมเลี้ยงดู แบบให้พึ่งตนเอง	พฤติกรรมเอื้อสังคม โดยรวม		t	p
			\bar{X}	SD.		
สถานภาพ						
สมรส	146	เร็ว	33.62	9.63	0.94	.174
	137	ช้า	34.67	9.17		
หย่าร้าง/แยกกันอยู่	43	เร็ว	32.72	9.89	1.15	.126
	42	ช้า	34.93	7.63		
ลักษณะครอบครัว						
เดี่ยว	103	เร็ว	32.19	11.26	2.17*	.016
	108	ช้า	35.14	8.28		
ขยาย	87	เร็ว	34.47	8.01	0.26	.398
	73	ช้า	34.11	9.57		
การศึกษาบิดา						
ประถมศึกษา	89	เร็ว	32.27	10.90	1.03	.152
	82	ช้า	33.94	10.15		
มัธยมศึกษา	71	เร็ว	34.06	8.23	1.76*	.040
	69	ช้า	36.26	6.48		
อนุปริญญา	19	เร็ว	35.00	12.69	0.81	.212
	21	ช้า	32.05	10.37		
ปริญญาตรี	7	เร็ว	35.43	5.09	0.93	.186
	6	ช้า	37.83	4.02		
ไม่ทราบการศึกษา	4	เร็ว	28.00	5.94	1.06	.170
	3	ช้า	33.33	7.51		
การศึกษามารดา						
ประถมศึกษา	80	เร็ว	32.26	10.17	1.70*	.045
	77	ช้า	34.88	9.11		
มัธยมศึกษา	83	เร็ว	33.33	9.83	1.01	.158
	75	ช้า	34.76	8.07		
อนุปริญญา	17	เร็ว	33.53	11.15	0.38	.353
	12	ช้า	35.08	10.26		
ปริญญาตรี	7	เร็ว	39.00	3.61	1.45	.125
	11	ช้า	33.55	11.59		
ไม่ทราบการศึกษา	3	เร็ว	41.67	0.58	2.43*	.029
	6	ช้า	33.67	8.02		

ตาราง 49 (ต่อ)

กลุ่มย่อย	n	การอบรมเลี้ยงดู แบบให้พึ่งตนเอง	พฤติกรรมเอื้อสังคม โดยรวม		t	p
			\bar{X}	SD.		
อาชีพบิดา						
รับจ้าง	123	เร็ว	32.35	10.20	3.01***	.001
	103	ช้า	35.78	6.80		
อื่น ๆ	53	เร็ว	36.02	8.91	1.45	.075
	61	ช้า	33.30	10.85		
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	2	เร็ว	23.00	2.83	0.71	.252
	6	ช้า	31.50	15.97		
ไม่ทราบอาชีพ	12	เร็ว	31.75	10.07	0.74	.234
	11	ช้า	34.55	7.78		
อาชีพมารดา						
รับจ้าง	100	เร็ว	32.25	10.06	2.88**	.002
	97	ช้า	35.84	7.26		
อื่น ๆ	62	เร็ว	34.98	9.53	0.70	.244
	59	ช้า	33.78	9.48		
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	20	เร็ว	30.45	10.98	0.70	.246
	17	ช้า	33.18	12.84		
ไม่ทราบอาชีพ	8	เร็ว	39.00	4.57	1.87*	.046
	8	ช้า	31.50	10.39		
รายได้ครอบครัว						
น้อยกว่า 10,000 บาท	74	เร็ว	31.97	9.41	2.15*	.017
	77	ช้า	35.10	8.52		
10,000 - 20,000 บาท	95	เร็ว	34.23	9.90	0.27	.393
	85	ช้า	33.84	9.63		
มากกว่า 20,000 บาท	21	เร็ว	33.19	11.86	1.40	.087
	19	ช้า	37.16	5.09		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

*** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

ตาราง 50 วิเคราะห์ความแปรปรวนของพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมของนักเรียนโดย
จำแนกตามการศึกษาของบิดา ในกลุ่มย่อย

กลุ่มย่อย	การช่วยเหลือ		การแบ่งปัน		การปลอมโยน		รวม	
	F	p	F	p	F	p	F	p
ระดับชั้น								
อ.2	.77	.545	1.20	.312	.67	.615	.98	.422
ป.3	1.42	.230	1.22	.303	.69	.597	1.01	.402
เพศ								
ชาย	1.08	.367	2.07	.087	2.46	.077	2.03	.092
หญิง	.63	.639	1.39	.240	.21	.931	.72	.582
ความสัมพันธ์								
บิดา	.77	.516	1.01	.392	.99	.397	.97	.413
มารดา	1.18	.319	2.67	.083	2.49	.074	2.35	.056
คนอื่น	.88	.488	.44	.777	.55	.700	.46	.768
อายุผู้ปกครอง								
น้อยกว่า 31ปี	.40	.810	.47	.761	.47	.760	.28	.889
31-40 ปี	1.29	.274	1.41	.232	1.56	.187	1.63	.169
มากกว่า 40	.55	.698	.16	.959	.68	.611	.36	.838
จำนวนบุตร								
0-1 คน	.72	.579	.33	.861	.90	.467	.720	.580
2-3 คน	.73	.571	1.63	.168	1.03	.394	1.06	.377
มากกว่า 3 คน	.51	.681	1.42	.275	1.72	.202	1.12	.370
สถานภาพ								
สมรส	1.11	.345	1.10	.350	1.32	.268	1.28	.280
หย่าร้าง/แยกกันอยู่	1.74	.150	.98	.426	.44	.782	1.09	.367
ลักษณะครอบครัว								
เดี่ยว	1.74	.142	1.82	.125	1.82	.127	2.06	.088
ขยาย	.67	.613	.46	.767	.54	.708	.541	.706

ตาราง 51 วิเคราะห์ความแปรปรวนของพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมของนักเรียนโดย
จำแนกตามการศึกษาของมารดา ในกลุ่มย่อย

กลุ่มย่อย	การช่วยเหลือ		การแบ่งปัน		การปลอมโยน		รวม	
	F	p	F	p	F	p	F	p
ระดับชั้น								
อ.2	.80	0.525	1.07	.374	.78	.537	.76	.551
ป.3	1.18	.319	1.44	.222	.90	.465	1.17	.326
เพศ								
ชาย	.95	.436	.52	.719	.48	.747	.56	.689
หญิง	.24	.913	.47	.759	.09	.984	.16	.959
ความสัมพันธ์								
บิดา	1.01	.407	.76	.551	.47	.755	.62	.648
มารดา	.16	.960	.39	.814	.06	.993	.13	.971
คนอื่น	.33	.858	.46	.762	.21	.930	.26	.900
อายุผู้ปกครอง								
น้อยกว่า 31ปี	2.70	.066	1.56	.191	.66	.622	1.77	.143
31-40 ปี	.38	.826	.52	.723	1.00	.410	.61	.659
มากกว่า 40	1.58	.188	.93	.453	.75	.563	1.15	.341
จำนวนบุตร								
0-1 คน	.67	.613	1.02	.399	.59	.667	.78	.539
2-3 คน	.23	.920	.57	.687	.04	.997	.24	.918
มากกว่า 3 คน	2.53	.094	1.33	.300	.58	.635	1.43	.271
สถานภาพ								
สมรส	.85	.496	.35	.844	.29	.882	.48	.751
หย่าร้าง/แยกกันอยู่	1.88	.121	2.44	.054	1.08	.373	2.14	.083
ลักษณะครอบครัว								
เดี่ยว	.56	.692	.16	.960	.36	.835	.32	.865
ขยาย	.72	.581	.60	.660	.33	.855	.50	.732

ตาราง 52 วิเคราะห์ความแปรปรวนของพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมของนักเรียนโดย
จำแนกตามอาชีพของมารดา ในกลุ่มย่อย

กลุ่มย่อย	การช่วยเหลือ		การแบ่งปัน		การปลอมโยน		รวม	
	F	p	F	p	F	p	F	p
ระดับชั้น								
อ.2	1.09	.370	1.21	.305	.40	.848	.86	.511
ป.3	1.27	.280	.98	.431	.37	.870	.76	.577
เพศ								
ชาย	1.31	.262	1.61	.159	.72	.610	1.288	.271
หญิง	1.70	.138	.59	.710	.41	.841	.621	.684
ความสัมพันธ์								
บิดา	1.65	.154	1.54	.185	.70	.628	1.28	.278
มารดา	2.44	.065	1.40	.225	.99	.427	1.58	.167
คนอื่น	.57	.719	.41	.836	.72	.612	.58	.717
อายุผู้ปกครอง								
น้อยกว่า 31ปี	.57	.719	.41	.836	.72	.612	.58	.717
31-40 ปี	1.24	.295	1.17	.327	.40	.851	.83	.532
มากกว่า 40	.92	.472	1.16	.334	.54	.746	.95	.452
จำนวนบุตร								
0-1 คน	.69	.634	.71	.620	.62	.685	.55	.742
2-3 คน	1.40	.224	1.17	.326	.20	.962	.82	.536
มากกว่า 3 คน	.84	.522	.96	.458	.92	.476	.92	.478
สถานภาพ								
สมรส	1.36	.240	.53	.756	.33	.897	.59	.709
หย่าร้าง/แยกกันอยู่	1.79	.124	1.56	.181	.29	.917	1.24	.299
ลักษณะครอบครัว								
เดี่ยว	1.03	.403	1.23	.298	.54	.742	.82	.536
ขยาย	1.44	.214	.99	.427	.35	.881	.89	.490

ตาราง 53 วิเคราะห์ความแปรปรวนของพฤติกรรมเอื้อสังคมรายด้านและโดยรวมของนักเรียนโดย
จำแนกตามรายได้ของครอบครัว ในกลุ่มย่อย

กลุ่มย่อย	การช่วยเหลือ		การแบ่งปัน		การปลอมโยน		รวม	
	F	p	F	p	F	p	F	p
ระดับชั้น								
อ.2	.67	.513	.23	.792	.13	.876	.19	.828
ป.3	.57	.566	.75	.474	.80	.451	.46	.630
เพศ								
ชาย	.35	.708	.31	.731	.39	.680	.40	.671
หญิง	2.06	.131	.56	.575	.17	.845	.74	.476
ความสัมพันธ์								
บิดา	.18	.832	.21	.808	.85	.432	.36	.700
มารดา	1.72	.181	.93	.396	.26	.772	1.04	.354
คนอื่น	.65	.530	.17	.841	.08	.926	.27	.762
อายุผู้ปกครอง								
น้อยกว่า 31ปี	.64	.527	.31	.737	.87	.422	.52	.595
31-40 ปี	.83	.436	.65	.522	.42	.658	.68	.511
มากกว่า 40	.17	.842	.12	.888	.16	.853	.15	.860
จำนวนบุตร								
0-1 คน	2.50	.086	1.67	.193	1.44	.241	2.20	.115
2-3 คน	.35	.703	.70	.498	1.33	.267	.67	.511
มากกว่า 3 คน	3.94	.079	1.14	.343	1.00	.388	1.93	.176
สถานภาพ								
สมรส	.53	.591	.22	.801	.05	.947	.24	.789
หย่าร้าง/แยกกันอยู่	2.16	.122	1.62	.204	1.12	.332	1.95	.149
ลักษณะครอบครัว								
เดี่ยว	.06	.939	.04	.959	.36	.696	.09	.913
ขยาย	2.34	.099	.52	.598	.37	.690	1.13	.326

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นางสาวกรรณก เตชะอมรานันท์
วันเดือนปีเกิด	17 พฤศจิกายน 2523
สถานที่เกิด	อำเภอคลองสาน กรุงเทพมหานคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	18/234 ชั้น 20 ลุมพินีวิลล์ บางแค ซ.บางแค ถ.บางแค เขตบางแค จ.กรุงเทพมหานคร 10160
ตำแหน่งหน้าที่การงานในปัจจุบัน	อาจารย์สอนวิชาคณิตศาสตร์
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	ศูนย์ความรู้.อีอบ ชั้น 3 อาคารซีพีทางเวอร์ 3 สี่แยกพญาไท เลขที่ 34 ถ.พญาไท เขตพญาไท จ.กรุงเทพมหานคร 10400
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2535	ประถมศึกษา จากโรงเรียนเซนต์หลุยส์ศึกษา
พ.ศ. 2542	มัธยมศึกษา จากโรงเรียนศึกษานารี
พ.ศ. 2547	ครุศาสตรบัณฑิต (การศึกษาปฐมวัย) จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
พ.ศ. 2554	การศึกษามหาบัณฑิต (จิตวิทยาพัฒนาการ) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ